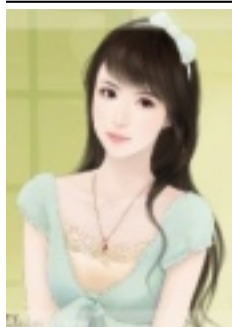

Hiệu Ứng Bướm Bướm

Contents

Hiệu Ứng Bướm Bướm	1
1. Chương 1: Chương Một	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3: Chương Ba	12
4. Chương 4: Chương Bốn	17
5. Chương 5: Chương Năm	24
6. Chương 6: Chương Sáu	30
7. Chương 7: Chương Bảy	34
8. Chương 8: Chương Tám	39
9. Chương 9: Chương Chín	43
10. Chương 10: Chương Mười	47
11. Chương 11: Chương Mười Một	54
12. Chương 12: Chương Mười Hai	58
13. Chương 13: Tự	62
14. Chương 14	69
15. Chương 15	74
16. Chương 16	80
17. Chương 17:	87

Hiệu Ứng Bướm Bướm

Giới thiệu

Mang đến một câu chuyện mới, màu sắc mới, dưới bàn tay nhào nặn của tác giả, tựa truyện hứa hẹn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hieu-ung-buom-buom>

1. Chương 1: Chương Một

Mùa hè một năm trước, bầu trời biếc xanh, khí trời hanh khô đến mức chẳng một cơn gió.

Tôi ngồi trong phòng mở điều hòa mà lạnh cóng cầm chặt ly nước ấm, ngây ngốc ngồi trước giường, chán đến chết đợi cái thứ chương trình nghe nói là ‘Kết tinh khoa học tiên tiến nhất của toàn bộ thế giới’ đang nằm trên giường tự vận hành thử, chờ nó mở mắt ra.

Với hàng mi rũ xuống, miệng thì thảo, hơi thở đều đều còn vương hương vị đặc biệt ngọt ngào, giờ phút này nó đang nhắm mắt lại đáng vẻ ngủ say bất tỉnh – hình thượng thiêu niêu bất hảo khiến tôi đau đầu, nhìn như thế nào cũng không ra dấu vết của một kết quả công nghệ cao.

Thật không biết nhóm phụ trách thiết kế rốt cuộc có ý gì mà bỏ vốn vào một hạng mục lớn đến thế, vậy thì ít nhiều cũng phải phát triển ra một hình tượng hoàn mỹ mới phải chứ. Nam Lăng từng nói cho tôi biết, kinh phí cho hạng mục người nhân tạo lần này rất lớn, những dây số không phía sau đủ hù chết người. Thời điểm ấy tôi còn mặc sức tưởng tượng nửa ngày, trong lòng trong mắt phác họa ra vô số gương mặt anh tuấn, kết quả...

Được rồi được rồi, tôi thừa nhận trước khi nhóc con này chưa chính thức ‘sống’ mà oán thâm như vậy là không đạo đức lắm, vậy là tôi gắng hết sức tìm từ để hình dung sự tốt đẹp của nó.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Khách quan đánh giá thì khuôn mặt nhỏ bé này cũng coi như đáng yêu - dù sao đáng yêu là một từ ngữ khoan dung, giống như bây giờ vậy, cho dù thịt ở má có ít một chút, lỗ tai giấu sau tóc có lớn một chút, đôi môi nhỏ cũng tựa như đang dối ai mà biên độ cong lên có hơi khoa trương một chút, nhưng nói tóm lại, gương mặt này vẫn khiến người khác phải thích.

Đi trên đường hẳn là có hơn phân nửa mọi người sẽ quay lại nhìn, trong đó các bà mẹ chắc hẳn chiếm đến hơn 70%.

Kỳ thật không thể trách tôi soi mói quá mức, sống lâu cùng Nam Lăng đẹp đến thế, tiêu chuẩn cái đẹp của tôi tất nhiên hà khắc hơn người thường, huống chi, có thể dùng ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá một người nhân tạo một cách tỉ mỉ, cơ hội như thế không phải ai cũng có.

Từ đầu đến chân, rồi lại từ chân đến đầu...

Không biết trình tự vận hành thử chết tiệt này phải tiến hành đến khi nào, sinh vật trên giường ngay cả động tác xoay người cũng không có, cứ mãi tư thế đó mà bất tôi nhìn tới nhìn lui đến ba mươi ba lần.

Thật nhàm chán...

Những hưng phấn và hiếu kỳ lúc ban đầu đã bị sự chờ đợi buồn tẻ mài đến chẳng còn lại gì, suy nghĩ không biết đến khi nào thứ này mới có thể tỉnh lại, mà tôi lại phải tách ra khỏi cuộc sống chung với Nam Lăng một đoạn thời gian, thế là buồn bực.

“Công việc thiết kế và chế tạo của chúng ta đến đây thì xong cả rồi, quan sát hậu kỳ và ghi chép, chạy thử, về sau phải nhờ Trác Việt anh!”

Nhớ tới thời điểm kia, Nam Lăng mang theo hành lý thật to, đem từng thứ từng thứ của bản thân dọn khỏi căn phòng chúng tôi sống chung, thế mà trên mặt còn có thể mỉm cười nói ra những lời ấy, tôi liền hận đến nghiền răng.

“Vì sao là anh? Vì sao quan sát một người nhân tạo chúng ta phải tách ra? Em là chủ thiết kế dự án này, chẳng lẽ em không muốn là người đầu tiên nhìn đến thành quả sao?” Thời điểm ấy tôi cơ hồ phần uất đến rống lên - dù sao kể từ khi bắt đầu học trung học, tôi và Nam Lăng chưa từng xa nhau trong thời gian dài đến thế, mà ngay cả tham gia vào công trình nghiên cứu trí tuệ máy móc, tôi cũng là đi theo Nam Lăng.

“Chỉ một năm mà thôi, Trác Việt anh đừng để ý như vậy!” Nam Lăng vẫn lộ ra nụ cười chết người khiến không ai có thể cự tuyệt, hơn nữa căn bản còn không cho tôi đường sống phát biểu ý kiến, “Cái gọi là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, anh nếu biết em là chủ thiết kế người nhân tạo này, thì anh phải nghĩ đến suy nghĩ của em đã trở thành xu hướng tâm lý bình thường rồi chứ. Ý kiến của em trong việc tham dự hậu

kỳ cũng không có lợi cho cải tiến kỹ thuật sau này. Cho nên tất cả mọi người mới nghĩ đến việc để không gian không bị quấy nhiễu lại cho anh, để anh quan sát hậu kỳ và ghi chép là thích hợp nhất. Về phần sao lại là anh... Trác Việt chẳng lẽ anh không phải người đáng để em tin tưởng nhất sao?”

Nam Lăng luôn chỉ cần với câu nói đầu tiên là xoay được tôi, lần này cũng không ngoại lệ. Tôi thở dài một tiếng, duỗi tay kéo em vào ngực, “Vây... Trong khoảng thời gian này chẳng phải là anh không thể thường xuyên gặp em sao? Mới nghĩ thôi đã cảm thấy buồn bực... Còn có tên người nhân tạo phiền phức kia nữa, hy vọng đừng xuất hiện vấn đề không tưởng...”

“Việc này anh không cần lo lắng, toàn thân nó đều là do mô phỏng mà tạo thành, mỗi một tác da thịt, mỗi một tế bào... cho dù là dùng y học tinh vi nhất kiểm tra đo lường cũng sẽ không tìm ra nửa phần khác biệt so với con người... Nói cách khác, nó là người ra đời thông qua sự kết hợp giữa tinh trùng và trứng, kết hợp với phương thức thứ ba là kỹ thuật...”

“Em chắc chắn đến vậy sao? Vật thí nghiệm đầu tiên luôn có khuyết điểm cần lo lắng chứ!” Chẳng thích không khí lãng mạn khi em tựa vào lòng ngực tôi mà còn dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy thảo luận vấn đề học thuật, tôi chỉ có thể dă kích để em im lặng.

“Em đương nhiên nắm chắc, nó cũng không phải thành phẩm đầu tiên...”

Lời nói đến nơi đây thì ngừng lại, mặc dù có vấn đề đáng hiếu kỳ hơn được khơi mào, nhưng chỉ một cái chớp mắt, Nam Lăng chủ động đưa môi lên, thế là không còn câu hỏi nữa.

“Trác Việt, anh phải chăm sóc bản thân mình đó. Còn nữa, trong vỏ não của người nhân tạo kia được đặt vào trí nhớ mô phỏng, sau khi cuộc sống bắt đầu, những cảnh tượng hư cấu sẽ dần sống lại trong ký ức. Trác Việt, anh sẽ phát hiện một việc rất thú vị...”

Thú vị sao?

Tôi cười khổ. Chuyện thú vị còn không biết năm nào tháng nào mới bắt đầu phát sinh, nhưng hiện tại xem ra tôi đã sắp bị buồn chết rồi.

Không thể tiếp tục làm tình làm tội bản thân mình thế nữa, ít nhất cũng phải ăn gì rồi quay lại.

Một bên phải nhỏ chính mình không hề đuổi theo tình yêu, một bên run rẩy giữ áo sơ mi chậm chạp dọn ra ngoài.

Sau đó là thanh âm ‘kéo kẹt’ rất vang, tiếng một cơ thể xoay người trên giường, lỗ tai tôi lập tức dựng đứng lên như tai thỏ.

“Ừm...” Âm điệu sền sịch lại khàn khàn giống trẻ con vừa mới học nói, bật ra câu không đầy đủ.

Tôi dùng động tác cẩn thận chậm rãi nhất, một lần nữa nặng nề quay trở về.

“# #%...#...” Câu phát âm dài hơn, nhưng với thính lực hoàn mỹ vào lúc trung học cơ sở đã có thể thi đỗ TOEFL của tôi vẫn nghe chẳng hiểu nó muốn nói gì.

Rùng hết cả mình.

Bắt đầu giả thiết liệu có phải Nam Lăng đã lỡ tay gài thứ ngôn ngữ địa phương nơi thôn xóm nguyên thủy nào đó ở Công-gô Lào hoặc Campuchia hay không.

“Long... Long Nại?” Thử kêu tên nó, nếu nó tiếp tục không phản ứng, tôi lập tức chuẩn bị đóng dấu mộc lớn lên phần không đạt tiêu chuẩn trên báo cáo, sau đó kêu nhóm chuyên gia chó má lập tức tới mang nó trở về – à thì, đương nhiên trong cái nhóm chuyên gia bị tôi dùng tính từ ấy không có Nam Lăng.

“A...” Tuy vẫn phát âm độc nhất mỗi một chữ, nhưng nó đã nâng mắt lên lẳng lẳng nhìn tôi, xem như đã có phản ứng.

“Tĩnh rồi à?” Tôi cười gượng, phát hiện việc bản thân đang làm hiện tại cũng có phần dễ dàng như trao đổi với con chó cưng, vì không để sự tế ngắt diễn ra, tôi đành tiếp tục tìm chuyện để nói – dù sao cũng chẳng thể trông cậy vào nó.

“Đói bụng chứ? Có muốn ăn chút gì không?”

Những câu thối nát chẳng chút sáng tạo, nhưng dù gì cũng là những câu bình thường rất hữu hiệu để thăm dò tình huống.

Mái đầu với những lọn tóc ngắn mềm mại kia rớt cuộc gật gật vài cái, còn phát ra âm thanh, “Được... đó...”

Oh my god! Không cần nó nhớ lại gì đâu, chỉ cần chức năng biểu đạt ngôn ngữ của nó sống lại thôi tôi cũng đã rất cảm động!

Tưởng tượng bên trong cơ thể của sản phẩm công nghệ cao này là các vi xử lý chạy ráo riết vận chuyển như bay, vậy thì ít nhiều cũng cần thời gian mới quen được. Không lòng dạ nào tiếp tục ngồi đây xem cẩn thận cả quá trình, tôi phóng như điên đến nhà bếp làm bánh mì sandwich.

Chờ đến khi bánh mì nóng hằm hập ra lò, phía trên còn phết trứng gà lên đưa đến tận tay, đôi mắt nó mới đảo qua đảo lại, trên cơ bản phục hồi tinh thần.

“Trác Việt, ngũ ngon quá... Cổ cũng đau nè.” Nó một bên thực không hình tượng mà nhét thêm trứng vào miệng, một bên lấy tay xoa sau ót.

Tên người thứ nhất sau khi tỉnh dậy nó bật ra là tên tôi ư? Xem ra ngay từ đầu Nam Lăng đã có ý định để nó ở chỗ tôi.

Chẳng qua hiện tại xem ra, nhóc con này thật giống người bình thường. Lông mày, ngáp, vươn vai... Mỗi một động tác đều hết sức tự nhiên, nhìn không ra chút sơ hở.

Kỳ thật nghiêm túc ngẫm lại, cơ thể nó vốn là một ‘con người’, làm ra những động tác đó vốn là vô cùng hợp lý.

Là do tôi bị hình tượng người máy với đường cong cứng nhắc, động tác thô lỗ nơi phòng thí nghiệm ăn mòn quá sâu mà thôi.

Trừng mắt nhìn nhóc con gặm hết bánh mì, tôi chỉ hận tại sao mình không cầm chén đĩa gì lại đây để hiện tại có cơ đi rửa mà chuồn mất, nếu vậy thì sẽ tốt hơn nhiều so với việc bây giờ hai người – à không, là một người và một người máy đang trừng mắt nhìn nhau.

“Trên mặt... chưa sạch hết sao?” Thấy mắt tôi trợn lồi cả ra, nhóc con lại bắt đầu lấy tay liềm mạng chùi miệng.

“Không có không có, sạch lắm rồi...” Nói xong bảy chữ đặc biệt chân thành này, tôi phát hiện tiếp theo chẳng còn gì để nói.

Không thể trách tôi chất phác hoặc kém cỏi không biết nói gì, đối thành bất cứ người nào đối diện với kẻ xa lạ thì dù nhiệt tình và thông minh đến mấy cũng chẳng thể phát huy đường sống.

“Đau nhức người quá...” Thấy tôi cứng nhắc như khúc gỗ, không có được đáp án vừa lòng, nhóc con quẹt quẹt miệng, mắt bắt đầu đảo vòng chuyển ra bên ngoài cửa sổ, “Thời tiết đẹp quá, phải ra ngoài phơi nắng!”

Cái gọi là ghi chép kiểm tra thì lúc nào cũng phải kè kè bên cạnh, vậy là tôi không thể ở lại khi nhóc con lần đầu tiên ra ngoài.

Tôi nhắm mắt theo đuôi sát phía sau nhóc. Mới vừa rồi phải nghiêng răng nghiêng lợi với nhiệt độ lạnh run của máy điều hòa, hiện tại tôi gần như bị mặt trời nướng chín đến ngay cả mở miệng than cũng không còn sức.

Có trời mới biết sao nhóc con lại hưng phấn đến thế, dưới ánh nắng gay gắt như vậy mà còn vui vẻ được.

Dưới loại thời tiết này mà huênh hoang ra đường đơn giản đều là những cô gái ăn mặc mát mẻ lộ thắt lưng hở chân để khoe khoang dáng người, hai thằng đàn ông không ngoan ngoan ở nhà cũng muốn chạy tới giúp vui làm quái gì?

Mồ hôi chảy xuống như mưa, tôi bắt đầu hồi tưởng lại mùa hè trong dĩ vãng cùng Nam Lăng, mùa hè mà hai tay đông lạnh cầm lấy chén canh bách hợp nóng ấm lòng người.

Và rồi nhìn lại sự thảm hại giờ phút này, quả nhiên là bầu trời nhân gian mà...

“Kem đây. Kem chocolate đây.”

Thấy tôi đáng thương, cuối cùng ông trời đưa đến thứ giải cơn nắng nóng.

Vô cùng vui mừng duỗi tay ra được một nửa, sau đó về đau khổ mà ngoảnh mặt đi.

Mùa hè năm nay kem chocolate rất được ưa chuộng. Kem làm thành hình con thỏ lưu manh đáng vẻ lắm lét, đôi mắt là hai viên kẹo đường màu sắc rực rỡ, hầu như mấy nhóc tí nào dưới sáu tuổi đang trên đường cũng cầm một que kem như thế.

Những quảng cáo trong tivi cứ oanh tạc lặp đi lặp lại liên tục, vậy là tuổi thơ của bọn nhóc trôi qua cùng vị kem chocolate ngọt ngào.

Nhưng tôi tạm thời không tính toán gia nhập vào hàng ngũ này.

Chẳng qua cự tuyệt ý tốt của người khác là một chuyện rất không lịch sự, hơn nữa có cả một kẻ liếm kem còn dôi theo với ánh mắt đặc biệt chờ mong.

Tôi lê bước tới gần, suy nghĩ phải vờ vịt thế nào mới có thể ném sạch cái việc mất mặt này đi.

May làm sao, còn vài bước nữa thì tới chỗ cửa hàng tạp hóa của bà cô đang trừng mắt nhìn chúng tôi, âm thanh cứu mạng vang lên rất đúng lúc, “Này cậu bé, hai cây kem đó còn chưa trả tiền mà...”

Trên gương mặt phía trước bắt đầu lộ ra vẻ mê mang, ngay cả động tác liếm kem cũng không tự giác mà ngừng lại.

Nam Lăng đã từng nói, trong tư duy của cậu nhóc có rất nhiều khái niệm, chẳng qua phải cần một vài kích thích bên ngoài dẫn đường mới có thể từng bước hình thành, chẳng hạn như bác gái vừa rồi nhắc tới ‘Tiền’...

Thật may là gương mặt nhóc con đối với người khác phái có tuổi vẫn có lực sát thương vô cùng, bà cô kia chắc hẳn cũng vui tươi hơn hờ mà vội vàng thưởng thức, chứ không thì cậu nhóc đã sớm bầm dập lâu rồi, làm gì còn có thể tự do tự tại đứng ở chỗ này.

Đôi mắt to tròn vụt sáng lên rồi chớp mắt mấy cái, xem ra chương trình đã được kích hoạt, cậu nhóc đã hiểu.

Vỗ vò túi áo rồi túi quần, sau đó về mặt chính trực nhìn về phía tôi.

Không có tiền chứ gì?

Nam Lăng dù có là thiên tài cũng sẽ không nghĩ đến bảo bối nhân tạo của mình sau khi thức tỉnh thì việc đầu tiên là chạy ra đường mua kem, bởi vậy không hề để tiền vào túi nhóc con ấy cũng chẳng phải là sai lầm quá lớn.

Dù sao lối suy nghĩ của đồ vật có thần kinh hoạt động, có trí nhớ là vô cùng kỳ lạ, tuy rằng bộ phận cơ sở nhất là do Nam Lăng cùng những người hợp tác chế tạo nên, nhưng tình hình phát sinh sau đó thì chẳng ai đoán trước được.

Cũng giống như một đứa trẻ được cha mẹ sinh ra, sau đó được dành ột hoàn cảnh nhất định để phát triển, nhưng không thể đoán được quỹ tích cuộc sống từ nay về sau sẽ như thế nào.

Vậy nên câu nói Nam Lăng thường nhắc đến nhất chính là, ngay từ giai đoạn đầu tiên của quá trình, các nhóm thiết kế cũng đã mất đi lập trường của mình.

Nhân lúc đưa kem cho cậu nhóc, tôi bắt đầu lục tiền trong túi.

Chỉ tiếc những nhân viên khoa học kỹ thuật cấp bấu vật quốc gia giống tôi và Nam Lăng, ngày thường phần lớn hoặc tham dự các loại tiệc rượu cao cấp hoặc tiệc tùng, mua sắm cũng chỉ thích chọn nhãn hiệu số lượng có hạn mà tiêu thụ, rồi gọi điện thoại hoặc check hàng trên mạng, tự nhiên sẽ có nhân viên thái độ niềm nở đưa hàng tới cửa, cho nên rất ít có cơ hội mua gì đó trên đường phố.

Vì hai cây kem mà rút thẻ tín dụng dường như có hơi quá trớn, hướng chỉ nhìn qua nơi của bà cô ấy thì cũng không có vẻ gì là cung cấp loại phục vụ này.

Cho nên tôi chỉ phải liếc mạng cười, lấy tờ một trăm cẩn thận đưa qua.

“...” Bà cô sầm mặt bắt đầu thối tiền lẻ.

“Xin lỗi, rất xin lỗi...” Trơ mặt ra giải thích liên hồi, tôi liếc mắt qua thì thấy nhóc con tỏ vẻ chẳng liên quan đến mình mà nhìn xung quanh, cậu chàng cũng đã bắt đầu gặm luôn cây kem vốn thuộc về tôi.

Ngày đầu tiên ra ngoài tản bộ đến sứt đầu mẻ trán, bắt đầu từ lúc tôi vô cùng thảm hại cầm một đồng lớn giấy tiền lẻ màu sắc sặc sỡ của bà bán kem, sau đó là Long Nại ăn hai cây kem xong vẫn còn thèm thường mắt tỏa sáng mà nhìn chằm chằm đồ ăn vặt của đám nhóc tí đầy đường, cảnh kết mắt mặt vội vàng chấm dứt.

Người nhân tạo này từ khi thức tỉnh thì tất cả phản ứng đều bình thường, sinh lý kiện toàn, tâm tính khỏe mạnh. Cho dù có rất nhiều khái niệm vẫn chưa tỉnh giấc, nhưng tin rằng theo cuộc sống cậu nhóc kéo dài, mọi việc sẽ dần tốt đẹp.

Điều duy nhất khiến tôi không rõ chính là, hao tốn nhiều thời gian, tiền bạc và nhân lực, vật lực đến thế để chế tạo ra một tiểu thiếu gia như vậy, ý nghĩa rốt cuộc nằm ở đâu?

Nói theo thuyết hữu thần, con người được thượng đế nặn thành mô phỏng theo bản thân ngài.

Giải thích theo khoa học hiện đại, sinh mệnh con người bắt đầu thông qua sự kết hợp giữa tinh trùng và trứng.

Cho dù không có nhiều những quy định pháp luật ràng buộc rõ ràng, nhưng dùng bất kỳ cách nào ngoài phương thức truyền thống để tạo ra mạng sống sẽ luôn phải chịu sự tranh luận rất âm ỉ về đạo đức nhân loại.

Nhưng dù dư luận có trở nên huyên náo đến mức nào, vẫn có rất nhiều người chấp nhất với vấn đề ấy.

Lời giải thích của Nam Lăng chính là mục tiêu nghiên cứu này có thể cứu vớt những con người trời sinh tàn tật hoặc chẳng may chịu qua bất hạnh.

Lúc nói những lời ấy, một cách lơ đãng, Nam Lăng luôn toát ra vẻ đau thương như được giấu kỹ, tôi biết lời em chính là lời chân thành thiết tha.

Nhưng trong lòng tôi vẫn ẩn giấu bất an.

Sau tấm màn của sự nhân từ càng có nhiều nguyên nhân hơn nữa. Có phải chẳng bởi sinh mệnh con người là của thần thánh, nên thông qua sức người mà chế tạo ra một mạng sống sẽ khiến chúng ta có được cảm giác thỏa mãn hết thượng đế?

Quá giờ nghỉ ngơi so với trước kia, tôi ngồi nơi bàn máy tính lọc cọc gõ ghi chép báo cáo cho ngày đầu tiên của Long Nại và cảm nghĩ của mình.

Nhưng đoạn cuối tôi suy nghĩ thật lâu ấy cuối cùng vẫn xóa đi.

Dù sao, báo cáo này sẽ thông qua email mà gửi cho Nam Lăng, tôi không muốn lúc em đang bận rộn công tác rất nhiều mà còn bị thứ tình tự của tôi lấy bệnh.

Long Nại đã sớm ngủ - chẳng qua cậu nhóc không phải ngủ trên giường mình mà là cuộn tròn trên tấm thảm dày cạnh chân tôi. Bởi vì sau một giờ quay cuồng trên giường như bánh nướng, nhóc con rút ra kết luận là nằm một người trong căn phòng rộng lớn trống trơn tối mù sẽ không ngủ được.

Có trời mới biết đây là do ảnh hưởng của tình huống giao nhau nào mà ra loại biến dị này – những thiết kế và chế tạo của nhóm chuyên gia trên cơ bản đều là loại hình có thể ngủ rất say, dù một mình nơi chốn núi cao rừng rậm hoang sơ hoặc nằm trong hang sỏi.

Nam Lăng nếu tận mắt nhìn thấy kết tinh tâm huyết của mình sau khi thức tỉnh thì như con mèo mà co ro dưới chân người khác thế này, chắc hẳn em sẽ muốn chết mất.

“Này! Dậy ngay, tôi phải tắt máy đi ngủ, nhóc cũng trở về phòng mình ngủ đi!”

Không biết phải gọi thế nào mới đúng, tôi chỉ đành vỗ cặp mông tròn tròn của cậu nhóc, dù sao trước kia Nam Lăng đều làm thế để gọi tôi dậy.

“Ừm ừm...” Cũng không biết người nhân tạo có nằm mơ hay không, nhưng xem tình hình trước mắt thì nhóc con không hề để ý tới tôi.

Đau đầu...

Nếu cứ để cậu nhóc ở đây, vậy hệ số ngày mai thức dậy phải cực khổ hầu hạ một người nhân tạo bị cảm nhất định rất cao.

Cắn răng một cái, cúi rạp người bế nhóc lên.

Ồi chào?

Nhìn qua bộ dáng đầy đặn thế, vậy mà nhẹ hơn so với tôi tưởng tượng rất nhiều.

Đường cong mềm mại ôm vào trong ngực còn thật ấm áp.

Không phải cơ thể trưởng thành như Nam Lăng, chỉ cần chạm vào sẽ khiến người chẳng kìm lòng mà sinh ra dục vọng. Đây là cảm giác thoải mái, cảm giác bình yên như một đứa trẻ.

Nhìn không được cọ cọ chiếc mũi nho nhỏ của nhóc, gương mặt chỉ lớn cỡ lòng bàn tay lập tức phản đối, nhả lại hết bánh bao.

Ha ha, thật đáng yêu...

Phiền muộn và miễn cưỡng vẫn quanh quẩn trong lòng cũng dần tan đi khi thấy biểu tình sinh động của nhóc giờ phút này

Nhẫn nại mà yếu ớt, khờ dại lại thẳng thắn...

Hóa ra gương mặt con người có thể có nhiều biểu tình phong phú đến thế.

Tôi đã công tác trong căn cứ lâu lắm, lâu đến mức những người tiếp xúc qua đều là những kẻ bày ra thái độ nghiêm túc đối với công việc, thế là lối suy nghĩ cẩn thận của họ bị đưa luôn vào cuộc sống, ngay cả khe khẽ mỉm cười thôi cũng sinh ra giống nhau như khuôn đúc. Có lẽ ở chung với họ lâu quá, tôi cũng đã quên mất rồi...

Quên rằng Nam Lăng thời trẻ trong trí nhớ tôi sẽ không để ý hình tượng mà nằm thành hình chữ ‘Đại’ trên cỏ, quên mất quãng thời gian có người sẽ cười to đến mức toàn bộ thể giới đều có thể nghe. Tất cả đã dần theo tháng năm trôi qua trở thành những việc ngày càng mơ hồ.

Kể từ khi nào thì bắt đầu, một thứ gì đó đã dần biến mất trong buồn bã, để rồi càng lúc càng xa, sau đó chẳng còn dấu tích để mà tìm kiếm.

Động tác trên tay nhẹ nhàng hơn, để tránh quấy nhiễu nhiều nhóc con đang trong mộng đẹp.

Tắm ra trải giường mềm mại màu biếc xanh tựa đại dương sâu thẳm, cơ thể Long Nại vừa mới được đặt lên lập tức liền bị mặt biển ấy khẽ khàng ôm.

Hầu kết nhẹ giật, miệng nhẹ giật, như đang rất thích hưởng thụ thứ gì đó.

Ánh trăng mỏng manh nghiêng qua song cửa luồn vào, vỡ ra ngay lần đầu chạm khẽ.

Trên gương mặt Long Nại bị mạ lên vầng sáng màu vàng nhạt, dịu dàng như nước.

Có sung sướng không hiểu nổi bắt đầu theo đáy lòng một chút trào ra.

Trước khi cẩn thận đóng cửa lại chúc nhóc ngủ ngon, tôi rút cuộc nhìn không được vì lòng tốt của mình mà run miệng bật cười.

2. Chương 2

Vốn dĩ nghĩ rằng để nhóc khôi phục như một ‘Con người’ hoàn toàn đúng nghĩa sẽ là một quá trình hết sức phiền toái, kết quả, sự trưởng thành của nhóc nhanh đến mức khiến tôi giật mình.

Tất nhiên việc đó không có nghĩa là tất cả phiền toái sẽ chấm dứt, mà ngược lại

Chưa đến một tháng sau, cậu nhóc đã dự được di mở quán bán quà vặt gần đây, sau đó cũng rất thường xuyên quang minh chính đại xách về bọc to bọc nhỏ toàn là kem mua thiếu mà nhét vào tủ lạnh, một bên vừa nói lầm bầm vừa cười ha ha ám chỉ tôi đi trả tiền.

Có trời mới biết, gấp ba lần đồ ngọt mà tôi đã từng thấy qua hơn hai mươi năm trước cũng không bằng một nửa so với những gì nhóc mang về trong một tuần.

Tôi còn vô cùng buồn bực vì sao nhóc cả ngày đồ ăn vặt không rời miệng mà còn có thể khỏe mạnh không sâu răng — kết luận chắc là do Nam Lăng đã ứng dụng những hợp chất vật liệu tốt nhất trên người nhóc.

“Hết tuần này tôi quyết định phải ra ngoài tìm việc gì đó làm mới được, nếu không khi anh làm việc, tôi ở nhà một mình thật nhàm chán!”

Lần đầu tiên nghe nhóc nói những lời này tôi đang đánh răng, trong một giây kích động đã thiếu chút nữa nuốt luôn bàn chải vào miệng.

Chịu đựng tâm tình mệnh mông tậm không phát biểu ý kiến, thừa lúc nhóc ra ngoài đi lừa đồ ăn vặt, tôi chạy nhanh đến mở máy tính mail cho Nam Lăng, hỏi chương trình có phải bị virus xâm nhập hay không, chứ sao cậu nhóc lại có loại ý tưởng quái lạ thế này.

Mail trả lời nửa tiếng sau đã gửi tới. Giải thích từ phía của Nam Lăng là để tránh việc trong cuộc sống của nhóc xuất hiện những nhân vật dư thừa mà sinh ra phiền phức, trong trí nhớ mô phỏng của nhóc con sẽ tiến hành theo hình thức dưới đây:

“Từ nhỏ cha mẹ đều mất” — “Cùng tôi lớn lên như hình với bóng” — “Sau khi tốt nghiệp đi theo tôi tới cùng một thành phố” — “Cuộc sống đến tận hiện tại vẫn dựa vào tiền lương của tôi”...

Hở? Chẳng lẽ quyết định khi này là bởi do lương tâm rồi cuộc thức tỉnh, không đành lòng tiếp tục dựa vào tôi một người lao động kiếm cơm ăn?

Nhưng mà... kịch bản này nghe sao quen thuộc đến thế?

Cẩn thận đọc lại lần nữa, cuối cùng phát hiện chỗ mấu chốt.

Đạo văn! Đây hoàn toàn chính là đạo văn!

Nam Lăng nhàn hạ quá hay sao mà tất cả những tình tiết này rõ là trích dẫn từ chuyện xưa giữa tôi và em.

Một bên cực kỳ buồn bực mà đọc xong mail trả lời, một bên phần nộ mà xóa quách nó đi. Những chữ từng hàng từng hàng bị xóa, khiến bức thư với nội dung chỉ mới đây thôi vẫn còn đủ đây, giờ đây hiện ra một khoảng trắng lớn. Bỗng nhiên trong lúc ấy, có thứ tình cảm khó tả từ đáy lòng trào ra.

Ký ức mô phỏng!

Những dấu vết khắc sâu trong quá khứ, những yêu hận tình thù đầy màu sắc trong cuộc đời con người...

Đó vốn nên là thứ tài sản trân quý nhất trong hành trình cuộc sống của họ. Ấy vậy mà với Long Nại, tất cả những thứ ấy chẳng qua chỉ là hư cấu mà thôi.

Nhóc ỷ vào tôi như vậy, tin tôi đến thế, những vui buồn giận hờn và yêu thương đều lộ ra rõ rệt trước mắt tôi. Thế mà, ngay cả lòng tin và trụ cột để nhóc dựa vào, hết thấy cũng đều là giả.

Không có cuộc sống cùng nắm tay nhau bước qua, không có cuộc sống với vui buồn cùng nhau chia sẻ.

Tôi không phải đồng loại thân mật khắng khít trong suy nghĩ nhóc đâu, tôi chỉ là một kẻ ghi chép thờ ơ lạnh nhạt mà thôi. Những biểu đạt tình cảm, những suy nghĩ, những gì nhóc muốn nắm lấy nào phải là cảm giác từ tận đáy lòng, đó chỉ là những con số phân tích lạnh như băng.

Huyệt thái dương bỗng run rẩy nhẹ giật lên, tôi kinh ngạc vì bản thân lại rồi hời hợt đi suy nghĩ mấy chuyện chẳng biết tại sao đó.

Lẹp xẹp. Lẹp xẹp.

Ngoài cửa là tiếng vang đã trở nên quen tai trong mấy ngày qua, xem ra thiếu gia nhà ta đã trở lại.

Vứt bỏ cảm giác hết sức kỳ quái, tôi đứng dậy mở cửa.

“Tuy rằng đã là lần thứ bốn mươi sáu nhưng tôi vẫn muốn lặp lại. Thứ nhất, về sau khi rời nhà phải nhớ mang chìa khóa, tôi còn làm việc, không phải lúc nào nhóc cũng may mắn về lúc tôi có nhà mà chuyên mở cửa cho nhóc. Thứ hai, tủ lạnh sớm đầy ứ rồi, nhà dì hàng xóm đến đây nhấn mạnh cũng chẳng phải một lần, rằng tủ lạnh nhà dì ấy cũng đã bị kem của nhóc chất đông đến mức nhét củ cải trắng vào còn khó khăn... Còn nữa, để tránh bị tiêu chảy như lần trước, nhóc làm ơn đừng vì kem ra sản phẩm mới mà ăn hết luôn mười hai hộp...”

Kỳ tích lớn nha, nhóc thể mà không hai tay xách theo những túi đồ ăn cực đại, một bên vừa lấy người đẩy tôi ra, một bên than thở nói “Biết rồi, biết rồi...”

Vậy là nói đến đó tôi nghiêng đầu, bản thân cũng vì không khí lạ kỳ mà chột dạ, nhanh chóng nuốt những lời chưa kịp nói xong xuống, sau đó lập tức ngẩng đầu lên nhìn.

Hoàn hảo, nhóc con vẫn bình yên đứng nơi cửa, lông mi hay tóc cũng không thiếu, chỉ là biểu tình trên mặt trở nên phức tạp.

“Lại là kem có mùi vị mới được đưa ra thị trường?” Đó là câu duy nhất tôi nghĩ ra được khiến nhóc có vẻ mặt này.

Kiên quyết lắc đầu, nhưng vẫn không có ý mở miệng, xem ra là muốn kéo dài cảm giác thần bí thêm một lúc.

Loại hành vi mất hứng không đạo đức này tất nhiên không phải hành vi mà người lịch thiệp có giáo dục như tôi đây làm ra, vậy là tôi cũng chỉ đành bán mạng phối hợp, tiếp tục cố hết sức nịnh hót, biết rõ đáp án nhất định sai còn phải liều mạng đặt câu hỏi, hành động hết một đũa ngốc.

“Dì hàng xóm đổi cái tủ lạnh lớn hơn?” Câu hỏi này dám chắc chẳng thể nào có tiến triển gì hơn so với mấy câu hỏi trước, nhưng tình hình trước mắt chính là đoán được nhóc đang suy nghĩ gì tuyệt đối còn khó hơn buổi biện hộ bảo vệ khóa luận tốt nghiệp.

Tiếp tục lắc đầu...

Xin nhóc đó, nếu nhóc không nói tôi sẽ khóc!

“Cũng không phải...” Cảm ơn trời đất, trò chơi tôi đoán tôi đoán tôi đoán sai sai sai đã chấm dứt, rốt cuộc tới thời gian công bố đáp án rồi.

“Tôi, tôi mang theo một người bạn tới ăn cơm...”

Ấp a ập ứng, vẻ mặt rất khẩn trương.

Hửm? Bạn?

Khuôn mặt trẻ măng đáng vẻ đáng yêu thật có ích mà, đi tới đâu cũng có em gái xinh đẹp chờ nhóc chơi.

Cũng không biết em gái kia đáng vẻ thế nào – liếc ra ngoài thăm dò, chẳng có ai.

Cô bé con thẹn thùng sao?

Tôi nhích qua một bên, day day nhóc, “Vậy còn đứng đây làm gì? Kêu người ta vào mau!”

“Nói như vậy anh đồng ý sao?” Ánh mắt bắt đầu tỏa sáng, mặt mày hớn hởi.

Bạn đến ăn một bữa cơm thôi mà, việc này cần phải đồng ý? Chẳng lẽ bình thường trong cảm nhận của nhóc tôi là loại hình tượng độc tài máu lạnh khiến người không dám tới gần?

Nặng nề hừ một tiếng, tôi quay đầu xoay người, bắt đầu điên cuồng tìm kiếm nơi tầng cao nhất của tủ âm tường.

Bộ chén sứ với những hoa văn màu thẫm xanh – cực phẩm của Cảnh Đức trấn, là lần trước Nam Lăng đi du lịch mang về. Làm khó em mang thứ đồ dễ vỡ ấy từ nơi xa xôi về tặng tôi, tất nhiên tôi xem chúng như bảo bối, không chỉ luyến tiếc chẳng dùng cơm mà thiếu chút nữa đã cúng bái chúng. Chẳng qua hôm nay

xem ra phải hạ vốn gốc xuống, dùng chúng để chào hỏi khách — không những thể hiện được phẩm cách cao thượng của tôi, cũng có thể xoay chuyển hình tượng thất bại của tôi trong lòng nhóc.

Tính toán tốt xong, tôi điều chỉnh tươi cười đến trạng thái tiêu chuẩn, ngẩng đầu, xoay người...

Sau đó liền nhìn thấy người bạn đáng yêu thân mật rúc sát vào Long Nại.

“Gâu... gâu!” Cái đồ không lễ phép, thấy tôi trừng mắt nhìn vậy là lập tức nó dùng ánh mắt hung dữ hơn mà trừng lại, chỉ tiếc dường như chưa ăn cơm nên không đủ sức, tiếng sủa thị uy chẳng có chút thuyết phục nào.

“Được rồi được rồi, Tiểu Bạch ngoan, đừng sủa nữa, ăn cơm liền mà.”

Tiểu Bạch?

Gân xanh trên trán tôi điên cuồng mà đập.

Con chó này bản cực kỳ bản, mắt còn dính đầy ghèn đến mở chẳng ra, vậy mà gọi là Tiểu Bạch?

“Đây... chính là bạn của nhóc?” Vẫn không nản lòng, liệu chết tôi cũng phải xác nhận lần cuối.

“Đúng vậy!” Vui tươi hơn hở, rồi chuẩn bị mang nó vào phòng.

“Không được đưa nó vào cửa!” Thanh âm tôi chợt tăng lớn, bộ chén bát dễ vỡ thiếu chút nữa bị ném ra.

Một con chó!!

Đã vậy còn là chó hoang bản đến mức nó đi bước nào là bụi đất từ lông bay ra đến đó!!!!

Hầu hạ một người nhân tạo đã phiền lắm rồi, thằng nhóc này thế mà còn dám dẫn thêm một con chó nữa về cho tôi hầu hạ!

Nam Lăng trước kia phần nào có tính yêu sạch sẽ, phòng ở của chúng tôi tới bây giờ đều là không nhiễm một hạt bụi, loại chó rận đầy người mà còn vừa hôi vừa bẩn đối với chúng tôi mà nói, phần lớn chỉ là khái niệm trong phim hoạt hình hoặc trong thế giới động vật.

Tuy rằng khi tham dự tiệc rượu, lúc rảnh rỗi sẽ trông thấy vài quý bà dắt theo loại sinh vật này, nhưng đó toàn là loại chó nổi tiếng vô cùng sạch sẽ chính tề, đã vậy còn xịt nước hoa Channel.

Nhìn lại cái thứ hiện tại này...

“Vì sao? Anh hứa rồi mà?” Bước chân đang cực kỳ hứng thú bất chợt kinh ngạc dừng lại, còn tiện tay kéo lại con chó đang nhe răng trợn mắt hưng trí bừng bừng chuẩn bị nhào vô bàn cơm.

“Tôi làm sao biết bạn của nhóc lại là một con chó?”

“Tiểu Bạch nó rất ngoan!”

“Ng ngoan đến mấy cũng là chó!”

“Chó thì sao chứ?”

“Chó thì kiên quyết cấm mang vào nhà!”

“Nhưng mà, nhưng mà Tiểu Bạch nó rất ngoan...”

Đối thoại cứ thế mà tuần hoàn lần thứ hai.

Tôi đành ngậm miệng không nói nữa, trưng ra vẻ mặt quả quyết, ý là đang ám chỉ một cách mãnh liệt rằng không có đường sống thương lượng cho con chó kia vào nhà đâu – chính là cái chén còn cầm trong tay, vậy là khí thế giảm đi phân nửa.

“Tiểu Bạch nó đã rất nhiều ngày chưa ăn cơm...” Miệng bắt đầu chu ra, còn nhân tiện lấy mũi chân đá nhẹ con chó kia, vậy là cái con chó đó liền bật ra tiếng kêu đói bụng và vẻ mặt rất phối hợp.

“Vậy ném xương cho nó đi...”

“Mấy con chó bên ngoài con nào cũng ăn hiếp nó, lúc cứu nó ra nó đang bị cắn đó...”

Tôi bắt đầu hoài nghi có phải người nhân tạo nhân có năng lực bẩm sinh trao đổi với động vật hay không, lời Long Nại còn chưa dứt, con chó dợ bần kia đã nhanh chóng dịch mõng qua vãnh lên – còn biết liều mạng vẩy cái đuôi ngắn ngủn mang theo vết máu hết như con thỏ, xem ra là mới bị cắn. Vậy là cái bộ vị căn bản nó dùng để nịnh nọt dưới ánh sáng lại càng có vẻ đáng thương hơn nữa.

Là đã bị bắt nạt nhiều lắm đây...

Nhưng mà đó cũng không thể là lý do để nó vào nhà!

Tôi muốn nói rằng Long Nại à, nếu ra khỏi cửa mà xen vào việc không liên can tới mình thì sao nhiều cô bé xinh đẹp bị tiểu lưu manh ăn hiếp đợi anh hùng đến cứu đây ra đây, nhóc không xuất hiện mà cứu người ta, khoái đâm đầu vào chuyện người khác mà sao vừa ra tay lại đi cứu con chó về!

“Trác Việt... Để nó tắm rửa trước rồi ăn một bữa cơm được không?” Khó có khi thiếu gia của chúng ta ăn nói khép nép, cái loại biểu tình này thật đúng là làm cho người khác cảm động mà.

Nhưng nguyên tắc là kiên quyết không thể thỏa hiệp!

Tiếp tục lắc đầu, nhưng giữa biểu tình oan khuất của nhóc và con chó kia, tôi lo sợ như thế không đủ.

“Dịch Trác Việt, không ngờ anh là kẻ máu lạnh như thế!” Biểu tình cầu xin chống đỡ được mười lăm giây thì tới cực hạn, Long Nại thiếu gia bắt đầu gọi đầy đủ tên họ tôi – bùng nổ.

Vô nghĩa, chúng tôi mới ở chung chưa được bao lâu, tôi có máu lạnh hay không nhóc làm sao mà biết.

Trời mới biết hình tượng tôi mà Nam Lăng gài vào trí nhớ nhóc là to lớn vĩ đại đến mức nào. Vậy mà Nam Lăng không nhắc nhở nhóc tôi rất chán ghét mấy thứ lông rụng đầy đất sao?

“Tiểu Bạch, chúng ta đi, không cần xin người ta!” Không thèm liếc lại nhìn tôi lấy một cái, nhóc rất kiên quyết ôm lấy con chó bần kia vào lòng.

Một tiếng rên rỉ thống khổ bật ra, con chó kia lập tức rúc toàn bộ đầu và cơ thể đầy lông vào người nhóc. Tôi bị ai vì chiếc áo sơ mi Burberry mới trên người Long Nại.

“Đi, đừng sợ, chúng ta ăn cơm!”

Những lời này vang lên hơn ba mươi giây tôi mới có phản ứng, lúc ấy thì một người một chó đã rất có khí phách rời đi.

Uy hiếp tôi đây à? Có kiểu đùa giỡn như nhóc vậy sao?

Chén sứ thượng hạng không phát huy được công dụng, bị tôi vô cùng buồn bực tiện tay để xuống bàn cơm.

Nồi hầm thịt kho tàu, cá kho, cùng khoai tây, thịt bò bắt đầu tỏa khói, sôi ùng ục, hương thơm xộc vào mũi.

Lúc mua từ cửa hàng nơi đầu ngõ, ông chủ đã dặn qua chỉ cần chưng khoảng mười mấy phút là có thể dùng.

Nhớ lại bộ dáng mấy ngày trước Long Nại đứng trước cửa tiệm người ta mà liều mạng hít mũi ngửi, tuy luôn phản đối ăn loại thực phẩm đầy mỡ không được vệ sinh nơi quán vỉa hè, nhưng hôm nay tôi vẫn tiện đường mua về.

Mở nắp, thức ăn quả nhiên đã chín. Từng món từng món dọn ra bàn. Vàng óng ánh chính là cá nướng, màu nâu nâu là thịt bò, xanh biếc chính là rau xanh, đồ tươi của cà chua...

Màu sắc, hương vị thật đầy đủ.

Xem ra thỉnh thoảng ăn thức ăn như thế, so với những món dinh dưỡng tuy phối hợp chặt chẽ nhưng lúc nào cũng rất khoa học thì ngon hơn rất nhiều.

Khó khăn lắm mới có cơ hội dùng cái chén sứ quý giá này, dùng nó ăn cơm, ăn một bữa tối hưởng thụ từ vị giác đến tinh thần.

Đũa cơm đầu tiên đưa đến miệng, nóng quá...

Nhóc con không phải vẫn còn ôm con chó kia đó chứ? Chạy nhảy một ngày mồ hôi chảy đầy trở về, hơn nữa còn đánh nhau cứu con chó ấy nên bản hết nó, chắc cả hai đi tới chỗ nào cũng sẽ bị đuổi đi thôi...

Gắp miếng cà chua đưa vào miệng, chiếc đũa run lên, rơi ‘cạch’ xuống đất.

Trên người nhóc nào có mang tiền chứ. Tuy quần áo là đồ hiệu đắt tiền, mặc vào có thể lừa người khác, nhưng tài sản từ đầu tới chân trong túi luôn chẳng vượt quá hai đồng. Tuy nói ăn chịu là biệt tài của nhóc, nhưng hiện tại chẳng lẽ định lấy kem chocolate cho chó ăn sao?

Có chút tức giận mà hung dữ nhét cá vào miệng nhai, nhai được vài cái thì cổ họng đau xót, có thứ gì nghẹn lại...

Con chó kia vừa trụi lông vừa khó ngửi, nhìn qua thì ngay cả người thân cũng chẳng thèm nhận. Người ta nói con chó nỏ nóng nảy cũng còn biết cắn người, nếu nó thật sự cực kỳ đói, Long Nại lại là cả người thịt da mềm mềm ngon ngon – đây chính là phí phạm sản phẩm do công nghệ cao tạo thành ư.

“Khụ! Khụ!” Giằng co nửa ngày cũng chẳng lấy được cái thứ làm nghẹn kia ra, tâm tình ăn cơm tất cả cũng không có.

Tiện tay chộp lấy áo khoác trên ghế sofa, một bên liều mạng ho tiếp tục đấu tranh với thứ trong cổ họng, một bên mở cửa vội vàng chạy đi.

Chỉ mong con chó kia có phần nặng, để nhóc con không kéo nó đi được quá xa.

“Gâu!”

“A!”

Mới vừa lao ra, một bóng đen ập tới, sau đó là hai người một cầu đồng thời phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thảm.

Mũi tôi và Long Nại va vào nhau, Tiểu Bạch chỉ có thể bất hạnh bị kẹp giữa hai người làm thành miếng sandwich.

“Anh làm gì vậy!” Giọng mũi dày đặc, quả nhiên bị va khá mạnh.

“Nhóc nhóc nhóc... Nhóc không phải dẫn nó đi ăn cơm sao?” Tôi đã gần như ngay cả nói cũng nói không xong.

“Thì ăn mà!”

Viên kẹo trái cây đang cầm trong tay mới vừa gỡ giấy gói ra, nhóc đưa vào miệng cắn một cái, một nửa bản thân nuốt xuống, một nửa lấy tay quăng lên. Tiểu Bạch le lưỡi, bắt được vô cùng chính xác.

“Đi rồi mới phát hiện trên người không mang tiền, nhưng tìm được cái này mang theo vào buổi sáng, không ngờ rằng Tiểu Bạch cũng thích ăn!”

Một người một cầu bắt đầu nhìn nhau đầy thâm tình, trong không khí bay lên bọt biển dán nhãn hận-vì-đã-gặp-nhau-quá-trễ.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy được mình chẳng khác nào kẻ thứ ba dư thừa.

“Vào nhà đi...” Tôi đã hoàn toàn bị đánh bại.

3. Chương 3: Chương Ba

Vì vậy cuộc sống mở ra một chương mới trắng tinh đầy phấn khích.

Tôi hâm nóng đồ ăn lần nữa tại nhà bếp, Long Nại thì trong phòng tắm tắm rửa cho Tiểu Bạch.

Khanh khách khanh khách

Cứ cách mỗi mười lăm giây là có thể nghe được tiếng nhóc ngây ngô cười, xen lẫn trong đó là tiếng chó sủa không ngừng.

Tắm cho chó vui đến vậy ư? Trong lúc nhất thời tôi rất muốn vọt vào phòng tắm quan sát một phen.

Chờ đồ ăn một lần nữa dọn lên bàn, hoạt động giải trí bên kia cũng chấm dứt.

“Rốt cuộc là nó tắm hay nhóc tắm?” Tôi nhúc nhích đầu nhìn nước rơi xuống từ Long Nại đi phía sau Tiểu Bạch, nhóc choàng chiếc khăn tắm thật to, tóc cũng ẩm ướt.

“Tắm cùng nhau mà, ha ha, Tiểu Bạch thật sự rất biết điều đó nha.” Chẳng biết có phải do đạt được giao dịch ngầm không thể cho ai biết hay không, tôi cứ cảm thấy một người một chó liếc mắt đưa tình rất kỳ lạ.

“Tiểu Bạch như vậy không phải là rất đẹp sao?” Mắt ngầm trao đổi xong, Long Nại ngồi xổm người xuống, duỗi tay vỗ vỗ trên cái đuôi trụi lông của Tiểu Bạch. Lập tức, bốn cái cẳng vôi vàng chạy như điên về phía tôi, cọ lấy cọ để nơi ông quần tôi như để chứng tỏ mối quan hệ tốt đẹp.

Ừ ừ...

Nếu không quan tâm đến hiệu quả chẳng thấy đầu của cái phần đuôi ngắn ngủn còn sót lại đang ngoe nguẩy, thì coi như cũng tạm tạm.

Nhìn kỹ đôi mắt tròn, mũi hếch, dáng vẻ khỏe mạnh kháu khỉnh, quả là có vài phần giống Long Nại.

Trách không được vừa gặp đã yêu như thế!

Chẳng biết phát hiện này có được coi là lớn hay không, tôi háng giọng một cái, ngẩng đầu chuẩn bị lên tiếng.

“Tôi phát hiện...” Chỉ mới nói được ba chữ, sau đó âm thanh bị nghẹn đi.

Long Nại lau khô tóc đưa lưng về phía tôi, nhưng chiếc khăn vốn phải khoác trên người lại trễ xuống bên hông.

Cơ thể đặc biệt mềm mại của thời trai trẻ, những đường cong sống lưng xinh đẹp, xương bờ vai vì động tác cánh tay mà khẽ run, như cánh bướm nhẹ vỗ còn mang theo sương sớm. Vòng eo mảnh khảnh hữu lực lấy hình chữ V mà kéo dài xuống, chiếc khăn tắm quấn hờ, mơ hồ có thể nhìn thấy cặp mông mượt mà.

Kỳ thật đây là cơ thể chàng trai vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng hơi nước trên làn da màu lúa mì được sự vuốt ve dịu dàng của ánh đèn cam, vậy là dáng vẻ phóng khoáng ấy đúng là tràn ngập sự hấp dẫn và cảm giác tốt đẹp khôn kể.

“Anh phát hiện cái gì?” Nửa ngày chẳng nghe được lời tiếp theo của tôi, nhóc một bên ngậm lược, một bên hăm hăm hồ hồ mà la hét xoay người bước tới.

Khoảng cách gần đến thế nên tôi nhìn rất rõ ràng. Nhìn rõ sự mềm mại của làn da mới vừa tắm xong, nhìn rõ màu da trong suốt tựa trẻ nhỏ, nhìn rõ hai chấm hồng nho nhỏ, nơi rốn là hình dạng giọt nước mưa đáng yêu.

Hóa ra cái đẹp của con người có thể định nghĩa như vậy, sự hấp dẫn tinh khôi, nét gợi cảm hồn nhiên.

Chi phí cao ngất trời cho thiết kế tạo hình lúc trước quả thật chẳng hề phí phạm.

“Tôi phát hiện, Tiểu Bạch thật đúng là xinh đẹp...” Nghĩ một đằng nói một nẻo, mà cũng chẳng biết nói những nói cuối chuyện gì, tôi nhanh chóng cúi đầu gấp một miếng thịt bò nhét vào mồm để mình im miệng.

“Biết Trác Việt anh nhất định sẽ thích lại nó mà.” Mặt mày hớn hở, nhóc ôm lấy con chó ngồi trên ghế sớm đã vô cùng đối bụng vào lòng, “Chẳng qua hôm nay là lần đầu tiên Tiểu Bạch tới làm khách, anh đừng giành ăn với nó được không?”

Humm? Miệng nhai thịt bò, nhất thời vẫn chưa hiểu được.

“Gâu!” Một tiếng sủa lớn vang lên, Tiểu Bạch đã thần thanh khi sáng giờ móng vuốt, lại vô cùng tự giác sục mõm vào thịt bò và thịt kho tàu gần nó nhất.

.....

“Tiểu Bạch, ăn ngon không? Tay nghề Trác Việt cũng được lắm mà... Nhưng Trác Việt... Trác Việt à, anh sao vậy?”

Hai giây sau, trong phòng vệ sinh vang lên tiếng nôn mửa vô cùng thảm thiết.

Tắm sạch, ăn cơm xong, một người một chó còn thoải mái hơn nữa mà cuộn tròn bên chân tôi ngủ say sưa, ý chỉ con chó hư này từ nay về sau sẽ quang minh chính đại ở nơi này.

Đương nhiên, hai chữ ‘Chó hư’ cũng chỉ có thể oán niệm trong lòng mà thôi, ngoài mặt tôi còn phải làm trò hết mực hiền lành, vô cùng thân thiết trước mặt Long thiếu gia kêu đại danh của nó — Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, đi, lấy hai trái táo lại đây.”

Long Nại một bên nằm trên tấm thảm thật dày lâu bầu lặt tạp chí, một bên vỗ cái mông gần như chẳng còn đuôi của Tiểu Bạch.

“Gâu!” Âm điệu này tỏ vẻ đã nghe rõ.

“Nhóc ăn một mình đi, tôi không cần...” Tôi nhanh chóng nói rõ. Với cách lấy táo của Tiểu Bạch, đánh chết tôi cũng sẽ không ăn miếng nào.

“Không phải anh rất thích ăn táo sao?” Đảo mắt miễn cưỡng liếc tôi, nhóc thuận tay gấp sách lại. Tiểu Bạch miệng đã ngậm hai quả táo chạy vội trở về.

“Tiểu Bạch thật sự là ngoan quá, lại thông minh nữa.”

Một tiếng hôn ‘Chụt’ thật lớn lên trán con chó, tôi nghe tiếng tim mình đập nhanh đến hoảng hốt.

“Lột vỏ rồi hãy ăn! Bằng không tôi sẽ đá con chó này ra khỏi nhà!” Mắt thấy nhóc lại cầm táo lau qua loa lên áo một cái rồi chuẩn bị bỏ vài miếng, tôi nhanh chóng đem chiếu sát thủ đã qua sử dụng cảnh cáo nhóc.

“Có sao đâu chứ.” Biết về phương diện này tôi tuyệt đối cứng rắn không có nửa phần thương lượng, tuy vẫn không phục, nhóc vẫn ngoan ngoãn bắt đầu lột vỏ, “Tiểu Bạch mỗi ngày ăn cùng chúng ta, ngủ cùng chúng ta, tôi còn đánh răng cho nó nữa mà, đâu có không sạch chứ...”

“...”

Phải chăng có những việc sẽ chẳng thể nào nói cho người nhân tạo hiểu rõ? Hay là lỗi suy nghĩ của mấy lão già thiết kế ra nhóc có vấn đề.

“Cơm thừa của anh tôi với Tiểu Bạch cũng sẽ ăn mà, chúng tôi cũng có chê anh đâu...” Thấy tôi không ra tiếng, nhóc tiếp tục kiên cường.

“Tôi cũng không chê nhóc...”

“Vậy Tiểu Bạch chẳng phải cũng giống sao?”

Lại trầm mặc.

Tôi cảm thấy được giờ phút này việc làm sáng suốt nhất là phải lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, bật máy tính, tiếp tục làm việc.

“Gâu... gâu...” Bóng người trước mắt vụt qua, nhóc thể mà bắt chước Tiểu Bạch miệng ngậm nửa quả táo vừa sữa vừa bò tới gần.

“Được rồi được rồi, học giống lắm, hai người có thể tìm thời gian kết nghĩa anh em đó.”

Cả hai đều dùng ánh mắt của đôi mắt to tròn đặc biệt nhìn trừng trừng tôi, đó là chuyện khiến người ta rất dễ buồn cười.

Đang muốn vỗ mông nhóc như đã làm khi chọc Tiểu Bạch để tỏ vẻ ngợi khen, gương mặt người phía trước bất chợt phóng to ra, môi nhóc đã đưa tới.

Đầu tôi kêu ‘Ầm’ một tiếng.

Thứ gì đó ướt át, âm ẩm...

Còn mang theo cả hương vị mát lạnh đặc biệt của táo, khiến linh hồn như bởi vị chua ấy mà bị hút ra.

Có thứ gì nhỏ nhỏ ngọt ngào khê khàng tách môi tôi, răng chạm vào nhau, sau đó chậm rãi dò xét tiến vào.

Một lúc lâu sau đó, tôi vẫn chẳng xác định được thứ tôi chạm phải là gì, là nửa miếng táo kia hay lưỡi nhóc hồng hào mà linh hoạt.

“Anh thấy chưa, chẳng phải giống nhau sao, táo tôi cắn qua rồi anh ăn cũng có sao đâu chứ.” Trong đầu xoay vần cả buổi, tôi mới có thể nghe được tiếng nhóc cười hì hì.

“Cho nên về sau đừng cự tuyệt ý tốt của Tiểu Bạch, nó sẽ đau lòng đó.”

Tiểu Bạch lắc lắc mông nhìn chăm chăm tôi, còn tính cực gào khóc phụ họa.

Qua lần hiến thân mà theo nhóc là nhóc đã dùng cảm làm thay Tiểu Bạch này, nhóc trước mặt tôi tranh thủ tìm địa vị thay cho nó, vậy là quan hệ một người một cầu lại nâng ột bước.

Còn tôi thì cả đêm tâm trí ngập trong dư chấn không ngừng, vậy là báo cáo quan sát tôi viết hết như học sinh tiểu học đang viết.

Chẳng lẽ người nhân tạo mang theo dòng điện còn mạnh hơn so với người bình thường?

Hay như cô giáo lớn tuổi dạy môn vật lý thời trung học đã nói, khi chất dẫn chạm phải cảm ứng từ sẽ sinh ra dòng điện. Mà nay vào thời khắc môi tôi và Long Nại chạm nhau, vừa đúng lúc có một tia sét cảm ứng từ thật lớn va vào khắp nam bắc trên trái đất? Thế cho nên khiến tôi trong nháy mắt đó bị chấn động đến cả người chông chênh.

“Tiểu Bạch, đừng liếm tao... Nước miếng dính người tao hết rồi!”

“Tiểu Bạch, mày cắn nơi đó của tao... Tao, tao trở mặt với mày...”

“Đồ vô lại, nằm xuống cho tao, mở chân ra, tao cũng phải cắn lại!!”

Trong phòng Long Nại, những tiếng trò chuyện giữa người và chó kể từ khi hai kẻ ấy tắm xong đến bây giờ vẫn chưa ngừng lại.

“Chụt...” Âm thanh vang dội rõ ràng là hôn nhau này, dựa theo công thức bắc cầu mà tính toán, Tiểu Bạch hôn nhóc, nhóc lại hôn tôi, vậy có phải chẳng tính là tối nay tôi và Tiểu Bạch gián tiếp hôn môi?

Tuy rằng đau đầu không ngừng, tất cả vẫn tiến hành theo kế hoạch.

Vật hợp theo loài, Tiểu Bạch trên người cũng rất có tính chất đặc biệt được người yêu thích. Con chó đó sau vài lần ra ngoài tản bộ cùng Long Nại, đã bắt đầu lờ được một lượng thức ăn ngon cực kỳ xa xỉ.

Tủ lạnh trong nhà ngoại trừ đầy ứ hự kem tráng miệng, mặt khác bắt đầu tăng thêm mấy khúc thịt xương, thịt bò.

“Oa! Miếng sườn lợn chú hàng xóm đưa Tiểu Bạch nhìn qua có vẻ ăn rất ngon, Trác Việt, anh muốn ăn thử không?”

“Không cần!” Kiên quyết lắc đầu.

Khi nào thì biến thành tôi muốn dính vào hào quang của Tiểu Bạch?

Gạt ra những việc vặt có thể được coi là mất mặt này, nội dung quan sát báo cáo tôi gửi cho Nam Lăng càng ngày càng đầy về phần khích.

Đối với những miêu tả cụ thể một cách tỉ mỉ và từ ngữ vô cùng sinh động của tôi, Nam Lăng tỏ vẻ tán dương, nhưng đồng thời cũng hy vọng chủ đề quan sát tôi đừng lệch đi quá nhiều.

“Đủ loại chuyện về Tiểu Bạch đã chiếm đến hai phần ba toàn bộ mail báo cáo rồi, nếu không phải có Trác Việt anh dặn dò rõ ràng, em sẽ tưởng Long Nại tạm thời đổi tên...”

Còn cách nào chứ, ai kêu hai kẻ kia cứ như bóng với hình? Trên cơ bản viết về ai cũng đều giống nhau.

Xem ra hai năm sau khi quan sát thực nghiệm về Long Nại chấm dứt, nếu bởi do sắp xếp đặc biệt mà phải tách nhóc và Tiểu Bạch ra, đó thật đúng là việc sẽ rất hao tổn tâm trí.

“Nam Lăng, hai năm sau dù căn cứ có sắp đặt hướng đi của Long Nại thế nào, tốt nhất hãy để nhóc con ấy mang theo Tiểu Bạch. Con chó này tuy vô cùng phiền phức, chẳng qua sống cùng Long Nại rất tốt, để hai kẻ ấy cùng nhau sẽ không cô đơn.”

Thật không biết từ khi nào bắt đầu, tôi thế mà cũng đặt mình vào hoàn cảnh người khác, quyết định vì con chó ấy.

Ngay cả bệnh làm những chuyện ngốc nghếch cũng có thể lây sao?

Sau khi câu nói ấy được gửi đi cùng bản ghi chép, kết quả trong tin nhận lại mấy phút sau không có ý nào nói đến việc đó.

Tôi cũng chẳng để tâm lắm, nhóm những lão già ấy hẳn đã có sắp xếp cho tương lai.

Đem những tài liệu quan trọng trong máy phân loại lại, tôi chuẩn bị tắt máy ngủ— đã quên nói, kể từ sau khi có Tiểu Bạch, số lần Long Nại chơi xấu ngủ dưới chân tôi giảm đi rất nhiều, thường là tôi mới làm việc đến một nửa, một người một chó đã cuộn tròn trong phòng, tiếng ngáy liên tiếp vang lên, ngủ say vô cùng.

Âm thanh trong hộp thư đến vang lên, có mail mới gửi đến.

Đã trễ thế này, Nam Lăng vẫn chưa ngủ sao? Còn có gì cần dặn dò ư?

Chịu đựng cơn buồn ngủ vây hãm, tôi một lần nữa ngồi xuống, mở mail mới nhận ra.

Phía trên là câu sau cùng khi này về chuyện Tiểu Bạch được em lặp lại một lần, sau đó là một đường ký hiệu gợn sóng ngăn cách, phía dưới, là trả lời của Nam Lăng.

Đã trễ thế này, em gửi mail lại đây hóa ra là vì đặc biệt giải thích chuyện này?

Mẹ nó, thật sự không nên lắm miệng, cứ thứ gì liên quan đến con chó kia thật phiền kinh khủng.

“Trác Việc, vấn đề này anh không cần lo lắng, em nghĩ, dựa theo kế hoạch, nó không sống lâu đến vậy đâu...”

Tiểu Bạch đáng thương...

Tuy rằng tao thấy mày rất phiền, nhưng thấy mày bị phán tử hình như vậy, tao cũng rất khó chịu.

Chẳng qua kế hoạch chế tạo người nhân tạo có giá trị cao như thế, tất nhiên không thể bởi vì mày mà thay đổi được, chắc là chỗ sau này họ an bài cho Long Nại không cho nuôi chó.

Tốt lắm tốt lắm, nhiều nhất ngày mai tao bắt đầu thường xuyên làm bữa tiệc lớn ày, đối với mày tốt hơn, không thừa dịp Long Nại không có mặt mà dùng ánh mắt khinh bỉ uy hiếp mày nữa.

Coi như đó là một hồi... một hồi bạn bè của chúng ta, trước khi mày đi tao ày ăn lót dạ nhiều hơn thường ngày.

Bi ai xong, rốt cuộc chống đỡ không nổi cơn buồn ngủ, tôi bò lại trên giường.

Mí mắt đã sắp dính vào nhau, cũng đã chui vào chăn, vậy mà chẳng thể nào ngủ.

Kỳ quái, không lẽ do tắm xong nên tỉnh táo ư?

Nơi con tim ‘thình thịch’ đập khẽ chậm lại, tiếng động giữa đêm khuya nghe sao thật rõ ràng.

Bàn tay lấy khỏi chăn, đưa ra nơi ánh trăng chảy vào mà chậm rãi mở, dòng nước óng ánh vàng nơi giữa năm đầu ngón tay lan ra như gợn sóng.

Nhìn như hết thấy đều vẫn như thường, nhưng cứ mãi cảm thấy có chỗ không đúng.

Nghe được tiếng Long Nại cách vách xoay người, không biết có phải đề trúng Tiểu Bạch hay không, tiếp theo là tiếng chó sủa gào khóc.

Trong lòng bỗng kêu lên, tôi xoay người ngồi phắt dậy.

Bức thư ấy... bức thứ ấy!!!

Nhanh chóng khoác áo, một lần nữa phóng vào phòng làm việc.

Máy tính một lần nữa mở ra, ánh sáng màu thẫm xanh rải đầy trong bóng đêm yên ắng.

Mở ra bức mail cuối cùng trước khi tắt máy, đọc tới đọc lui từng chữ từng chữ một.

“Trác Việc, vấn đề này anh không cần lo lắng, em nghĩ, dựa theo kế hoạch, nó không sống lâu đến vậy đâu...”

Cạch. Con chuột trượt xuống khỏi bàn, tôi kinh ngạc ngã vào trong ghế.

‘Nó’?

Chữ trong mail Nam Lăng dùng là chữ ‘Nó’?

Nói như vậy, ‘sống không lâu đến vậy đâu’ không phải chỉ Tiểu Bạch... mà là Long Nại?

‘Sống không đến lúc ấy’...

Nói cách khác, sau khi thí nghiệm chấm dứt, sinh mệnh của Long Nại sẽ biến mất.

Nhưng mà, ai có thể đoán trước sống chết của nhóc như thế? Nhóc là một cá thể độc lập, một cá thể sinh động, có tình cảm, có tư tưởng, có...

Ừ, cho dù nhóc chỉ là một người nhân tạo mà thôi.

Nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ tinh lực dư thừa này của nhóc, ai cũng sẽ tin tưởng nhóc sẽ sống đến tận thế kỷ sau.

Nhưng hiện tại có lời lạnh như băng, giống hệt câu nói khi giới thiệu về việc bảo đảm thời gian chất lượng của một sản phẩm nói cho tôi biết, thời gian trữ hàng của nhóc còn chưa đến một năm?

Huyệt thái dương run rẩy, một loại sợ hãi chưa bao giờ có đánh úp vào người.

4. Chương 4: Chương Bốn

“Thưa ngài, xin hỏi ngài có hẹn trước không?” Cô thư ký tươi cười đầy chuyên nghiệp, ánh mắt tuy rằng biểu hiện đang nâng người khác lên, nhưng gặp lại vào hai tiếng sau tôi cam đoan cô nàng tuyệt đối sẽ chẳng nhớ rõ tôi là ai.

“Tôi là bạn của Nam Lăng, đến gặp cậu ấy ăn bữa cơm mà thôi, không cần hẹn trước chứ.” Một bên nháy mắt cười với nàng thư ký, một bên quen thuộc đi gõ cửa phòng Nam Lăng. Gặp em còn phải hẹn trước? Chẳng lẽ em chẳng biết tôi còn không biết sao?

Tươi cười vẫn không thu hồi mà một kẻ vô cùng dọa người đã ngăn tôi lại, “Thưa ngài, rất xin lỗi, nếu không hẹn trước, ngài không thể vào!”

“Không làm chứ?” Gân xanh đập điên cuồng, tôi rất muốn ném văng cô nàng nói chuyện mà sóng âm cũng chẳng lên xuống này đi.

Tuy không ở chung ngành, nhưng làm việc cùng một căn cứ với Nam Lăng lâu đến thế, tôi thật chưa bao giờ nghe qua những quy tắc chết chóc này.

“Ngài Nam Lăng đã cố ý dặn dò, bất kỳ ai muốn gặp ngài ấy đều phải hẹn trước, thật có lỗi.” Lấy từ ngữ lễ phép lạnh như băng làm dấu hiệu chấm dứt trò chuyện, cô nàng rút cuộc chẳng thèm liếc tôi, đơn giản ngồi trở lại trước máy tính, bắt đầu ‘lách cách’ gõ phím.

Khốn nạn!

Rất giỏi sao? Đắc ý lắm chứ gì.

Oán hận lấy điện thoại ra, tôi bắt đầu bấm số của Nam Lăng.

“A lô! Nam Lăng sao?”

“Trác Việt? Anh tìm em?” Giọng nói mang theo kinh ngạc, còn có cả ử rĩ chẳng che dấu được.

“Vất vả lắm à? Có phải do công việc quá mệt mỏi?” Âm điệu khàn khàn khiến lòng tôi nhói đau, trong nháy mắt ấy tôi thiếu chút nữa quên mất mục tiêu đến tìm em.

“Em tốt lắm... Trác Việt anh không cần làm việc à? Bỗng nhiên gọi điện thoại cho em, có chuyện gì?”

Làm việc của tôi... Ghi chép nhiều hơn nữa về mỗi ngày của Long Nại?

Anh xin lỗi, kể từ khi nhận được mail của em, anh đã chẳng thể nào tiếp tục.

“Anh... có vài việc muốn nói. Anh đang đứng trước cửa ban công, cô nàng thư ký của em không cho anh vào.” Vừa nói tôi vừa một bên dùng mắt lườm đầy quan sát, cô thư ký trẻ tuổi rất chuyên nghiệp mà duy trì thái độ đúng mực, coi oán giận của tôi như vô hình.

“Anh muốn tới tìm em sao không nói trước một tiếng? Anh đáng ra phải ở cạnh Long Nại làm tốt việc của mình mới phải!” Giọng Nam Lăng nói ra những lời không thể ngờ đến, vẻ vừa gấp gáp lại nôn nóng, lớn đến mức gây chấn động làm lỗ tai tôi có phần đau.

Tôi kinh ngạc đứng chết lặng, không biết tiếp theo phải nói những gì.

Cho tới bây giờ chưa bao giờ từng như thế...

Nam Lăng trong trí nhớ tôi là một chàng trai tao nhã mà im lặng, là một người mãi luôn giữ được phong độ nhã nhặn và lời nói khiêm tốn.

Càng không thể tưởng tượng được chính là, người em quát lớn như vậy lại là tôi.

Trầm mặc rất lâu, chỉ có tiếng gõ phím của cô nàng thư ký với tốc độ khủng bố dùng một phút gõ một trăm hai mươi chữ cái.

“Thật có lỗi, Trác Việt...” Ngay lúc tôi mất dũng khí tiếp tục nói, Nam Lăng rốt cuộc phát ra âm thanh.

“Không có việc gì, loại việc này lẽ ra phải nói với em trước.” Khó khăn mở miệng, tôi gắng hết sức khiến sự tình nhìn qua có phần thoải mái hơn, “Nếu em không rồi, anh đi trước.”

“Anh chờ em nơi quán cà phê dưới lầu đi, em xuống ngay.”

Ngay cả những lời thừa như ‘gặp nhau một hồi’ đều không có, tín hiệu điện thoại bên Nam Lăng đã vội mất đi.

Tôi bực mình cúp máy, vốn nên khoe khoang sự đắc ý trước mặt thư ký cũng đã hoàn toàn không có tâm tình.

Chẳng qua chỉ mấy tháng không gặp mà thôi, vậy sao rất nhiều thứ cứ dần xa lạ đến thế. Sự tin tưởng, tình cảm vốn tưởng rằng đã quen thuộc đến mức khảm vào sinh mệnh, vậy mà dường như lặng lẽ đổi thay, phai nhạt.

Đường trong ly cà phê vẫn chưa tan hết, tôi đã có thể nhìn xuyên qua tấm thủy tinh thật lớn nơi cửa sổ nhìn thấy dáng vẻ hối hả của Nam Lăng.

Dưới ánh mặt trời với những bóng râm bắt ngờ điểm xuyết là gương mặt em hao gầy, những lọn tóc chẳng che dấu được vẻ mệt mỏi.

“Em xin lỗi, có một thí nghiệm mà kết quả gặp nghi vấn, phương án cứ luôn phải sửa chữa.”

“Anh biết, những công thức ấy đều là rắc rối của cuộc đời con người...” Nhìn nhau cười, không khí nhất thời thoải mái hơn.

Trò chuyện mặt đối mặt với nhau luôn hòa hợp, những nhoe nhỏ không vui nơi đáy lòng cũng bởi thế mà vút bỏ đi.

“Vừa rồi người bên cạnh em... là đối tượng hợp tác mới sao?” Vừa giúp Nam Lăng khuấy cà phê, tôi vừa thuận miệng hỏi một câu. Khi này mơ hồ tôi nhìn thấy Nam Lăng cùng một người đàn ông sóng vai ra khỏi tòa nhà, đó là một người với ngũ quan thâm thúy, đáng người anh tuấn, biểu tình quá mức lạnh lùng chẳng

giống những người nghiên cứu khoa học, ngược lại giống ngôi sao nổi tiếng thường xuất hiện trên tivi hoặc một tổng giám đốc cao cấp với những tin tức về các vụ tai tiếng không rời thân.

“Ừm...” Một tiếng hừ nhẹ không rõ khái niệm, vậy là xem như đã trả lời cho có lệ bỏ qua đề tài của tôi, “Trác Việt, anh có chuyện gì cứ nói đi.”

Câu hỏi vẫn giấu trong lòng đảo qua đầu lưỡi mấy lần, tôi rút cuộc bật ra tiếng.

“Người nhân tạo kia của em... Ý anh là nói Long Nại, sau khi một năm thực nghiệm này chấm dứt, sẽ sắp xếp thế nào cho nhóc con ấy?”

Tốc độ uống cà phê của Nam Lăng rõ ràng chậm lại.

“Sao bỗng nhiên lại hỏi vấn đề này?”

“Bởi email cuối cùng hôm qua em gửi tới có thể gây cho anh sự hiểu lầm.”

Không khí dường như bỗng nhiên loãng ra, tiếng hít thở của hai người đều hết sức rõ ràng.

“Anh không hiểu lầm gì đâu, đối với năng lực lý giải của anh, em luôn luôn tin tưởng.” Một lần nữa em cầm ly lên, lúc nói những lời ấy thì lấy tay che mặt, khiến tôi chẳng nhìn được vẻ mặt em.

“Vì sao?” Phỏng đoán tàn khốc bị chứng minh là việc thật, tôi ngay cả tiếng nói cũng chẳng kiềm lại được mà run lên.

“Không có vì sao. Thí nghiệm về người nhân tạo sau khi kết thúc, dù thành công hay thất bại đều phải bị tiêu hủy, đây là quyết định mọi người đã sớm đạt thành.”

“Quyết định? Ai có quyền đưa ra quyết định như vậy?”

“Nhóm người chế tạo nó. Cho nó cuộc sống chẳng qua là để thí nghiệm mà thôi, thí nghiệm chấm dứt thu được những số liệu tương quan thì sự hiện hữu của nó tự nhiên cũng chẳng còn ý nghĩa.”

“Nói như vậy, đó cũng chính là em?”

“Em là một trong những người chế tạo nó, hơn nữa là người chủ chốt nhất.”

“Không ai có thể hờ hợt đưa ra một quyết định dẫn đến sống chết của kẻ khác như vậy!”

“Trác Việt, lời anh nói có hai chỗ sai. Thứ nhất, quyết định này là do tất cả người tham gia chế tạo cùng nhau bỏ phiếu, cũng không phải khinh suất. Thứ hai, theo khái niệm hiện tại mà nói, ‘nó’ không phải là người, chỉ là một người nhân tạo.”

“Thế thì có gì khác nhau?”

“Khác nhau lớn nhất là theo pháp luật hiện hành, tiêu hủy một người nhân tạo chính là hủy bỏ một thành quả thí nghiệm, sẽ không cấu thành tội có ý định mưu sát.”

Nam Lăng đặt ly xuống dăm dăm nhìn vào mắt tôi, vẻ thông dong như khi tham gia buổi biện hộ bảo vệ tốt nghiệp thời đại học.

Tôi chưa từng nghĩ tới em sẽ dùng những lời sắc bén ấy để nói về một con người.

“Trác Việt, anh đừng xử lý theo cảm tính, anh phải biết rằng việc này đối với chúng ta mà nói cũng là việc chẳng thể đừng đừng. Chế tạo người nhân tạo vốn là việc bị đạo đức ngăn cấm và khiến tránh, giữ nó lại sẽ tạo thành sự hỗn loạn trong toàn bộ xã hội.”

“Sớm biết kết quả này, lúc trước sao còn muốn chế tạo?”

“Tiến bộ và phát triển của khoa học khó tránh khỏi cần có sự hy sinh, đạo lý này anh hẳn là hiểu được...”

Nói tới tận đây, tôi đã chẳng còn lý do để tiếp tục ngồi xuống.

“Suy nghĩ của anh em hiểu, em chỉ hy vọng anh mau chóng điều chỉnh tốt tâm tình mình, một lần nữa làm tốt điều tra báo cáo mỗi ngày, số liệu này đối với mọi người mà nói là thứ rất quan trọng.”

Người vốn đã xoay đi lại yên lặng đứng lại, tôi khó có thể tin xoay người.

“Diệp Nam Lăng, anh chưa từng nghĩ rằng em lại lạnh lùng nói về một người như thế...”

Người tôi yêu nhiều đến thế, ấy vậy mà lại làm tôi phải nói ra lời tổn thương em.

Câu nói thoát ra biến thành một thứ sắc bén chém vào lòng, đau không thấy máu.

Dường như trước đó, khi ôm con chó kia, Long Nại tựa hồ cũng đã từng nói câu ấy với tôi.

Thời khắc ấy tôi đã nghĩ, chẳng qua nhóc chỉ có vài trí nhớ hư cấu mà thôi, làm sao có lập trường đánh giá tôi cơ chứ.

Chính là giờ phút này, đối diện với gương mặt sớm chiều ở chung hơn mười năm, tôi lại chẳng thể tìm ra những lời khác.

Nam Lăng không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn thẳng tôi, trong đôi mắt xinh đẹp hẹp dài là vẻ đau xót mà tôi chẳng thể nào hiểu nổi.

Quãng đường về nhà bởi do suy nghĩ lung tung mà trở nên dài quá.

Tôi choàng áo khoác lên vai, giẫm lên chiếc bóng thật dài nơi trời chiều kéo xuống.

Sau khi đã biết rõ sự tình, tôi không biết phải dùng loại biểu tình nào để đối mặt Long Nại.

Cứ như một người phải đối diện với bạn mình mắc bệnh nan y nhưng người bạn đó lại chẳng hề hay biết, rõ ràng có thể nhìn thấy nỗi ám ảnh thật lớn khi kết cục tuyệt vọng ập vào, vậy nhưng cũng không thể kháng cự lại.

“Ông chủ, cho hai cây kem vị chocolate.”

Đi ngang qua quán nước giải khát ướp lạnh nơi đầu phố, suy nghĩ, tôi quay đầu lấy tiền.

Dựa vào thói quen vừa ra phố đã ăn đồ vặt không ngừng của nhóc, trong túi tiền tôi đã chuẩn bị rất nhiều tiền lẻ.

Một cho nhóc, một cho Tiểu Bạch.

Tuy con chó kia đến giờ vẫn tỏ vẻ chẳng hứng thú với đồ ăn lạnh, nhưng thấy tôi chủ động bày tỏ như vậy, nó nhiều ít cũng phải nể mặt.

Quan trọng nhất là Long Nại nhìn thấy tôi có thể đối xử tử tế với Tiểu Bạch, nhất định sẽ rất vui.

Cuộc đời nhóc chỉ ngắn ngủi một năm...

Tôi không muốn để nhóc có thứ gì tiếc nuối, có thứ gì không vui.

Không khí xung quanh cũng chẳng phải quá nóng, nhưng kem trong tay lại tan một cách quá mau, bắt đầu mềm chảy.

Hình khóe miệng cười lớn nơi mặt người làm từ chocolate chậm rãi méo mó thành bộ dáng mơ hồ, chất lỏng màu nâu sẫm theo khe hở chảy ra, ngày một nhiều.

Một giọt, hai giọt...

Tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đừng tan chảy mà, cố gắng một lúc nữa thôi, ngàn vạn lần đừng tan chảy.

Đây là cây kem lần đầu tiên tôi chủ động mua cho Long Nại và Tiểu Bạch, tôi rất hiếm khi tưởng tượng ra điều đó.

Lời cầu nguyện lặp đi lặp lại trong lòng, chân đã lấy tốc độ liều mạng mà bước nhanh hơn.

Mười thước cuối cùng, tôi đã chạy như bay trên đường.

Tuy tôi biết, lấy hình tượng giờ phút này của mình, đáng vẽ cầm hai cây kem thở hổn hển chạy nhất định rất buồn cười.

“Long Nại... Tiểu Bạch, mở cửa ra, nhanh lên, kem tan hết rồi này!”

Qua khung cửa sổ thủy tinh có thể nhìn thấy đèn sáng nơi phòng khách, chẳng qua căn phòng trống rỗng không một bóng người, bình thường Tiểu Bạch nghe thấy tiếng bước chân tôi liền chạy tới như điên nịnh nọt giờ cũng không tiếng động.

Một người một chó lại chạy ra đường rồi sao? Hay là thấy đã đến giờ cơm chiều nên bắt đầu đi qua nhà hàng xóm ăn chực sườn lợn?

Im lặng đến khó tin.

Không để ý tay dính đầy chocolate, tôi bắt đầu lục tung túi quần tìm chìa khóa.

Lạch cạch

Ngay lúc tôi đẩy cửa vào nhà, hai cây kem cầm theo cả đường rớt cuộc kiên trì chẳng nổi, ngã xuống đất, sau đó nhanh chóng tan ra.

Nháy mắt ấy, trong lòng tôi như có thứ gì vô hình khuấy đảo.

Sau khi ngẩng đầu, tôi nhìn thấy Long Nại tự ôm lấy bản thân cuộn mình trong góc.

Cổ hết sức bước vững vàng, tôi đi tới.

“Làm sao vậy Long Nại, sao lại ngồi đây, đói bụng phải không?”

Không có lời hồi âm, bờ vai bé nhỏ lại càng run lên không ngừng.

“Hôm nay tạm thời có chút việc nên mới về trễ, thế là không nấu cơm. Tôi nghĩ nhóc sẽ kêu cơm ngoài ăn chứ, hơn nữa tôi cũng mua cho nhóc kem chocolate...”

Giải thích liên tiếp đến ngay cả bản thân tôi cũng không biết mình rốt cuộc muốn nói điều gì, nhìn nhóc không có chút ý muốn phản ứng, tôi cuối cùng ngậm miệng lại.

“Tiểu Bạch đâu? Sao không cùng nhóc chơi đùa?” Duỗi tay xoa mái tóc mềm mượt của nhóc nhằm an ủi, bất đắc dĩ tôi đành lôi con chó kia ra cứu mạng, hy vọng nhắc tới cái tên bảo bối này có thể dời đi sự chú ý của nhóc.

Nhóc rốt cuộc ngẩng đầu lên, nhìn về phía tôi. Lần đầu tiên tôi thấy được trong con người mãi luôn tràn ngập vui cười của Long Nại toát ra vẻ yếu ớt nhất, yếu ớt đến mức chỉ cần một cái chạm khẽ sẽ vỡ tan.

“Tiểu Bạch... chết rồi...” Sau khi dùng âm thanh tưởng như chẳng thể nghe bật ra được vài từ này, cả người nhóc như giống bị tháo tung hết sức lực mà ngã vào lòng ngực tôi.

Tiểu Bạch chết bởi sự cố giao thông. Thời gian ngay xế chiều hôm nay, ước chừng nửa giờ sau khi tôi rời nhà.

Sự tình bắt nguồn từ việc Long Nại bắt chợt nảy ra một ý mới.

Xét thấy dĩ vãng khi tôi đang dùng cơm, đối với những vấn đề cùng loại của nhóc như vì sao không thể dùng kem xào chung với tiêu xanh, hoặc vì sao không thể trộn bánh pudding với thịt bò, cho tới bây giờ tôi đều vẫn luôn im miệng không nói, vậy là nhóc liền quyết định lấy ra toàn bộ tiền tiêu vặt tôi cho nhóc mua kem, phát huy sức tưởng tượng mua thức ăn làm vài món mới.

Tiểu Bạch tự nhiên là người hầu luôn theo sát bên nhóc, chính là cuối cùng ở cửa siêu thị vẫn bị xin lỗi mời ra.

Vì thế Long Nại nhét miếng thịt bò vào miệng Tiểu Bạch, để nó ngoan ngoãn chờ trước cửa siêu thị.

Lúc có đồ ăn thì còn có thể nhẫn nại, chờ ăn hết thịt bò rồi, Tiểu Bạch bắt đầu cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Mất thấy cô bán tạp hóa nơi phố đối diện thường xuyên ném xương cho nó đang hí mắt cười với mình, Tiểu Bạch quyết định đi qua chào hỏi.

Điều đáng nhấn mạnh là, Tiểu Bạch mặc dù chỉ là chó nhưng tuyệt đối là một con chó rất có ý thức giao thông, trước đây và cho tới bây giờ khi băng qua đường đều đi trên đường sọc vằn dành cho người đi bộ, việc ấy tôi có thể làm chứng.

Không may cho nó, hôm nay nó gặp phải chính là một chiếc xe vận tải rất lớn cùng một người tài xế thị lực không được tốt lắm.

Hoặc là nói do cơ thể quá mức nhỏ bé của nó không lọt vào tầm nhìn của tài xế, huống chi nó cũng chẳng có đuôi để lay động sự chú ý.

Vì thế trong âm thanh kêu lên sợ hãi của cô bán tạp hóa, ngay cả một tiếng kêu Tiểu Bạch cũng chẳng kịp phát ra thì đã bị bánh xe nghiền nát như tờ giấy trắng.

Tôi rất cuộc hiểu được khi về nhà, thứ ở bên cạnh nhìn như chất đông lại đó là thứ gì.

Tuy rằng cũng rất khó chịu, nhưng tôi nghĩ mình thật sự không có dũng khí nhìn lại lần thứ hai.

“Ồn rồi, Long Nại, không có việc gì đâu, đều qua rồi.” Có lẽ do nhóc vẫn kinh ngạc mà ngồi như thế, những đau xót ngập tràn trong lòng đọng lại quá lâu, thế là giờ phút này mái đầu trong lòng ngực tôi sau khi được vỗ về rất lâu mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

“Tiểu Bạch chết rồi...” Lời đứt quãng của nhóc vẫn là lời ấy.

“Tôi biết, tôi biết...” Tuy thật sự chẳng thể hiểu hết khổ sở khắc sâu vào giờ phút này của nhóc, tôi vẫn muốn gắng hết sức mà trấn an, “Tôi biết nhóc thích chó, ngày mai chúng ta đi mua một con, hơn nữa còn có thể mua một con với cái đuôi...”

“Không phải như thế!” Chẳng biết ai hay câu nào chọc giận, nhóc lồng lên, giãy ra khỏi ngực tôi, phần nộ trừng mắt nhìn tôi, “Anh không hiểu! Anh căn bản không hiểu, tôi biết cho tới bây giờ anh vẫn không thích Tiểu Bạch, trong mắt anh nó chẳng qua chỉ là một con chó!!!! Nhưng với tôi mà nói thì không phải vậy... Nó sẽ ở cạnh bên tôi, chỉ có nó chịu ở bên tôi! Nó sẽ nghe tôi nói, sẽ ngủ cùng tôi...”

Những tiếng thét chói tai để hả giận ấy khoét một vết rách thật to nơi không khí.

Tôi lặng lẽ nghe, nhìn nhóc con trước mắt chẳng không chế được biểu tình.

Hóa ra nhóc luôn luôn cô độc, hóa ra nhóc vẫn luôn muốn được coi trọng, luôn muốn có được những thứ mà mỗi con người ai cũng đều mong muốn.

Cho dù là một người nhân tạo, nhưng nhóc cũng có những tình cảm mãnh liệt và phong phú tựa con người.

Ngày thường, hoặc bởi vì thứ tự tôn nho nhỏ, nhóc cười ha ha che dấu tất cả suy nghĩ thật của mình, chỉ có thể ở trước mặt một con chó mà để lộ ra mọi khát vọng cùng lẻ loi yếu lòng.

Bởi vì bị giới hạn phạm vi hoạt động, nhóc cơ hồ không thể chân chính kết giao một người bạn tri kỷ.

Tôi là người duy nhất trong ký ức nhóc có thể ỷ lại và tin tưởng.

Mà tôi, tôi rất cuộc đã làm gì cho nhóc?

“Long Nại, tôi bận lắm, chơi với Tiểu Bạch đi...”

“Long Nại, nếu nhóc còn muốn có tiền lẻ mua kem, đừng tranh cãi làm ảnh hưởng tới công việc của tôi...”

“Long Nại, nhóc đã hứa không chạy loạn khắp nơi!”

“Long Nại, nếu tới lúc ăn cơm không thấy nhóc, tôi sẽ ném cả nhóc và con chó kia ra đường!”

Trí nhớ một khi bắt đầu, những phần còn lại sẽ như thủy triều gợn lên thành sóng to gió lớn.

Một khắc ngắn ngủi ấy, tôi lại có thể nghĩ đến nhiều về mặt khát vọng rồi thất vọng của nhóc.

Vậy là lời xin lỗi càng tích tụ nhiều hơn, nhiều đến mức huyết thái dương tôi âm ỉ sưng phồng.

Nhóc yên lặng nhìn tôi, đôi mắt đen láy chẳng hề có tiêu cự.

“Muốn khóc hãy khóc đi...” Tôi dang rộng vòng tay, lần nữa kéo nhóc vào trong ngực.

Muốn cho nhóc nhiều hơn một chút ấm áp trong khả năng mình, thế là ôm ghì rất chặt.

Trong cổ họng nhóc vẫn là tiếng nức nở muộn phiền, lại thủy chung không thể nào khóc.

Tình hình như vậy vẫn kéo dài tới lúc tôi cơ hồ cũng bị bầu không khí áp lực này ép tới mức chẳng thở nổi, khi ấy mới rốt cuộc phát hiện dị thường.

“Long Nại?”

Tôi nâng má đầu chôn trước ngực mình lên.

Hàm trên cắn chặt lấy môi dưới, gần như chảy cả máu.

“Khó chịu quá... Trác Việt, tìm tôi khó chịu quá.”

Con người trong suốt không có nửa phần ươn ướt, chỉ có bi thương là rõ ràng.

“Vậy hãy khóc lên... Để khổ sở theo nước mắt chảy ra sẽ dễ chịu rất nhiều...”

Tôi không biết vì sao khi nói những lời này, nơi con tim ‘thịch’ một cái run lên.

Hầu kết nhóc run rẩy hết như đã lặn lội hồi lâu trên mặt đất, ngực kịch liệt phập phồng.

“Không được... Tôi không biết nên làm thế nào... Rất nhiều thứ nghẹn trong tim, nhưng mà, phải làm sao để lấy chúng ra?”

“Trác Việt, giúp, giúp tôi...”

Nhóc bắt đầu liều mạng dụi mắt, hàng mi xinh đẹp trở nên hỗn độn.

“Đừng làm vậy Long Nại. Hãy nghe tôi nói, ngoan ngoãn ngủ đi, sau đó những khổ sở này sẽ theo lúc nhóc ngủ tự trộm chạy ra ngoài.”

Tôi dịu dàng dỗ nhóc, chẳng biết thanh âm mình nghe bình tĩnh không sợ hãi như mong đợi hay không.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Đúng thế, tôi cam đoan.”

“Nhưng không có Tiểu Bạch, tôi sẽ rất khó ngủ...”

“Không sao, tôi sẽ ngủ với nhóc.”

“Trước khi tôi ngủ anh sẽ luôn ở bên tôi, chứ không chạy đến trước máy tính làm việc, phải không?”

“Đúng vậy, tôi cam đoan.”

Rốt cuộc nhóc bị tôi nửa ôm nửa tha đưa đến trên giường, do do dự dự chui vào chăn, sau đó kéo cánh tay tôi đến trước ôm lấy.

“Như vậy được không? Bình thường tôi đều ôm Tiểu Bạch ngủ như vậy.”

“Đương nhiên là được.”

Tôi thấp người cẩn nhẹ lên chiếc mũi xinh xắn của nhóc, “Tôi còn biết mỗi ngày trước khi ngủ, Tiểu Bạch sẽ cắn nhóc như vậy.”

Trên gương mặt vo thành một nắm của nhóc cuối cùng lộ ra nụ cười khe khẽ, “Không phải cắn nơi này...”

“Chứ cắn ở đâu?”

Hai chân giấu trong chăn cọ cọ lẫn nhau, không đáp.

“Ngủ ngon, Trác Việt. Tôi ngủ đây.”

“Ngủ ngon. Hãy mơ giấc mơ đẹp.”

“Ngủ ngon Tiểu Bạch.” Nhóc rũ mắt xuống, lần này như ân cần thăm hỏi tay tôi.

Tôi không biết có cần phải đáp lại hai tiếng ‘ăng ăng’ không.

Hơi thở dồn dập rót cuộc chuyển thành nhẹ nhàng ngân nga. Tôi nghĩ nhóc hẳn đã ngủ rồi.

Lông mi thật dài phủ trên mi mắt, vẻ đẹp trắng trong thuần khiết của trẻ thơ.

Nếu hàng mi mỏng manh ấy nâng lên, sẽ thấy được đôi mắt đen láy khiến rất nhiều cô bé con hăm một đến mức phải hét lên chói tai. Cho dù bởi thường hay đùa dai hoặc cười to mà đôi mắt ấy nheo lại, vẫn rất dễ dàng bắt gặp sự trong suốt chẳng khác nào giọt nước.

Tôi luôn nghĩ thứ óng ánh đó nếu bị gió thổi qua sẽ biến thành chất lỏng tinh khiết nhất. Thế nhưng vẫn mãi chưa từng nghĩ rằng, nhóc thể mà không cách nào chảy ra thứ chất lỏng ấy.

Đau đớn tổn thương tìm không thấy nơi nhỏ giọt, nước mắt chẳng thể chảy bị buộc quay về, sau đó chỉ có thể nhúng ngập lấy con tim và linh hồn mà thôi.

Tiếng rên rỉ khe khẽ, trong lúc mơ ngủ Long Nại một lần nữa cuộn mình co ro.

Tư thế cô độc tự sưỡi ảm ỉn, hôm nay trong giấc mơ nhóc không có Tiểu Bạch, nhóc có thể ôm chỉ mỗi bản thân mà thôi.

5. Chương 5: Chương Năm

Cuối cùng tôi vẫn quyết định mua cho Long Nại một con chó, để nhóc có thể ôm con cún ngủ — bằng không cánh tay tôi nếu tiếp tục bị nhóc dùng sức ôm như thế, chỉ sợ chẳng bao lâu sẽ bán thân bất toại.

Khu chợ mua bán thú kiểng to như vậy trang hoàng đủ loại thú và chim muông. Tiếng gào thét, tiếng ngáy, tiếng hót vang... hỗn hợp lại trong không khí thành một thứ nhạc kỳ diệu.

Nhóc lê thân ảnh lười biếng theo sát phía sau thôi, chẳng mấy hào hứng.

“Con này thế nào?”

Tôi nửa đẩy nhóc lên trước một con chó, ông chủ vẻ mặt tươi cười còn chưa kịp nói lời nào, chú chó nhỏ lông xoăn[1] đã tao nhã bước chân trên tấm thảm đỏ gừ gừ phát ra âm thanh trong cổ họng.

Đây mới là loại chó xứng với tên gọi Tiểu Bạch — bộ lông quăn khắp người màu trắng chẳng lẫn màu khác, đáng vẻ sạch sẽ lại vô cùng đắt tiền, trên ghế sofa trong nhà lần qua lần lại vài cái tôi cũng không ý kiến.

“Không được, nó chẳng hấp dẫn, đáng vẻ tuyệt đối không giống Tiểu Bạch của tôi!”

Há miệng thở dốc, tôi nhìn về phía ông chủ gật đầu xin lỗi, sau đó thật sự không còn từ nào nói tiếp.

Kể không biết còn tưởng rằng lấy phương pháp lựa chọn của nhóc, Tiểu Bạch chính là giống chó nổi tiếng thế giới.

Có mắt cũng thấy đáng vẻ giống Tiểu Bạch mới gọi là khó coi. Thật không biết mắt thẩm mỹ của nhóc bị gì nữa.

“Con kia thì sao?”

Bỏ qua tất cả loại hình có vẻ nũng nịu, lần này chọn giống chó vừa cao lại to lớn, trông cứ như con chó săn lớn lên cùng chú dê nhỏ.

“Nó trông tôi làm gì chứ? Muốn đánh nhau à?”

“Con kia thì sao, tôi cảm thấy có vẻ tốt lắm...”

“Chân ngắn như vậy, tôi muốn dẫn nó ra ngoài chơi, nó nhất định theo không kịp!”

“Vậy, con này?”

“Miệng lớn quá, tôi không mua được bàn chải to cỡ ấy để đánh răng cho nó!”

“Ừm... Vậy con cuối cùng này, lông trắng, miệng cũng nhỏ, hình thể thần thái đều cùng Tiểu Bạch giống nhau như đúc, chúng ta mua nó đi!”

“Không cần!”

“Vì sao?”

“Nó, nó... Đuôi nó cứ ngúc ngoắc, tôi nhìn nhưc đầu!”

Vô nghĩa, đánh nhau bị hội đồng, cuối cùng thảm hại đến ngay cả đuôi cũng chẳng giữ được thì chỉ có mỗi con Tiểu Bạch không hay ho kia thôi.

Đừng nói toàn bộ khu chợ thú cưng, chỉ sợ là khắp thành phố cũng sẽ chẳng tìm được con chó thứ hai có cá tính giống thế.

Nói tới đây, tôi bất chợt hiểu ra, đừng nói là chó, cho dù tôi tìm đến cho nhóc một con sói, cũng chưa chắc nhóc có thể gật đầu.

Dáng vẻ hiện tại là nhóc đang tìm cơ.

“Muốn thế nào, nhóc nói đi!”

Tôi đơn giản tìm bóng râm mà đứng, một bên liềm mạng vén vạt áo sơ mi quạt gió, một bên trừng mắt nhìn nhóc.

Lại là cái dạng chậm rãi cúi thấp đầu cắn chặt môi – từ khi Tiểu Bạch chết, sau một lần đau đớn đến vô cùng ấy, nhóc càng ngày càng dễ lộ ra vẻ yếu ớt nơi tận đáy lòng.

Chính là tôi phát hiện mình ngày càng không hiểu, nhóc rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Hoặc là nói, tới tận bây giờ tôi vẫn chưa lúc nào hiểu rõ.

“Nhóc thích Tiểu Bạch như vậy, tôi nghĩ rằng nhóc hẳn sẽ rất muốn có một con chó khác.”

Nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc ngắn, âm thầm thở dài một hơi, tôi lấy giọng dịu dàng an ủi nhóc.

“Tiểu Bạch chết rồi, trở về không được, những con chó khác có thể nào cũng chẳng phải nó...”

Thanh âm nói thầm khe khẽ, từng chữ từng chữ rất rõ ràng rót vào tai tôi.

Phải chăng ký ức chính mình trải qua và ký ức mô phỏng sẽ có sự khác nhau rất lớn? Trước kia, tôi đã những tưởng nhóc là loại cứ ba phút sẽ thay đổi nhiệt độ một lần, với bất cứ việc gì cũng sẽ chẳng để tâm.

Có lẽ, Tiểu Bạch là sự tồn tại quan trọng nhất trong quãng đời thực rất ngắn ngủi của nhóc, vậy là cho dù nó chết đi, nhóc cũng chẳng cách nào quên được những dây số chẳng chịt ấy.

Và sau này, khi mạng sống nhóc đến hồi kết, những gì có thể chân chính nhớ lại cũng chẳng nhiều lắm đâu.

“Nếu như vậy sẽ chỉ làm nhóc mất hứng, Long Nại, tôi giải thích với hành vi hôm nay...”

“Ừm...”

“Vậy, chúng ta về nhà được không?”

“Ừm...”

Câu trả lời rầu rĩ nheo trong cổ họng, nhóc vẫn không ngẩng đầu.

Cho nên cuối cùng tôi vẫn không cách nào nhìn được biểu tình trên gương mặt nhóc lúc đó.

Thời gian cơm chiều tôi có thói quen làm một phần nước luộc mười phần thịt sườn kho, nhóc cũng quen lấy một phần ngon nhất của mình ném xuống dưới bàn.

Chẳng qua đã không còn âm thanh ‘ang ăng’ của ai đó cùng Long Nại trình diễn trò khôi hài tranh đoạt thịt như trước kia, bữa cơm trở nên trầm mặc như phụng điệu.

Nhớ nhưng hóa ra sẽ lây bệnh. Tôi phát hiện mình thế mà cũng bắt đầu hoài niệm những ngày một người một chó làm bản thân đau đầu.

Phần lớn đồ ăn gần như chưa động đến, nhóc đặt chén xuống, lùi về phòng mình.

Tôi vừa rửa chén vừa cố gắng vánh tai nghe động tĩnh trong phòng ngủ nhóc, thần thái tôi bây giờ hệt như Tiểu Bạch khi ăn vụng phải đề phòng tôi bỗng nhiên đẩy cửa vào nhà bếp.

Đáng tiếc tôi chẳng có thánh giác linh mẫn trời sinh như Tiểu Bạch, giữa thứ cách âm như thế tôi thật sự không thể đoán được Long Nại rốt cuộc đang làm gì trong phòng.

Ngồi trên ghế sa lon đợi một hồi, vẫn chẳng có động tĩnh dư thừa nào để có thể từ đó mà tưởng tượng ra.

Có lẽ nhóc đang ngủ.

Thương tổn về tinh thần luôn dễ khiến người mỗi mệt hơn so với thương tổn cơ thể.

“Long Nại?” Nhẹ nhàng gõ cửa phòng nhóc, không lời hồi âm.

Âm trầm thờ dài, theo thói quen tôi ngồi vào trước máy tính.

You got a new message!

Nguồn điện mới vừa được kết nối đã vang lên âm thanh có mail.

Phát hiện người gửi là Nam Lăng.

Tôi giật mình — sau buổi nói chuyện rất không thoải mái mấy hôm trước, em còn gì muốn nói với tôi sao?

Tay cầm chuột click vào thư.

“Trác Việt, không biết khi đọc thư này anh đã bình tĩnh để xem xét toàn bộ vấn đề hay chưa.

Hoặc nếu như lời anh, toàn bộ thực nghiệm từ lúc bắt đầu đến nay luôn có rất nhiều điểm lo lắng sẽ chẳng chu toàn, nhưng với em mà nói, thất bại lớn nhất chính là đã đem nó đặt cạnh anh.

Em thật sự thật không ngờ, thời gian chỉ ngắn ngủi mấy tháng, anh lại sinh ra tình cảm với một người nhân tạo.

Em vẫn nghĩ anh là người có thể sử dụng cái nhìn lý trí của một học giả bình tĩnh để đối đãi với vật thí nghiệm, cũng chính vì vậy mà ngay từ đầu em liền quyết định để Long Nại cạnh anh, là nguyên nhân để anh làm người xem xét cuối cùng.

Nhưng những gì phát sinh sau đó lại hoàn toàn lệch khỏi suy nghĩ ban đầu của em.

Việc xử lý theo cảm tính của anh đã trở thành vấn đề khó giải quyết nhất kể từ khi phát triển toàn bộ thực nghiệm đến nay.

Bởi việc ấy sẽ quyết định liệu anh có thể dùng thái độ khách quan nhất để hoàn thành phần công việc còn lại hay không.

Mặt khác, nếu nói theo tình cảm riêng tư, em tình nguyện tất cả đều chưa bao giờ phát sinh qua... Trác Việt, em thậm chí không dám nghĩ, nếu giờ phút này anh lấy tay đặt nơi trái tim mình, khi nhắm mắt lại, người anh nhớ đến sẽ là ai...”

Chỉ mới đọc đến đây, tôi đã kích động đến mức tạm thời không đọc nữa.

Nam Lăng viết những câu này chỉ để hỏi tôi thế thôi sao?

“Nếu giờ phút này anh lấy tay đặt nơi trái tim mình, khi nhắm mắt lại, người anh nhớ đến sẽ là ai?”

...

Là ai? Sẽ là ai?

Nam Lăng, em đã sống cùng anh gần hai mươi năm, bên nhau từ thời trung học đến khi đi làm, em thế mà có thể hỏi anh vấn đề ấy sao?

Tuy rằng cãi nhau ngày đó đã làm hồng không khí, nhưng đó chẳng qua là xuất phát từ quan điểm khác nhau trong việc đối xử với kết quả thí nghiệm mà thôi, tuyệt đối nào có quan hệ tới tình cảm của chúng ta.

Bất cứ thời điểm nào chạm vào nơi trái tim, anh đều có thể nhớ lại rất rõ ràng hình ảnh trong phòng thí nghiệm sau buổi bảo vệ khóa luận, nhớ em ôm cổ anh, nhớ dáng em rất nhanh mà lướt qua trên môi anh.

Tuy hiện tại nhớ lại khi ấy, đó tưởng như là chuyện đã cách xa, xa lắm.

Nam Lăng...

Em ngốc à, không phải vì những lời anh tức giận nói ra khi ấy mà em suy nghĩ nhiều đó chứ.

Khẽ cười, tôi cảm động vì trong những câu bất an ấy chất chứa tình cảm em.

Em luôn là người bình tĩnh hướng nội, thế là tất cả những gì mới mẻ mà em tình cờ để lộ ra đều khiến tôi càng trân quý.

Một lần nữa vực dậy tình thần, rê chuột xuống, chuẩn bị tiếp tục xem phần còn lại của bức thư.

“Tâm tình mỗi một, từ không diễn đạt được ý, chẳng qua tin rằng Trác Việt anh sẽ hiểu em muốn biểu đạt điều gì...”

Anh hiểu, anh tất nhiên hiểu.

“Về phần Long Nại...”

Cái tên mãi cảm ấy nhảy ra, tôi có chút khó khăn nuốt nước miếng.

“Dù tình cảm của anh dành cho nó có như em suy nghĩ hay không, tất cả công tác đều đã đến bước cuối, Trác Việt, em hy vọng anh có thể dùng lý trí và thái độ khách quan để kết thúc thí nghiệm này một cách hoàn mỹ.

Mặt khác, về vấn đề của Long Nại sau khi kết thúc thí nghiệm mà anh đã nói lần trước, em sẽ phản ánh ý anh với mọi người, xem thử có thể có thay đổi gì mới hay không.

Chẳng qua, cho dù thật sự hết thấy đều không thể thay đổi, anh cũng đừng chú ý quá mức. Em nghĩ, có lẽ là bởi độ chân thực của nó rất cao, thế nên mới làm anh sinh ra cảm giác phạm tội, rằng chúng ta đang chấm dứt mạng sống của một ‘con người’. Kỳ thật dù có tương tự đến mức nào, nó cũng chỉ là một vật thí nghiệm do vài thứ hợp thành. Lấy đạo đức hiện nay mà định nghĩa, nó cũng sẽ hoàn toàn không có quyền lợi chân chính của một con người.

Từ khi ở chung đến hiện tại, tin rằng Trác Việt anh cũng có thể phát hiện. Mắt nó không thể chảy ra nước mắt, đó là bởi do trong cấu tạo mắt của nó thiếu tuyến lệ... Đây là chỗ thiếu hụt nhóm thiết kế cố ý để lại. Nó chẳng qua chỉ là một sinh vật về mặt sinh lý cũng không đầy đủ, ngay cả việc biểu đạt tình cảm bình thường cũng chẳng thể, không, ngay cả sinh vật cũng không tính là thành phẩm do khoa học hợp thành... Trác Việt, anh vẫn có thể chấp nhất mà nghĩ nó là ‘con người’ sao?...”

Khốn khiếp!!!

Thư vẫn chưa xem xong, một trần xèo xèo của điện xẹt lửa, nguồn điện đã bị tôi thô lỗ giật đứt.

Em nói lời này với tôi? Em dám nói những lời này với tôi?

Không thể chảy nước mắt? Ngay cả tình cảm đều không thể giải tỏa như bình thường??

Tất cả những thứ ấy hóa ra chẳng phải sai lầm khi thiết kế và chế tác, mà lại lại sự sắp xếp cố ý!!

Ai cho bọn họ quyền lợi tàn nhẫn như vậy?

Bọn họ có tận mắt nhìn thấy chưa? Liệu cơ thể họ đã chân chính thể nghiệm qua cảm giác con tim đau đến muốn vỡ toạc ra, thống khổ đến mức chẳng nói nổi?

Buổi đêm hôm ấy, dáng vẻ Long Nại hai tay nắm chặt cổ áo, cơ thể co ro đến mức muốn tan ra lại lần nữa hiện lên trước mắt tôi.

Đồng tử mở lớn đến muốn vỡ toạc, trong ấy rõ ràng viết đau đớn xuyên vào tim, khảm vào xương tủy.

Nhưng chẳng có gì có thể chảy ra... Tất cả những gì có liên quan đến đớn đau đều không chảy ra được!

“Trác Việt, giúp, giúp tôi, tôi khó chịu...” Tôi nhớ rõ lúc ấy nhóc cứ van xin tôi như thế, hết lần này đến lần khác.

Nếu máu tươi có thể mang bi thương ra thay thế nước mắt, tôi sẽ chẳng chút nào do dự cắt một miếng vết thương cho nhóc.

Thế mà tôi chỉ trơ mắt nhìn nhóc cứ mãi dùng biểu tình khóc thút thít hết sức rõ ràng, nhưng không có sự mơ hồ của nước mắt, không có tất cả đau thương đều chẳng gì ngăn cản trào ra, rõ ràng như vậy đó.

Cuộc đời nhóc toàn bộ là trò đùa, trí nhớ nhóc toàn bộ là lừa gạt, vậy mà hiện tại còn hạn chế tất cả tình cảm của nhóc nữa sao...

Bọn họ muốn làm gì? Cái nhóm khốn nạn gánh vác danh hiệu của hào quang đảm nhiệm cho sự tiến bộ của nhân loại rốt cuộc muốn thế nào mới cam tâm?

Phải chăng nhìn thấy một sinh mệnh mới dưới tay bọn họ không sống chẳng chết, ngay cả tình cảm là thứ riêng tư nhất cũng bị họ thao túng thì mới có thể thỏa mãn cảm giác thành tựu biến thái của họ?

“Trác Việt, có muốn ăn không? Vị chocolate này...”

Đây là tươi cười sinh động của nhóc, lúc cười hết cỡ mắt sẽ cong thành vầng trăng hẹp dài, còn có thể lộ ra vài chiếc răng nhỏ.

“Trác Việt, anh đừng hung dữ với Tiểu Bạch như vậy... Tiểu Bạch lại đây, cắn anh ấy!”

Đây là khi nhóc làm nũng đùa dai, khoe miệng mỏng manh sẽ hơi nhếch lên, đáng vẻ rất gian xảo.

“Tôi biết! Tôi biết anh tới tận bây giờ vẫn sẽ không thích Tiểu Bạch! Trong lòng anh nó chưa bao giờ là một con chó!”

Đây là đáng nhóc cảm phần tức giận, hàng mi mềm mại bình thường sẽ dựng thẳng đứng, ngay cả lỗ mũi cũng muốn phun ra lửa.

“Trác Việt... Có rất nhiều thứ bị kẹt nơi này, nhưng mà... làm sao mới có thể lấy chúng ra? Hãy giúp, giúp tôi...”

Sau đó, sau đó... là tôi bất lực, là nhóc bi thương.

Mãi đến khi bàn tay nắm chặt sắp chết lặng, tôi mới tỉnh lại từ cơn mê muội của phần nộ.

Mở bàn tay từng ngón, từng ngón một, kinh ngạc nhìn những vân tay bên trong đã thấm ướt mồ hôi.

Hình dạng méo mó như gương mặt đang khóc xấu xí.

Nơi tay tôi vẫn bám chặt lấy đến giờ, chính là nơi trái tim...

Mà vào lúc ấy, những gì tôi có thể nhớ — toàn bộ đều là Long Nại.

Mỉm cười của nhóc, phần nộ của nhóc, và cả gương mặt nhóc mang theo thống khổ cùng đau thương rõ ràng.

Nếu nhóc ngủ say rồi, tôi lập tức sẽ phác họa được đáng vẻ khi ngủ của nhóc.

Gương mặt chẳng chút phòng vệ lại thuần túy như trẻ nhỏ, thậm chí có thể để người khác đoán trước được nhóc nằm mơ thế nào.

Sẽ giống đêm nay, nhóc nhất định do bởi mơ thấy Tiểu Bạch quay về mà lộ ra nụ cười tươi tắn nhất.

Thứ tình cảm phức tạp này, thứ tình cảm còn hơn cả sự đau đớn này, tôi rốt cuộc cũng chẳng hiểu đó là gì.

Đây là tình cảm mà dù đối với Nam Lăng, tôi cũng chưa từng trải qua.

Trong lúc vui đầu thật sâu vào gối, tôi nặng nề thở.

Và rồi nghe thấy tiếng ‘kéo kẹt’ nhẹ nhàng, thanh âm Long Nại mở cửa ra.

“Trác Việt... Tôi ngủ không được... Tôi lên giường nằm rất sớm, sau đó bắt đầu đếm cừ, nhưng đếm tới con thứ chín trăm chín mươi chín thì toàn bộ cừ đều biến thành gương mặt Tiểu Bạch...”

Nhóc chân trần đứng co rúm nơi cửa phòng, tay đút vào túi, đầu cúi rất thấp.

Tôi ngẩng đầu chậm rãi đứng lên, từng bước từng bước tới gần nhóc. Quên đi tất cả thí nghiệm, quên luôn những trách nhiệm, những báo cáo, những số liệu phân tích...

Trước mắt tôi, nơi vòng tay ôm ấp của tôi có khả năng vây quanh chỉ là một đứa trẻ với hai bàn tay trắng, chỉ là một đứa trẻ cũng đang đợi sự an ủi và cổ vũ của tôi.

“Nếu cảm thấy mệt, nhóc có thể ôm tôi như ôm Tiểu Bạch, ôm đến khi nào nhóc an tâm ngủ mới thôi. Tôi sẽ không ép nhóc mua con chó khác nữa, nếu nhóc thích, như bây giờ là được rồi...”

Nhe nhàng kéo bàn tay lạnh lẽo trong túi áo nhóc ra, tôi nắm lấy đôi bàn tay ấy vòng qua lưng mình.

“Thế này... được không? Nhưng nếu ngủ say rồi, tôi sẽ ôm chặt lắm, Tiểu Bạch nó luôn thường xuyên phản đối...”

“Tôi sẽ không như vậy, nhóc có thể ôm chặt hơn.”

“Như vậy thì sao?”

“Như thế nào cũng được, nếu nhóc thích, cũng có thể gối đầu lên đây.”

Gương mặt nhỏ bé, tròn tròn từng chút, từng chút dán trước ngực tôi.

Tôi nghe thấy nhóc dường như vừa lòng thấp giọng thở dài.

“Cứ như bây giờ thôi, đừng nghĩ tới Tiểu Bạch nữa, cũng đừng sợ hãi nữa, biết không Long Nại...”

“Sao anh biết tôi đang sợ?”

“Tôi có thể thấy...”

“Nỗi sợ cũng có thể thấy sao?”

“Có thể thấy, chẳng qua không phải dùng mắt.”

“Vậy dùng thứ gì?”

“Dùng nơi nhóc hiện đang dựa đầu vào.”

“Tim của anh sao? Tiếng nó đập thật vang quá... Nhưng mà ngoại trừ nỗi sợ ra nó còn thấy gì nữa?”

“Rất nhiều rất nhiều... Những gì dùng mắt thấy không được nó đều có thể thấy.”

“Cho dù đó là Tiểu Bạch đã chết đi, hiện tại vẫn không nhìn thấy?”

“... Phải.”

“Làm sao anh biết?”

“Một con cáo nói.”

“Con cáo? Sao không phải là một con chó?”

“...”

“Vậy con cáo còn nói gì nữa không?”

“Nó nói, chỉ có dùng tâm hồn, khi ấy con người mới có thể nhìn thấy thứ cốt yếu nhất một cách rõ ràng. Có những thứ sẽ chẳng thể nào dùng mắt nhìn ra.”

“Là vậy ư? Con cáo đó hiện đang ở đâu?”

“Trong câu chuyện của một quyển sách.”

“Tôi muốn tìm nó, tôi có rất nhiều vấn đề cần hỏi nó...”

“Nhưng tôi nghĩ hiện tại nó chắc hẳn đã ngủ rồi.”

“...”

“Tôi sẽ kể câu chuyện ấy cho nhóc nghe, nhóc vừa nghe vừa ngủ, chịu không?”

“Vậy nếu tôi nghe mà ngủ mất trước khi tới phần kết thì sao?”

“Thế mỗi ngày trước khi nhóc ngủ tôi sẽ kể cho nhóc nghe.”

Mái đầu nhỏ tựa vào trước ngực tôi đổi một tư thế thoải mái hơn, trong giọng đã lộ ra vẻ ngái ngủ.

“Bắt đầu kể đi, tôi đang nghe đây, ngoại trừ con cáo thì trong truyện còn có gì nữa? Có chó hay không?”

“Thật có lỗi, không có chó... Chỉ có rất nhiều vì sao, rất nhiều bông hoa, một người lái máy bay và một Hoàng tử bé.”

“Chỉ có hai người thôi?”

“Tôi nghĩ đối với hầu hết mọi người mà nói, thì đúng vậy...”

“Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó bởi vì một lần máy bay gặp trục trặc, người phi công gặp Hoàng tử bé nơi sa mạc không một bóng người...”

Tôi đã nghe qua câu chuyện ấy từ rất lâu trước kia, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ con cáo bị thuần dưỡng, những chú cừu được sắp xếp trong một chiếc hộp, những vì sao với từng ngôi từng ngôi được thắp sáng, đóa hoa hồng chỉ có duy nhất một trong mắt Hoàng tử bé.

Tất nhiên, còn có cả giọt nước mắt khi Hoàng tử bé khóc, vì đóa hoa của mình đã bị chú cừu ăn.

Long Nại trong lòng ngực không đổi tư thế, giọng nói tôi dán bên tai nhóc, chậm rãi kể tiếp.

“Hoàng tử bé đang ngủ, tôi ôm em ấy vào lòng... Tôi cảm động lắm, dường như đang ôm một thứ quý báu vô cùng yếu ớt, thậm chí tôi còn cảm giác được rằng chẳng có thứ gì trên trái đất mong manh như em. Dưới ánh trăng sáng ngời chiếu rọi, tôi chăm chú nhìn vầng trán em tái nhợt, nhìn hai mắt em khép hờ, những lọn tóc em mềm mại bay trong gió như cỏ bắc bập bềnh phiêu lãng. Tôi nói với bản thân mình: ‘Những gì mày đã thấy chỉ qua là vẻ bên ngoài mà thôi, thứ quan trọng nhất là những gì nhìn không thấy...’”

Một đêm ôm chặt nhóc như vậy, cuối cùng tôi cũng chẳng rõ câu chuyện tôi kể nhóc nghe dừng vào lúc nào.

6. Chương 6: Chương Sáu

Bắt đầu từ ngày đó, Long Nại và tôi ngủ cùng nhau.

Dáng vẻ nhóc ngủ luôn rất im lặng, co ro cuộn người lại, từ lúc nhắm mắt ngủ đến khi tỉnh lại đều cùng một tư thế.

Thi thoảng tôi sẽ nghe thấy nhóc lẩm bẩm nói mớ, dáng vẻ nghiêm túc lại dịu dàng, chẳng biết có phải là do liên quan đến Tiểu Bạch hay không.

Câu chuyện Hoàng tử bé tôi vẫn luôn kể cho nhóc nghe trước khi nhóc ngủ, những mỗi lần khi tôi dừng lại nhóc đều đã sớm ngủ thật say.

Cho nên đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết nhóc hiểu được bao phần.

Tôi chỉ nhớ rõ nhóc từng mơ mơ màng màng nói với tôi, “Nếu có một ngày, tôi không thể xác định một người có phải thật lòng đối tốt với tôi hay không, tôi sẽ giống Hoàng tử bé, sẽ kêu người đó vẽ tranh thay tôi, chỉ là tôi sẽ kêu người đó vẽ tranh về một con chó... Về Tiểu Bạch của tôi.”

Trong một chớp mắt ấy tôi cảm thấy rất khổ sở.

Một là bởi vì tôi cho tới bây giờ chưa từng biết vẽ tranh, hai là bởi vì, trừ bỏ chi tiết cái đuôi ngắn hết đuôi thỏ, tôi đã chẳng còn nhớ rõ hình dáng Tiểu Bạch là thế nào.

Thời tiết liên tục chuyển lạnh, sau khi mùa hạ nóng bức qua đi, mùa thu lặng lẽ đến ngồi vào lòng thành phố.

“Loại thời tiết này thật nhàm chán!” Nhóc kéo chiếc áo lông thật to lại, ngồi xếp bằng trước cửa sổ, trừng mắt nhìn mưa rơi ‘tí tách’ chẳng dừng bên ngoài, khuôn mặt nhỏ bé nhẩn lại hết chiếc bánh bao.

Tôi nhún vai, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

Mùa thu nơi này chính là như vậy. Bầu trời âm u và những cơn mưa dứt quãng, thế là kéo tình tự con người cũng rầu rĩ theo.

Huống chi tốc độ ra kem mới dường như rút ngắn lại, thế là thiếu gia nhà chúng ta đã nhét kem đầy tủ lạnh đến mức đủ dùng cho vài ngày.

“Trác Việt, chúng ta quay về được không?” Nhóc khịt khịt mũi sau một lúc lâu, bỗng giống những lúc đang suy nghĩ gì đó mà lén đến trước mặt tôi.

“Quay về?” Tôi nhất thời không theo kịp tốc độ suy nghĩ của nhóc.

“Đúng vậy, về thăm quê hương đó!” Đôi mắt nhóc cong cong nheo lại, “Lúc này nơi đó là đẹp nhất, bầu trời màu xanh, nước hồ màu lam nhạt, trời sẽ không mưa, chỉ có những cơn gió hanh khô. Trên núi sẽ có rất nhiều người thả diều, còn có thể có rất nhiều lá phong đỏ và cây ngô đồng rực vàng. Những thứ ấy anh còn nhớ hay không?”

Đôi môi hồng hào của nhóc vui mừng khép mở, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn. Tôi kinh ngạc mà nghe, cảm xúc hốt hoảng tràn ngập đáy lòng.

Những gì nhóc nói tôi đều hiểu.

Thậm chí mỗi một câu, mỗi một lời nhóc tôi còn có thể cảm nhận được những hình ảnh hiện lên trong tâm trí. Cảm giác này kỳ lạ quá, cứ như hồi ức của chúng tôi giao lại cùng một chỗ.

Thậm chí trong một nháy mắt, tôi có một loại ảo giác chẳng nói thành lời, ảo giác rằng giữa tôi và nhóc đã có càng nhiều mối liên quan mật thiết hơn.

Ý niệm mơ hồ trong đầu hiện lên, khi muốn vươn tay bắt lấy nó lại tựa hồ xa xăm chẳng thể với tới.

“Nhóc rất nhớ nơi đó sao?” Tôi gấp chân lại, để nhóc có thể thoải mái gối lên đầu gối tôi, sau đó nhẹ nhàng thổi mạnh vào gương mặt nghiêng nghiêng có phần gầy yếu của nhóc.

“Đúng vậy, từ khi Trác Việt anh đến đây công tác, chúng ta vẫn chưa trở về quê hương lần nào, có rất nhiều thứ chẳng thể nhớ rõ.” Hàng mi nhóc nhú lại, dáng vẻ rất nghiêm túc mà suy nghĩ.

Tôi dời mắt, tránh nhìn biểu tình đang cố hết sức hồi tưởng của nhóc – cảm giác lừa gạt sẽ khiến tôi mỗi lần đối mặt với sự đơn thuần và tin tưởng của nhóc trở nên vô cùng khó chịu.

Tôi không biết trong trí nhớ hư cấu của nhóc có khu vườn Babylon đẹp đến nhường nào, nhưng dù có biết nhiều việc phấn khích hơn nữa cũng chẳng còn ý nghĩa.

“Là anh có quá nhiều việc phải làm nên đi không được?” Sau một lúc lâu trầm mặc, nhóc thất vọng mà ngẩng đầu lên.

Tôi chỉ có thể cười xin lỗi nhóc.

Dù sao, nhóc chỉ là một người nhân tạo mà thôi, tiếp xúc quá nhiều với thế giới bên ngoài sẽ sinh ra phiền phức không cần thiết.

Huống chi, nếu sau khi trở về quê, hình ảnh của hiện thực khiến nhóc không tìm được dấu vết nơi ký ức, tôi phải nên giải thích với nhóc thế nào đây?

Tuy rằng, trong cuộc đời ngắn ngủi của nhóc, tôi nào muốn cướp đoạt đi yêu cầu nhỏ nhoi kỳ thật chẳng đáng kể gì này.

“Thôi bỏ đi, tôi chỉ nói mà thôi...” Nhóc duỗi người, một lần nữa nằm lên chân tôi.

Tôi biết nhóc rất thất vọng — thần sắc này dù giấu sâu trong đáy mắt, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy.

Tôi nghĩ mình nên làm gì đó nho nhỏ bù lại cho nhóc, để trong ký ức chân thật của mình, nhóc có thể lưu giữ cảm giác hạnh phúc nhiều hơn. Vậy là sau giờ cơm chiều, tôi hắng giọng bắt đầu chủ động đến gần.

“Long Nại, ngày mai là cuối tuần.”

“Ừm...” Âm thanh không yên lòng, mắt nhóc căn bản chẳng thèm nhìn tôi.

“Tôi ra ngoài chơi với nhóc?”

“Không cần...” Chẳng hứng thú gì mà mở miệng từ chối, “Mỗi lần đi với anh nếu không phải là bảo tàng thì cũng là công viên, đi nơi nào nhiều người anh cũng không cho, vậy thì không bằng ở nhà cho rồi.”

Tôi ghen lời, hồi tưởng lại bản thân mình đứng trước mặt nhóc hưng trí bùng bùng mà khoác lên dáng vẻ của người đàn bà đánh đá khoa tay múa chân.

“Vậy... lần này nghe theo ý nhóc, nhóc muốn đi đâu?”

“Thật sao?” Nắm được quyền chủ đạo trong tay, mắt nhóc bắt đầu tỏa sáng, bộ dáng một giây trước vờ rằng cái gì cũng chẳng hứng thú lập tức bay lên chín tầng mây, “Tôi muốn đi nơi nào náo nhiệt! Nơi nào càng nhiều người càng tốt!”

Tôi biết ngay mà! Hậu quả của thỏa hiệp chính là ra đề khó cho chính mình.

Trước kia cũng không phải chưa từng dẫn nhóc tham gia qua tiệc tùng, chẳng qua là nhìn một đám tiểu cô nương vây xung quanh nhóc với bộ dáng như lang như hổ, tôi nghĩ đến mà sợ — đó là chưa kể đến khoảng bảy, tám bà cô về mặt hưng phấn đứng trước mặt tôi mà hỏi thăm ngày sinh tháng đẻ của nhóc.

Có trời mới biết loại tươi cười cún con như nhóc vì cái gì mà được hoan nghênh như vậy.

May là nhóc gốc gác quê nhà, đều cách điện với những màn phóng điện của phái nữ tất cả, bằng không thật sự bị cô bé nào phóng lên, thân phận chân thật bị phơi bày chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Mà rủi ro như vậy, tuyệt đối không cho phép phát sinh.

“Được không? Được không?” Vô cùng hưng phấn mà nắm tay áo tôi đưa qua đưa lại, nhóc vì khẩn trương mà lấy lười nhẹ liếm môi.

“Được, được!” Đến mức này rồi, tôi làm gì còn lập trường cự tuyệt nhóc?

Thế là cả một buổi tối, tôi nằm trên giường vắt tay lên trán, ra sức suy nghĩ ngày mai phải dẫn nhóc đi đâu để nhóc không thất vọng và cũng không gặp phiền phức. Nhóc tâm tình sung sướng cuộn tròn bên cạnh tôi nói lảm bảm một hồi thì rất nhanh mà nhắm mắt lại, ngày khò ngủ đi.

Trong hỗn loạn, cũng chẳng biết trần trọc đến tận mấy giờ mới miễn cưỡng nhắm mắt lại, sau đó giống như tôi mang nhóc đến một nơi long trọng ồn ào náo nhiệt.

Bên cạnh những món ăn ngon, nhóc mặt mày hớn hờ ăn lấy ăn để, tôi tinh thần khẩn trương canh trái canh phải, chỉ ngóng trông hết thấy mau mau chấm dứt. Đang lúc nhóc ăn cảm thấy mỹ mãn, và có vẻ mọi thứ sẽ chấm dứt vô cùng thuận lợi, chén đĩa một tiếng ‘loảng xoảng’ rơi xuống đất, bờ vai hao gầy của nhóc bị chế trụ một cách thô bạo.

“Long Nại, kỳ hạn thí nghiệm của cậu đã xong, hiện tại phải bị mang về phòng thí nghiệm tiêu hủy...” Bóng người với gương mặt mơ hồ, bên tai tôi chỉ có thứ âm thanh lạnh như băng vang lên.

Thí nghiệm?

Tiêu hủy????

Nhóc mở trừng mắt, nghi hoặc nhìn tôi.

Hầu kết tôi lên xuống một cách dồn dập, liều mạng muốn nói nhưng chẳng phát ra được từ nào.

“Trác Việt?” B loại tư thế thô lỗ ấy trói buộc, nhóc hoàn toàn giãy không ra, chỉ có thể nhìn chằm chằm tôi cầu xin giúp đỡ.

“Không thể mang Long Nại đi... Các người không được đối xử với Long Nại như vậy!!”

Nội tâm dậy sóng, tôi điên cuồng la lên, thể mã tất cả lời đều nghẹn lại nơi miệng bị nuốt trở về. Bước chân cứng ngắc và toàn bộ cơ thể không cách nào hoạt động, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn nhóc bị chậm rãi kéo đi.

Nhóc vẫn luôn chăm chú nhìn về phía tôi, trong mắt là chờ mong và tin tưởng chẳng hề thay đổi, đáng vẻ nhóc thật chấp nhất, cho dù cuối cùng nhóc biến mất chỉ còn một chấm đen nho nhỏ, tôi vẫn cảm giác được điều ấy.

“Long Nại...” Chẳng biết qua bao lâu mới thoát khỏi cơn ác mộng khắc khoải này, chưa hoàn toàn tỉnh lại nhưng tôi vẫn cảm thấy mồ hôi lạnh đầy đầu.

“Anh, anh làm gì vậy?” Mới mở mắt ra đã bắt gặp gương mặt phóng to vô cùng gần trong gang tấc.

“Anh gọi tôi? Tôi phải hỏi anh có chuyện gì vậy? Vừa được ngủ thẳng đến giữa trưa còn lớn tiếng gọi tên tôi như vậy? Chẳng lẽ mơ anh cũng phải suy nghĩ nên giáo huấn tôi thế nào sao?”

À... Hóa ra chỉ là mơ...

Con tim được thả lỏng, tập trung, tôi bỗng lấy lại cảm giác.

“Này! Sao đề hết người lên tôi vậy, ép tôi đau quá!” Thật không biết lớn lên như thế nào, mà lúc ôm trong tay cũng nhẹ như vậy.

“Ừm... Anh cũng nhanh dậy đi, hôm nay đi chơi mà!” Rồi khỏi việc cọ cọ trước ngực tôi, nhóc tới tạm thời nằm xuống nơi giường, cuộn tròn lại như quả bóng.

“Đi chơi? Thế cũng đâu cần sốt ruột vậy...” Tôi cười chọc nhóc, bắt đầu đứng dậy chuẩn bị bộ áo ngủ.

Cánh tay còn chưa kịp luồn vào tay áo, bóng đen trước mặt đã lóe lên, nhóc hỗn hển lại đề lấy tôi, “Hôm qua anh nói rồi mà, anh muốn đối ý sao?”

“Tôi...” Cẩn rằng liều mạng hít vào, nơi môi dưới ẩm ướt, lấy lưỡi liếm thì toàn là mùi máu.

Va chạm với nhóc bị đụng phải rất nhiều chỗ.

“Tôi nói nếu ban ngày nhóc ngoan, buổi tối tôi dẫn nhóc đi quán rượu.” Gắng sức nói câu máu chốt xong, phát hiện toàn bộ môi dưới cũng đã sắp tê dại.

“Tôi biết rồi Trác Việt! Anh đừng nói nữa, tôi đi lấy khăn mặt!” Hoang mang rối loạn nhóc nhảy xuống giường, chân trái nhét vào bên chiếc dép phải, chân phải để trần, đáng vẻ rất thảm hại, tư thế chạy bộ chẳng hiểu sao có phần giống Tiểu Bạch.

Quý mới biết vì sao lúc miệng đầy máu mà tôi còn có tâm tình nghiên cứu việc này.

“Nhanh lau đi, Trác Việt, còn đau không?”

“Còn, đau lắm.”

Trên chiếc khăn màu xanh in lên vài dấu đỏ nhợt nhạt, máu chảy tràn nơi khóe miệng cuối cùng cũng ngừng.

“Tôi không phải cố ý...” Chu chu môi bắt đầu vờ đáng thương.

“Tôi biết.” Cười hiểu ý, bất đắc dĩ do khóe miệng đau quá, chẳng cong môi lên nhiều được.

“Anh giận à?”

“Có giận đâu nào.”

“Nhưng sắc mặt anh không tốt, cũng không cười!”

“...”

Đau thành như vậy, nhóc có giỏi thì cười thử xem?

“Anh rõ ràng là giận mà!” Nhóc vẫn kiên quyết.

“...”

Chẳng hơi đâu mà cãi nhau, nhóc muốn tôi tức giận thì coi như tôi giận đi, dù sao hiện tại để không chảy máu nên cũng chẳng thể nhiều lời.

Mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc, tôi chịu không nổi trong mắt nhóc là vẻ tủi thân, bèn quay đầu, nhắm mắt.

Nhóc khẽ hừ một tiếng, suy sụp ngồi xuống, “Anh giận rồi, hôm nay sẽ không ra ngoài chơi...”

Suy nghĩ nửa ngày, hóa ra vấn đề trọng điểm nhóc quan tâm là câu này.

Có phần khó chịu, tôi bước tới cạnh nhóc, thân là kẻ bị thương vậy mà còn phải chủ động trấn an nhóc.

“Hôm qua đã nói thì sao lại không đi, chẳng qua hiện tại môi rất đau nên tôi không thể nói nhiều, còn không nhóc đi lựa đồ thử đi, nghĩ coi tối mặc đồ gì ra ngoài chơi?”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Ha ha... Tôi biết mà, Trác Việt là tốt nhất!” Vội vàng lỏ mắng một câu, người đã phóng về phòng dọn dẹp quần áo. Từ ngữ khen người khác cũng chỉ chừng ấy câu, cũng chẳng hơn được bao nhiêu so với Tiểu Bạch.

Tròng áo ngủ lên, nửa dựa vào gối đầu, một bên nhe răng trợn mắt hít vào hơi lạnh để giảm đau, một bên bắt đầu chờ thưởng thức việc nhóc thử quần áo.

Xét quy luật trong cuộc sống của chúng tôi. Ban ngày làm thí nghiệm buổi tối ở nhà nghỉ ngơi, lựa chọn ban đêm đi quán rượu, dù cho dù không phải kể hay cũng là lựa chọn với tỉ lệ ít gặp người quen nhất.

Dẫn nhóc đi khiêu vũ, nghe nhạc, nhóc hẳn sẽ rất vui mừng. Cho dù là kết bạn với ai đi nữa thì cũng chỉ là tâm sự trong lúc ngắn ngủi ấy thôi, sẽ không có cơ hội quen biết nhiều hơn.

Hoặc phải nói là, tại những loại nơi chốn ấy, tôi có quyền hạn lớn nhất để ngăn chặn cơ hội nhóc trao đổi với thế giới bên ngoài.

Bên tai truyền đến tiếng nhóc nhảy nhót đến càng ngày càng gần, trong lòng tôi đau xót — từ khi nào thì bắt đầu, tôi ngay cả cuộc sống bình thường của nhóc cũng phải tính trăm phương ngàn kế.

7. Chương 7: Chương Bảy

Xoay qua xoay lại liên tục, tôi mới đổi tư thế nằm chưa được bao lâu nhóc đã cười híp mắt trở lại.

“Thay xong rồi!” Nâng tay lên ra hiệu, chờ ý kiến tôi.

Tôi mở trừng mắt, ngay cả khóe miệng cũng giật giật đau đớn.

Thật đúng là, bản sắc mà...

“Mặc cái này à? Chúng ta buổi tối đi quán rượu đấy! Mấy chị xinh đẹp có rất nhiều loại này...” Biết rõ ý nghĩa trọng đại của chiếc T-shirt sờn vải này đối với nhóc, tôi gắng hết sức chọn từ ngữ mang tính chất ám chỉ mà nói.

“Tôi biết chứ!” Vẻ mặt vô cùng chờ mong, còn tiện tay kéo kéo vạt áo.

“Vậy... Muốn đổi cái nào màu sắc sặc sỡ hơn không?”

“Ừ? Không cần!” Lắc đầu vô cùng kiên quyết, “Tôi thích nhất chính là cái này!”

Đầy mồ hôi lạnh, không thể không ôm miệng xuống giường.

Tôi biết nhóc thích cái này – một tuần thì ít nhất mặc đến năm ngày, hai ngày còn lại là đợi giặt khô xong mặc tiếp.

Trước kia đi dạo chợ đêm cùng Tiểu Bạch, chẳng biết nhóc đào từ xó xỉnh nào nơi vĩa hè mà lôi ra 100 đồng ba áo, phía trước áo còn cả hình đầu chó rất trắng nhìn rất ngốc – tuy nhìn qua cũng biết đó chẳng qua là mấy thứ tranh sức lấp lánh rẻ tiền.

Tôi chọn cho nhóc đây một tủ những hàng hiệu Gstar, Versace, Gucci và Burberry, nhóc không chắm được cái nào trong số ấy sao?

Mắt thẩm mỹ của tôi không lẽ thua Tiểu Bạch à.

Chiến dịch phản đối và chống phản đối khai hỏa, bởi không thể để miệng vết thương nơi môi tiếp tục mở rộng, tôi chỉ có thể tận lực không chế biểu tình, một lần nữa tha nhóc về lại phòng.

Mãi đến sau khi tôi rất không đạo đức uy hiếp nếu nhóc không thay chiếc áo T-shirt mắt mặt sờn rách này ra, hoạt động tối nay liền hủy bỏ, nhóc mới lầu bầu đồng ý, chậm chạp lè mề đổi quần áo.

Tôi thấy nhóc nhẹ cọ cọ trên bức hình còn thú, tôi biết nhóc đang dùng dáng vẻ dịu dàng nhất của mình để truy điệu Tiểu Bạch.

Trong nháy mắt đó, con tim tôi như nhuốm phải thứ gì khó chịu vô vàn, tôi nghĩ có lẽ mình đúng là giống lời nhóc nói, thật sự có phần máu lạnh.

May quá, tất cả những gì không thoải mái rốt cuộc đã bị để lại phía sau, dưới ánh đèn rực rỡ mới lên vào màn đêm.

Chúng tôi đứng nơi đầu phố, rất không hình tượng mà ngó tới ngó lui, rốt cuộc xông vào một quán rượu nhộn nhịp ồn ào nhất.

Cô gái hờ vai hờ chân lắc eo nhỏ dẫn đường, nhóc vẽ mặt hưng phấn mà theo sau, nhắm mắt theo đuôi.

“Trác Việt, nơi này vui quá!” Dưới bầu không khí xa hoa truy lạc khó có cơ hội tiếp xúc này, nhóc hưng phấn đến mức ngay cả làn da cũng nhuộm màu rượu.

“VẬY À?” Tôi cười khở, dường như đã bắt đầu hối hận.

“Trác Việt, mấy chị kia anh quen à? Đang chào hỏi anh kìa!”

“Hả?” Tim đập mạnh – mấy nàng ngồi ngồi với trang phục tiêu chuẩn mùa hè, tóc tóc vén qua tai, mang kính đen, luôn ăn nói thận trọng cũng tới loại nơi chốn này sao?

Dùng khí xông lên đầu.

“Chào ~ Hai anh chàng đẹp trai, tới đây ngồi này.” Những gương mặt xa lạ với dáng người nóng bỏng, tay rồi rít vấy hết sức nhiệt tình.

Thừa lúc nhóc con còn đứng ngây ngẩn chưa kịp chạy tới đó, tôi duỗi tay xách cổ áo nhóc lôi linh hồn nhóc về.

Đầu năm nay, mấy nàng như lang như hổ còn nhiều hơn bọn đàn ông.

Tìm nơi hẻo lánh nhất ngồi xuống, tôi lắc đầu bắt đầu đánh giá hoàn cảnh.

“Hai anh chàng đẹp trai, muốn uống gì nào?”

Cô nàng phụ trách nước ống vừa hỏi vừa chớp mắt đưa tình, còn thuận theo nhịp nhạc mà lắc lắc người.

“Tôi muốn sữa!”

Gương mặt cô nàng run rẩy.

“Rất xin lỗi mà, nơi chúng tôi không có...”

“VẬY THÌ CHOCOLATE!”

“Cái đó, cũng không có...”

“À? VẬY SỮA ĐẬU NÀNH CŨNG ĐƯỢC... BỎ NHIỀU ĐƯỜNG NHA, TÔI THÍCH NGỌT!”

“...”

Cô nàng rót cuộc vô cùng chuyên nghiệp mà quay đi.

“Xin lỗi, hết sức xin lỗi, một ly Lemonade, rồi một ly Cocktail Four Seasons.”

Ở dưới bàn tôi đá nhẹ vào chân nhóc để nhóc im miệng, sau đó nghiêm mặt cười với cô nàng.

Trên mặt cô nàng là vẻ từ mê mang đến giật mình, sau đó là liều mạng nhin cười.

“Đáng yêu quá chừng mà...” Trước khi rời đi cô nàng xoa xoa mái tóc ngắn của Long Nại, sau đó mới quay tấm lưng và bờ vai, mà đang rất rõ ràng là cũng bắt đầu run rẩy, bỏ đi.

“Trên người chị ấy thơm quá...” Quệt mũi hất xì, sau đó nhóc bắt đầu trừng mắt nhìn tôi, “Vừa rồi anh đá tôi làm gì?”

Tôi rên rỉ một tiếng, mặc kệ nhóc – tiếp tục dây dưa mấy cái vấn đề nhằm chán ấy với nhóc chỉ tổ mất mặt.

Đồ uống đưa lên rất nhanh, Long Nại vô cùng hiếu kỳ nhìn thứ chất lỏng màu sắc rực rỡ, sau đó cẩn thận lấy quả cherry đặt bên thành ly bỏ vào miệng bắt đầu nhai.

Trên gương mặt cô nàng vẫn là vẻ cười khúc khích, tôi kêu lên một tiếng đau đớn, đành phải vờ như không thấy.

“Hai vị... chờ người?”

“Không có, hai người chúng tôi đến chơi.” Tôi còn đang tìm từ, nhóc con đã mở miệng trước.

“Chà...” Cô nàng kéo dài âm điệu đáp lại một tiếng, đảo mắt mấy vòng nhìn tôi, rồi sau đó dừng lại trên người nhóc, cuối cùng trở nên đầy suy tính sâu xa.

Tôi cảm thấy được mình ngay cả sức cười khổ cũng chẳng có.

“Trác Việt, cái này sao ngọt ngọt chua chua...”

Nhìn dáng vẻ nhóc là lại có phát hiện mới.

“Cho nhóc sô-đa chanh này, nếu thích thì lấy thêm.”

“Nhưng mà chẳng có màu gì hết, không đẹp bằng của anh! Tôi muốn thử cái của anh...”

“Của tôi bên trong có rượu!”

“Tôi muốn nếm thử!”

Nhóc cố chấp mà đoạt lấy từ tay tôi, tôi chỉ cười, cũng không ngăn nhóc.

Nếu ra ngoài chơi, hãy cứ để nhóc vui.

Những yêu cầu thế này đơn giản biết bao, nhưng về sau nhóc sẽ có được bao nhiêu cơ hội chứ?

Cẩn thận nhấp một hơi, sau đó nhóc nhắm chặt mắt – dù sao trước kia uống thử bia, nhóc rất ghét vị chất này.

Qua một hồi thật lâu, mắt nhóc khẽ mở, đôi mắt bình thường hình lưỡi liềm híp cả lại.

“A a a! Trác Việt, uống ngon quá, giống hệt nước trái cây!”

“Nhóc thích à?” Nhìn nhóc cười, tôi chợt phát hiện bản thân mình đúng là rất mê mẩn với gương mặt nhóc rạng rỡ, “Cocktail này gọi là bốn mùa, tầng màu xanh là táo, màu đỏ là lựu, màu vàng là xoài, màu trắng là lê, hòa quyện chung với rượu thật rất hợp.”

“A, a, thật hay mà!” Lời còn chưa nghe xong nhóc đã há miệng, một lần nữa đưa ly lên.

“A! Long Nại, ngừng ngừng! Rượu cocktail không thể uống như vậy!”

Ừ ừ ừ...

Tiếng uống vô cùng hào phóng, ly trống rỗng.

“Hà hà...” Buông ly bắt đầu ngậy ngô cười với tôi, trên mặt nhóc nhanh chóng nổi lên một màu diễm lệ.

Ngưu tước mẫu đơn —— phá hỏng hết rồi.

May là người điều rượu không nhìn thấy cách uống này của nhóc.

Càng không xong chính là, nhìn vẻ cười ngốc nghếch đó của nhóc, tôi chắc chắn rằng lát nữa phải công nhóc về nhà.

“Nóng quá...” Tác dụng của rượu bắt đầu xông lên, đốt nóng đến mức ngay cả gáy nhóc cũng đỏ.

Có chút lao lực mà cởi áo khoác ra, chiếc áo CK ngắn tay khiến cơ thể nhóc nhìn qua rất nhẹ nhàng.

Nằm trên bàn thờ phỉ phò, ai cũng không nói gì thêm.

Tôi kinh ngạc nhìn nhóc – ngọn đèn mờ tôn lên làn da nhóc trong suốt, dường như có thể chiếu vào nơi sâu tận cùng.

You're it, You're the Ultimate,

It's automatic I'm sure of it.

No lie, So don't even try

To tell me that you're not the guy.

Giọng nữ từ tính quyến rũ mùi thuốc lá phiêu đảng trong không khí, khe khẽ chấn động thần kinh tôi.

Không hề uống rượu, thế mà lại cảm giác thế giới xung quanh trôi lững lờ, chợt xa chợt gần.

Tôi chỉ thấy mỗi đôi môi cười lộ chiếc răng nhỏ của Long Nại mà thôi, khắc thật sâu vào tận linh hồn tôi, từng nét từng nét một – những nét khắc thấm rõ ràng đến tận xương tủy.

“Trác, Trác Việt...” Cũng không biết trầm mặc đến bao lâu, tiếng nhạc điên cuồng khiến nhóc hồi phục tinh thần, vừa mở miệng thì đã sực mùi rượu.

“Ừ?”

“Tôi muốn qua đó chơi... Anh đi không?”

Ngón tay chỉ hướng sàn nhảy, nơi những bóng hình dập dờn.

Nơi những con người trẻ tuổi tận tình uốn éo, tùy ý đùa vui.

Tôi mím môi lắc đầu, thấy nhóc loáng một cái đã chui vào đám đông, như con cún nhỏ mà bắt đầu hoa chân múa tay vui sướng.

Tôi biết nhóc thích hoàn toàn tự do thả lỏng như thế – nhóc vốn là người đơn giản, chẳng biết giấu thứ gì dư thừa trong lòng.

Cho nên, tôi chỉ cảm động cho sự thẳng thắn của nhóc mà thôi, về phần tư thế vũ đạo có đẹp hay không, nhất là sau khi xem Nam Lăng với những bước nhảy tiêu chuẩn chuyên nghiệp vào thời đại học, tôi giờ phút này cũng sẽ không so đo nhiều như vậy.

“Chào anh... Một mình sao?” Một mùi hương nồng ập đến, đúng là có người kề sát lại.

Hơi xấu hổ thu về ánh mắt đang dán vào sàn nhảy, bình tĩnh lại, trước mắt là gương mặt trang điểm đẹp đẽ của một cô nàng nào đó.

“Tôi đi với bạn...” Lấy tay nhanh chóng chỉ bóng dáng Long Nại.

“Cậu bé kia sao?” Cúi đầu cười lướt mắt qua Long Nại, sau đó lại chăm chú nhìn tôi.

Bị ánh mắt quá mức trắng trợn nhìn như thế tôi có phần lúng túng, cúi đầu ho khan vài tiếng.

“Hai người mới vào em đã chú ý rồi. Các anh ít khi đến nơi này lắm phải không?”

“Ừm... Ừ...”

Không quen bị người trẻ tuổi khác phải đặt câu hỏi ở khoảng cách gần như vậy, tôi lịch sự ậm ừ trả lời, nhích người ra.

Hương hồ hương nước hoa trên người cô nàng khiến tôi vô cùng miễn cảm.

“Tối cuối tuần mà uống rượu giải sầu cùng một cậu bé trong này, anh chắc hẳn rất cô đơn?”

Tông giọng khàn khàn ghé vào tai tôi, khiến tim hoảng hốt nhảy dựng.

Ông trời làm chứng, mang theo một người nhân tạo bên người như thế, lúc nào cũng phải đề phòng ứng phó với những chuyện có thể xảy ra, tôi làm sao còn có tâm tình mà cô đơn? Đau đầu còn không kịp!

“Có lẽ... anh sẽ muốn một người bên cạnh?”

“Gi?”

Tôi ngừng đầu nhìn cô nàng chớp mắt quyền rũ, nhất thời vẫn không kịp phản ứng.

Trên cổ chợt lạnh, cảm giác giống như rắn nước với làn da trắng mịn bò lên.

“Chúng ta hiện tại đổi chỗ khác nhé? Về phần tiểu quỷ phá hư không khí của anh... Em sẽ để vài chị em khác chăm sóc nó...”

A?

Nói tới mức này, tôi đã hiểu.

Mẹ nó, thật đúng là đụng phải vận lớn mà, khó có cơ hội ra ngoài một lần thì đụng ngay phải gái làng chơi.

Tôi nghĩ thấy này mùi nước hoa cộng thêm chiếc vòng cổ hiệu Tiffany trang sức cao cấp chính quy nơi cổ cô nàng. Loại kế hoạch ra ngoài tiêu phí này, tôi thấy không cần vẫn tốt hơn.

Nuốt nước miếng, kéo cánh tay cô nàng đang đặt nơi cổ tôi xuống.

“Cô à...”

Tôi chỉ có cơ hội nói hai chữ mà thôi, và rồi môi đã bị chiếm lấy.

Tư thế môi kề sát thế này tôi nghĩ hẳn có thể gọi là hôn môi. Nhưng điều khiến tôi hoài nghi hơn là, vì sao dưới bầu không khí có thể gọi là kiều diễm cùng người đẹp thế này, gã đàn ông nào hẳn cũng sẽ vô cùng say mê, thế mà tôi vẫn hết sức tỉnh táo.

Thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng đôi môi ấy dính lên môi tôi, cảm giác dính dính ấy khiến tôi hết sức không thoải mái.

Nhắm mắt, tôi hết sức lịch sự mà đẩy cô nàng ra khỏi người mình.

Một bên cảm động thật cao thượng vì bị chính mình ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, một bên đang hắng giọng chuẩn bị rất hình tượng mà nói mấy câu linh tinh vô nghĩa như ‘I am sorry’.

Nhưng tôi chẳng thể nói thành lời.

Trong chớp mắt ấy, những giải thích, những trêu chọc, những ngôn ngữ vui đùa đều biến thành rất đối buồn cười.

Lướt mắt qua vai cô nàng đứng trước mắt, tôi bắt gặp Long Nại kinh ngạc đứng cách đó không xa, đang im lặng nhìn tôi.

Có lẽ nhóc đã đứng yên nơi đó từ lâu lắm, biểu tình dưới ánh đèn lúc mờ lúc tỏ này chính là sự nghi hoặc, là yếu ớt.

Con người tối đen và sâu thẳm, sâu đến mức có thể giấu vùi những cơn sóng sợ hãi tận bên trong.

Nếu bằng lòng giả vờ như chẳng nắm bắt được gì, tôi cũng có thể có thể mỉm cười đứng lên gọi tên nhóc, sau đó để tất cả như nước chảy qua không dấu vết.

Chỉ là ngay thời khắc ấy, có thứ gì theo ánh mắt khẽ giạt mình của nhóc như mũi dao mổ xẻ cơ thể tôi.
Tôi có thể cảm giác được linh hồn từng bị che giấu nơi chỗ sâu nhất chậm rãi thoát lìa khỏi xác, từng chút từng chút vỡ tràn chảy ra.
Tích... Tích
Từng giọt, từng giọt một.
Và rồi chậm rãi kết thành hình thù trong suốt có thể thấy rõ ràng.
Âm nhạc xập xình khuấy đảo, tất cả mọi người càng nhảy nhót càng điên cuồng.
Có phải hay không trong toàn bộ thế giới này, chỉ có chúng tôi hai người vẫn như trước đứng tại chỗ?
Tiếng khê khàng, tựa ấu thú nức nở. Không biết từ nơi nào truyền đến.
Xuyên thấu qua âm nhạc rền vang, âm thanh ấy đâm thẳng vào nơi mềm mại nhất trong tim tôi.
Cơn đau từng chút từng chút rõ ràng hơn.

8. Chương 8: Chương Tám

“Khiêu vũ bên kia... nóng quá...”

“Ừm...”

“Tôi tới đây, tôi tới đây chỉ là muốn cởi bớt áo ra thôi!”

“Ừm... Ừ?”

Quán rượu này hình như không cho phép nhảy khỏa thân đâu, nhóc chỉ mặc độc mỗi chiếc áo T-shirt thôi, còn cởi nữa? Chuẩn bị để người khác nhìn thấy trần trụi sao?

Tay nhóc rũ xuống nặng nề nắm vạt áo, đáng vẻ rất khó chịu.

“Tôi mệt rồi, Trác Việt, tôi muốn về...”

Mệt sao? So với sức lực khi xuất ra lúc bình thường hoàn toàn còn chưa đến một phần mười mà.

Từ lúc vào cửa đến giờ chưa đến hai tiếng, nhóc bị tôi liên tục giáo huấn, uống không đúng phương pháp một ly cocktail, một mình nhảy nhót một hồi, sau đó nhìn thấy trò khôi hài chẳng biết tại sao giữa tôi và người phụ nữ ấy.

Những thứ này là cuộc sống mà ngày hôm qua nhóc bắt đầu hứng thú bừa bừa mong đợi đã lâu?

Chẳng qua nhóc trông có vẻ rất mệt, một đường trở về đều chẳng nói lời nào. Tôi đi phía sau kinh ngạc nhìn nhóc giẫm lên bóng mình, đáng vẻ vô cùng uể oải.

“Long Nại, uống rượu nên khó chịu à?” Sau khi về nhà, nhóc ở trong phòng tắm cọ xát thật lâu, mãi một lúc lâu mới cụp mắt xuống đi ra.

Lắc đầu, rất nhanh bước qua tôi.

Qua năm giây, tôi thấy nhóc ôm gối đầu từ phòng tôi ra.

“Long Nại?”

“Tôi nay tôi muốn ngủ một mình...”

Nhóc để lại cho tôi một câu lời ít ý nhiều, sau đó, cánh cửa bị đóng lại một cách nhanh chóng.

Tôi vẫn đánh răng, tắm rửa, đổi áo ngủ, sau đó lẳng lặng nằm trên giường như bình thường.

Đêm thu bắt đầu dần lạnh, tôi quần chặt chắn, hơi lạnh vẫn ập đến.

Suy nghĩ, tôi lấy tay mở điều hòa.

Vài phút sau, có thứ nồn nóng như lửa đốt nào vẫn cứ trốn ra khỏi đáy lòng.

Chết tiệt! Nhiều tật xấu như vậy làm gì? Bình thường có thêm một người nhân tạo cạnh bên, phải lo lắng những lời tổn hơi dư thừa của nhóc, phải lo những tiếng ngáy ngủ, ban đêm còn phải luôn bật dậy lấy chăn về, không phải dù như thế vẫn ngủ ngon sao?

Hiện tại một mình hưởng thụ chiếc giường lớn mềm mại, không cần bị ép đến một góc dùng tư thế cuộn mình ngủ đến mức lưng đau nhức, ngược lại sao chẳng thể ngủ thế này?

Ảo não xoay người ngồi dậy, trừng mắt nhìn trần nhà bắt đầu đếm cừu.

Hai mươi lăm, hai mươi sáu, hai mươi bảy...

“Trác Việt, cái này sao ngọt ngọt chua chua...”

Quả cherry trên ly chanh sô-đa dùng để trang trí, nhóc con ngốc nghếch kia lại có thể ăn đến cao hứng phần chần như vậy.

Bốn mươi tám, bốn mươi chín, năm mươi...

“Nhưng mà chẳng có màu gì hết, không đẹp bằng của anh! Tôi muốn thử cái của anh...”

Đối với cái gì cũng đều tò mò vậy ư, nhóc muốn dùng tất cả quãng đời để thử nghiệm những gì trước đây chưa từng có?

Bảy mươi sáu, bảy mươi bảy, bảy mươi tám...

“Tôi tới đây, tôi tới đây chỉ là muốn cởi bớt áo ra thôi!”

Lúc ấy, ánh mắt nhóc.

A? Nhất thời thất thần, rốt cuộc đếm tới mấy rồi?

“Trác Việt... Tôi ngủ không được... Tôi lên giường nằm rất sớm, sau đó bắt đầu đếm cừu, nhưng đêm tới con thứ chín trăm chín mươi chín thì toàn bộ cừu đều biến thành gương mặt Tiểu Bạch...”

Thanh âm vẫn ẩn núp nơi góc nào đó, vào buổi đêm yên tĩnh này từng chút từng chút bước ra.

Long Nại...

Tim bắt giắc đập nhanh, tôi chậm rãi đứng lên.

Sau khi uống rượu xong sẽ luôn nhớ lại nhiều thứ. Sau khi bị ngâm quá lâu trong bồn, sẽ luôn trở nên rất lạnh.

Nhóc sẽ chẳng ngủ được đâu, tôi biết mà.

“Long Nại...” Sau khi nhẹ nhàng gõ cửa ba tiếng, tôi cẩn thận đẩy cửa phòng nhóc ra.

Và rồi tôi bắt gặp vật thể nằm co rúm trên giường, toàn thân run rẩy.

“Long Nại, lạnh lắm à?” Tôi lấy tay gỡ chăn, nhìn mặt nhóc, lại bị nhóc cố chấp mà nắm chặt lấy chăn từ bên trong.

Giằng co vài giây, tôi thở dài một hơi, kéo cả chăn và nhóc vào lòng.

Mèo là loại động vật khi bị thương có thể bình tĩnh nhờ vuốt ve, thế nên tôi vỗ nhẹ lên tấm lưng nhóc gầy yếu, lần nữa và lần nữa.

Có lẽ bởi do cơ thể được ôm chặt nên mang lại ấm áp, những run rẩy của nhóc dần bình ổn lại.

“Long Nại, đừng dùng chăn che kín đầu, được không? Như vậy sẽ rất khó chịu.”

Tôi dùng cằm nhẹ nhàng cọ nơi đầu nhóc, những lọn tóc lộn xộn bắt đầu lộ ra.

Ngước gương mặt hao gầy lên, biểu tình nhóc vừa đáng thương lại vừa quật cường, như con chó nhỏ bị bỏ rơi.

“Sao vậy?” Tôi vươn ngón tay chạm nhẹ lên má nhóc, thối mạnh, “Một người vẫn ngủ không được à? Qua ngủ bên kia thì sao nào?”

Nhóc ngẩng đầu ngậy ra, như căn bản chẳng hề nghe được tôi nói gì, sau một lúc lâu, tôi mới nghe thấy âm thanh khê khàng run rẩy.

“Trác Việt, tôi nhìn thấy...”

“Cái gì?”

“Anh và chị kia...”

“À, không có gì đâu.”

“Hai người hôn nhau sao?”

“...”

“Anh thích chị ấy?”

“Sao lại thích?”

“Nhưng anh đã nói, chỉ có thể hôn môi người mình thích!”

Giọng nhóc chột cao lên, có loại sắc bén không bình thường.

Hừm? Tôi có nói qua loại chuyện nhàm chán này với nhóc?

Chẳng qua nhìn vẻ mặt nghiêm túc thậm chí có phần phẫn nộ của nhóc, tôi thật phải cẩn thận suy nghĩ một phen.

À, đúng rồi...

Lúc Tiểu Bạch còn sống, để tránh mấy trò chơi đùa hôn nhau giữa người và chó, tôi đã từng uyển chuyển nhắc nhở nhóc.

Nhóc vẫn còn nhớ rõ sao?

“Long Nại, đó không phải hôn môi. Chúng tôi chỉ là môi chạm nhau mà thôi, hôn môi mà tôi nói...”

Những tiếng sau cùng đã thấp đến chẳng nghe được, tôi chợt phát hiện đối với ánh mắt tinh thuần đến thế, giải thích vấn đề này quả là một chuyện rất khó khăn.

Trên mi mắt lạnh đi, bàn tay nhỏ bé của nhóc đã che phủ mắt.

Là bóng tối chẳng nhìn thấy gì, chỉ có sự dịu dàng, ngứa ngứa như lông chim khê chạm vào đáy lòng.

Sau đó tôi nghe thấy thanh âm nhóc khê khàng đến mức gần như nghe chẳng rõ đang nói, “Trác Việt, hôn anh nói là như vậy sao?”

Có thứ gì khô cằn mà lạnh lẽo chạm vào môi, chạm vào thật cẩn thận.

Muốn mở mắt, lại bị bàn tay nhỏ bé rất cố chấp cản lại.

Có thứ gì rất mềm mại xen lẫn vào đôi môi, khi chạm phải lưỡi tôi thì có hơi nao núng, sau đó ngơ ngác dừng lại, chẳng biết làm gì.

Tôi nghĩ nhìn dáng vẻ chúng tôi nhất định sẽ rất kỳ lạ, mũi và môi đều dán dính gần nhau.

Tôi cảm giác được hàng mi dày của nhóc chớp động, cuối cùng không một tiếng động lui ra.

Nơi môi còn mùi rượu nhóc lưu lại. Nhóc cúi đầu, bàn tay vốn che mắt tôi đặt vào trước ngực, úp tay lại.

Thành thịch... thành thịch...

Thanh âm không biết phát ra từ nơi nào, từng nhịp từng nhịp một, cho dù hơi thở dồn dập đến thế vẫn nghe được rất rõ ràng.

“Là thế này phải không?”

“Sao cơ?”

“Vừa rồi chúng ta như vậy, có phải là hôn không?”

“Dường như phải...”

“Là tôi hôn anh?”

“Ừ...”

“Ừm... Tôi thích anh, Trác Việt, tôi thích anh còn hơn thích Tiểu Bạch!” Những lời này được nói với dáng vẻ rất trịnh trọng

“Cám, cám ơn...”

“Vậy, anh có thích tôi không?”

“Ừ? Hừm, chắc có...”

“Tôi biết mà!” Nhóc rất nghiêm túc ngược mặt lên, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt chờ.

Gương mặt tinh thuần trong bóng đêm như cánh hoa nở rộ.

Trên đôi môi hồng hào còn có mùi rượu chưa từng phai, hương vị thơm lắm.

Môi nhóc hơi chu ra, vểnh lên, chờ tôi hôn nhóc.

Tôi rất cẩn thận khum lấy khuôn mặt tròn tròn của nhóc trong tay, cảm giác được độ ấm nóng bỏng của nó.

“Long Nại...” Thanh âm ghé sát tai nhóc, rất gần rất gần.

“Ừm?” Giọng nhóc run rẩy, dáng vẻ như sẽ vỡ tan sau chỉ một lần chạm khẽ.

“Ngủ sớm đi... Nếu nhóc không việc gì, tôi về trước...” Tôi ghé vào tai nhóc nhẹ nhàng nói, rồi buông nhóc ra, đứng dậy.

Không khí sôi trào trong nháy mắt nguội lạnh đi. Nhóc trừng lớn mắt ngập tràn khó hiểu nhìn về phía tôi.

Xin lỗi nhóc, nhưng tôi thật không biết nên nói gì với nhóc mới phải.

Giải thích vấn đề yêu hay không yêu với một đứa trẻ có lẽ quá mức khó khăn, tôi càng không thể nói với nhóc hôn môi chỉ dành cho người mình thích, và đối với tôi mà nói, người đó chỉ là mỗi Nam Lăng mà thôi.

Hiện tại hy vọng trong tâm trí có những chương trình cài đặt liên quan, để cuối cùng nhóc sẽ hiểu ra.

“Ngủ ngon, Long Nại ~” Đi tới cửa cuối cùng vẫn không yên lòng, nghiêng đầu sang nơi khác, tôi nhẹ nhàng mà gọi nhóc.

Nhóc gục đầu xuống, co ro người, tư thế của động vật sau khi bị thương tự sưởi ấm ỉn, đầu cúi thật thấp, hoàn toàn chẳng nhìn tôi.

“Tôi ở cạnh bên... Nếu không thoải mái, nhóc cứ gọi tôi.”

Vẫn trầm mặc như trước.

Cánh cửa đóng lại, tôi đứng giữa vạch cách chia.

Nếu xoay người bước về, sẽ vẫn là trong phòng nhóc. Nếu thế thì, có phải tôi nên bước nhanh qua ôm chặt lấy nhóc, cho nhóc tình yêu và ấm áp mà nhóc muốn?

Nhưng vậy thì tiếp theo phải làm sao?

Tâm trình sâu trong nội tâm phức tạp đến mức ngay cả bản thân mình tôi cũng chẳng hiểu được, khiến tôi tình nguyện để chân tướng lại nơi sẽ mãi không thể đến gần.

Nhìn nhóc lần cuối, tôi vẫn nhấn tâm bước ra mà đi.

Nhóc bên trong cánh cửa, và tôi bên ngoài.

Khoảng cách chỉ một cánh cửa mà thôi, mỏng lắm, vậy mà lại sinh ra.

Ngay chớp mắt tôi đóng cửa ấy, đầu đó có thứ gì tung tóe theo tiếng vỡ rắc giòn tan, vỡ đến mức chẳng còn hình dạng.

Tôi không biết đó liệu có phải tim nhóc hay không.

9. Chương 9: Chương Chín

Đêm ấy, tôi nằm trên giường, lần đầu tiên nếm phải cảm giác mất ngủ.

Không có dự niệm ngủ say, thế là những chi tiết như một dòng chảy róc rách trở nên rõ ràng trong tâm trí.

Tôi nhớ lại nụ hôn đầu tiên cùng người tôi yêu – lúc ấy là trong phòng thí nghiệm, vào buổi chiều với ánh nắng rạng ngời, đôi môi run rẩy mà lạnh lẽo của Nam Lăng đưa lên, sau đó rất nhanh tách ra.

Cảm giác như điện giật sau khi môi chạm nhau đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, chỉ là kế tiếp... những gì kế tiếp bỗng như bị đứt quãng, khó thể nối liền.

Tôi hoang mang cố nhớ lại lần nữa, muốn để những tình tiết này rõ ràng, để nghiêm túc suy nghĩ giữa thích và yêu rồi cuộc bối do rung động nào sinh ra mà có sự khác nhau đến thế.

Ý thức vẫn tỉnh táo như trước, chỉ là có bất an chẳng biết từ khi nào bắt đầu lưu động trong khí trời trong lành và se lạnh, nên biến hồi ức tôi thành mỗi mọt.

Cảm giác hơi nóng nơi đầu lưỡi hết như trước đây sau khi thật cẩn thận ăn qua kem chocolate, vị ngọt ban đầu tan đi chỉ còn lắng đọng lại chưa xốt.

Hương vị của Long Nại chưa từng phai nhạt, còn những câu nói của nhóc thì cứ mông lung quanh quẩn đầu đây:

“Tôi thích anh, Trác Việt...”

“Tôi thích anh...”

“Trác Việt...”

Dường như trạng thái tinh thần đầy ắp trong đêm tối là một việc đau khổ nhất, vậy là sắc trời vừa sáng tôi liền ngồi dậy.

Máy móc đi nướng hai mẫu bánh mì, đặt lên miệng, nhạt như nước ốc.

Sau đó soi gương mà chuẩn bị biểu tình, nghĩ một hồi sau khi Long Nại bước ra thì phải làm thế nào để ung dung thản nhiên mà gạt nhóc về không khí xấu hổ ngày hôm qua.

Đợi cho rồi cuộc ngay cả mỗi nếp nhăn nơi khóe mắt hiện ra khi cười đều được tôi tính toán cẩn thận, cả buổi sáng cứ vậy mà bất tri bất giác trôi đi.

Nhóc còn chưa dậy, toàn bộ căn phòng im ắng như trong chuyện ma, thật sự là rất không bình thường.

Nhóc bình thường là đáng vẻ rất dư hơi thừa sức, thường từ khi sáng sớm đã khiến thế giới không được an bình.

Cảm giác ủ rũ do chất cồn mang lại hẳn đã tan, hơn nữa nhóc còn là loại đơn bào, việc gì không vui chắc hẳn sau khi ngủ thì rất dễ dàng quên.

Vậy nên đợi đến giữa trưa sau bữa cơm, phòng nhóc vẫn không tiếng động, tôi bắt đầu cảm giác có gì đó lạ lùng.

“Long Nại, nhóc dậy chưa?” Đứng trước cửa phòng nhóc nhẹ nhàng kêu một tiếng, không hồi âm.

Nghĩ tới nghĩ lui, lấy quả táo làm có, tôi thật cẩn thận đẩy cửa ra.

“Thấy nhóc đến giờ còn chưa ăn cơm, lấy táo vào cho nhóc... Tất nhiên nếu nhóc muốn ngủ tiếp thì cũng không sao ~”

Nơi giường lộ ra một đồng nhỏ, lại là tư thế vùi đầu trong chăn.

“Nhóc... hiện muốn ăn hay không? Hay tôi để đây cho nhóc?” Tôi cười mỉa, phát hiện cả buổi tự hỏi tự đáp với không khí thật sự cần dừng khí rất lớn.

Lúc này ngay cả âm thanh tức giận bình thường nhóc hay lầm bầm cũng không có, trong chăn cũng không cả biểu thị gì chứng tỏ nhóc còn trong ấy.

Chọn góc độ đến nửa ngày, rồi tôi xốc chăn lên từ nơi có thể là chân nhóc.

Tư thế hai tay cuộn lại ôm lấy ngực khiến tôi chẳng thể thấy mặt nhóc. Ngồi xuống cạnh giường, lấy tay gỡ lỏng bàn chân nhóc, hy vọng nhóc có thể khúc khích cười mà xoay người qua, hoặc giả cau mày lườm biếng oán giận hai câu cũng được.

Đầu ngón tay chạm vào mắt cá chân, mát lạnh đến lạ kỳ.

“Nhóc cảm lạnh à, Long Nại?” Tôi cau mày, nửa quỳ bên cạnh nhóc, dùng sức nâng gương mặt nhóc đang vùi trong gối lên.

Gương mặt bị tôi nâng trong tay chẳng lạnh như cơ thể, mà lại cực kỳ nóng hổi.

“Trời ạ! Sốt sao?” Tôi hoảng sợ. Nhìn nhóc ngay cả hơi thở cũng nặng nề, cứ như nhiệt độ kỳ lạ kia đã xuyên qua làn da mỏng manh của nhóc mà đốt cháy.

Bàn tay đảo qua cảm nhóc, thanh âm hơi thở nhóc vẫn yếu ớt, mắt vẫn chẳng mở ra.

Theo lý thuyết... người nhân tạo làm sao bệnh được! Nam Lăng đã từng nói, hệ miễn dịch của người nhân tạo là vô cùng tốt, hướng chỉ độ ẩm trong phòng cũng không thấp – nhóc luôn có thói quen mở máy lạnh tối đa, sau đó mặc chiếc áo T-shirt ngắn tay mà chạy loạn cả phòng, hiện tại quay đầu cũng có thể nhìn thấy độ ẩm trên điều hòa là độ ẩm tiêu chuẩn hai mươi bốn độ.

Chẳng qua với tình hình trước mắt, đây không phải là lúc nghiên cứu vấn đề này.

Thật cẩn thận xoay người nhóc về lại tư thế ngủ bình thường, tôi nhảy xuống giường lập tức bắt đầu luống cuống tay chân tìm thuốc.

Trời mới biết tôi đã bao lâu không chạm vào thứ kia. Hoặc là nói, lượng kiến thức về thuốc men tôi có, chẳng qua là do Nam Lam khi đổi mùa dễ dàng nhiễm cảm mạo mà thôi.

Còn tôi, căn bản là chưa từng gặp bệnh gì.

Trải qua cả buổi xem xét tủ y tế, tôi có phần chột dạ chộp lấy mấy viên thuốc đen tuyền nhìn qua sẽ không khó uống vào tay.

Bưng thêm vào ly sữa nóng, tôi ngồi cạnh giường, kéo đầu nhóc vào ngực tôi.

“Uống thuốc nào, Long Nại.” Tay cầm chặt cảm nhóc, ý bảo nhóc hãy mở miệng.

Đôi môi khô nứt miến cưỡng khê mở, mắt nhóc cũng hé ra.

“Thật khó chịu...” Chất giọng nghèn nghẹn, rất đáng thương dính vào nhau.

“Tôi biết... do sốt đó mà.” Dáng vẻ vờ như rất có kinh nghiệm, tôi đưa ly sữa lại cạnh môi nhóc, “Uống miếng sữa trước rồi uống thuốc, một lúc sau sẽ tốt hơn.”

“Cái này, khó uống quá...” Sữa miễn cưỡng uống một hớp, thuốc nhấp môi rồi lại về mặt đau khổ phun ra.

Nói lời thừa, như cách nhóc nhấp môi như vậy, lớp ngọt bên ngoài sớm tan hết rồi, vậy có thể không khổ sao?

“Uống một hơi sữa, sau đó một hơi nuốt thuốc vào, vậy sẽ không khổ.” Hướng dẫn từng bước, tôi chợt phát hiện bản thân mình rất có thiên phú làm thầy giáo cho nhà trẻ.

“Ừm...” Lúc nhóc không có sức quấy rối, cũng coi như ngoan. Ngậm thuốc, ngửa đầu, động tác rất trôi chảy.

“Khụ khụ...”

Nhưng mà kết cục thì có hơi thảm thiết – ra sức nuốt nửa ngày, cuối cùng nhóc vẫn toàn bộ ói ra.

“Nhiều lắm, nghẹn lại khó chịu quá!”

Được rồi được rồi, sợ nhóc rồi đó! Có ai kêu nhóc một lần nhét hết thuốc vào miệng đâu!

Chẳng qua giằng co một hồi, tôi thấy nhóc đã khôi phục sức sống. Lấy khăn tay dọn dẹp tàn cuộc, tôi ngồi cạnh nhóc cùng nhóc trừng mắt lẫn nhau.

“Sao lại sốt được nhỉ?” Duỗi tay, tôi nhẹ xoa trán nhóc.

Tựa hồ nhớ lại lập trường của bản thân, nhóc quay đầu đi chẳng thèm để ý tôi. Tôi than nhẹ một tiếng, cũng không thúc giục, tay tôi bao phủ lấy tay nhóc, lẳng lặng chờ.

Trong trận đấu trầm mặc, tôi chưa bao giờ bại dưới tay nhóc, lần này tất nhiên cũng vậy – thời gian chờ đợi chưa vượt quá năm phút.

“Tôi không biết... Chính là, nơi này rất đau.”

Bàn tay vẫn không phôi phục độ ẩm rút ra khỏi tay tôi, dời đến trước ngực, nặng nề đi xuống.

“Nơi này... chứa rất nhiều thứ, vô cùng khó chịu. Sau đó, một hồi rất nóng, một hồi lại rất lạnh...”

Tim tôi đập nhanh một nhịp.

Loại tình hình này vào lúc Tiểu Bạch chết đi cũng như thế. Chỉ là tôi chưa bao giờ nghĩ tới, cơ thể nhóc sẽ hư hao đến tình trạng này.

Chẳng nói năng gì mà nhanh chóng ổn định biểu tình, tôi vỗ đầu nhóc rồi đứng lên.

“Long Nại, tôi đi làm chút đồ ăn sẽ quay lại ngay, nhóc nằm xuống trước được không?”

“Tôi không đói bụng!”

“Sao lại không đói bụng, cũng đã một ngày rồi!”

“Nhưng mà, nhưng mà tôi muốn anh ngồi đây...”

“Năm phút thôi... Chỉ năm phút thôi, được không?”

“Được!”

Tôi đứng dậy quần chặt chắn lại, tay nhóc vẫn rúc vào ngực tôi rất miễn cưỡng rút ra.

Lúc bước khỏi phòng tôi chỉ khép hờ cửa, bởi tôi bắt đầu sợ hãi thứ âm thanh vỡ vụn kia.

“Nam Lăng, anh Trác Việt đây...” Trước khi về phòng lúc bấm dây số này tôi có hơi do dự – chưa bao giờ tôi cho rằng dây số mình đọc lâu lâu này sẽ làm bản thân do dự lâu đến thế.

Trầm mặc một lúc thật lâu, tôi mới nghe được giọng nhàn nhạt của em, “Em nghĩ anh đã quên số này rồi chứ, suốt một tuần em chẳng nhận được tin gì của anh cả, Trác Việt à.”

Ngữ điệu vẫn bình tĩnh như thường, nhưng tôi vẫn cảm nhận được gợn sóng che giấu trong đó. Những xúc cảm ngập tràn lòng lúc này, trong khoảng thời gian ngắn tôi chẳng thể nói được lời nào.

“Anh gọi cuộc điện thoại này để nói anh nhớ em, hay lại có câu khiêu tránh mới?”

“Đừng như vậy, Nam Lăng...” Tôi rất khó chịu mà ghì lấy điện thoại dán chặt vào mặt, nghe thấy em bên đầu dây kia thấp giọng thở dài, “Có chuyện gì cứ nói đi Trác Việt, em đang nghe...”

“Anh muốn hỏi em, về Long Nại...” Tên này vừa thốt ra, không hiểu sao lòng tôi đau đớn, “Em đã nói trên người nhóc con có hệ thống miễn dịch tốt phải không?”

“Phải. Bởi vì toàn bộ quá trình thực nghiệm phải tiến hành dưới trạng thái tương đối hoàn mỹ, không thể để bệnh tật gia tăng những phiền phức không cần thiết.”

“Vậy có nghĩa là nhóc con sẽ không mắc bệnh?”

“Theo lý luận là thế.”

“Nhưng mà hiện tại nhóc ấy đang bệnh. Cơ thể có dấu hiệu của phát sốt nghiêm trọng!”

“Vậy ư?”

“Nam Lăng, anh nghĩ thuốc hạ sốt bình thường sẽ không có tác dụng...”

“Đó là tất nhiên, dấu hiệu bệnh của nó không phải do bệnh cảm mạo bình thường hình thành, thuốc hạ sốt tất nhiên không công hiệu.”

“Anh làm gì đây?”

Những câu hỏi dồn dập không lời đáp, tôi chỉ mơ hồ nghe được tiếng hít thở nơi đầu dây bên kia.

“Nam Lăng, hãy trả lời anh!”

Vẫn là sự trầm mặc không tiếng động như trước, mặt tôi dính cứng vào di động.

“Trác Việt, anh cho rằng mình có thể làm những gì?” Rốt cuộc khi Nam Lăng mở miệng, câu nói kia tôi vẫn chẳng thể nào hiểu.

“Nam Lăng, em nói gì, anh không hiểu...”

“Anh không hiểu sao? Trác Việt?” Tôi nghe thấy thanh âm em dần khô khốc, “Buổi chiều anh hãy ở nhà chờ em, em sẽ tới kiểm tra cho nó. Sau khi có kết quả em sẽ nói cho anh biết phải làm gì mới có thể giúp nó.”

Suy sụp để điện thoại xuống, tôi ngồi trượt xuống góc tường.

Đây là đoàn tụ mà tôi hy vọng đã lâu, Nam Lăng nói em sẽ về.

Chỉ là tôi đã chẳng tìm ra vui mừng cùng sung sướng mà mình đã lường trước, thay vào đó nỗi sợ không tên trong tận nội tâm lại nhiều hơn.

Em muốn gặp Long Nại. Em muốn đích thân đối mặt với người nhân tạo mà mình chế tạo ra!

Nhưng tình hình ấy rốt cuộc sẽ thế nào?

“Trác Việt...” Hoảng hốt hồi lâu, tôi nghe thấy tiếng người cẩn thận nhẹ gõ cửa, giật mình, tôi nhanh mở cửa ra.

“Nhóc dậy làm gì chứ?” Bản thân cũng chẳng rõ sao lại lớn tiếng như thế.

“Anh nói, sau năm phút sẽ trở về...” Xem ra nhóc đã sợ lắm, ngay cả nói cũng nói chẳng hết câu.

Tôi cúi đầu, kinh ngạc nhìn nhóc.

“Tôi đói bụng...” Khẽ nuốt nước miếng, nhóc vô cùng bối rối tìm cớ, “Nếu anh vẫn chưa chuẩn bị xong, tôi, tôi về trước...”

Những bước chân loạng choạng, đôi dép lê mang ngược cũng rất không chịu thua kém cắt bước, dáng vẻ rất thảm hại.

Ngay chớp mắt nhóc xoay người, tôi dùng toàn bộ sức ôm ghì lấy nhóc từ phía sau.

Tôi nghĩ dùng sức ôm như thế nhóc nhất định sẽ rất đau, bằng không thì khung xương mỏng nơi bờ vai nhóc cũng sẽ chẳng run rẩy đến mức như vậy.

Chỉ là tôi cố chấp, cố chấp chẳng muốn rời.

“Trác, Trác Việt...”

“Sao vậy?”

“Cầm anh làm tôi nhột quá...”

“Xin lỗi nhóc.”

“Còn nữa...”

“Sao nào?”

“Buổi tối anh có làm sườn lợn hay không? Tôi rất đói...”

“...”

“Mặt khác...”

“Suyt, Long Nại, đừng nói nữa được không? Hãy để tôi ôm nhóc như vậy một lúc thôi...”

“Ừm...”

Tóc quăn lấy tóc, hai má cọ vào nhau.

Ngực tôi và lưng nhóc kề sát nhau không một khe hở.

Kỳ thật đây vốn là thời khắc ấm áp, vậy mà thứ chất lỏng ê ẩm vẫn dâng lên đầy ngập lòng. Có lẽ bất hạnh sẽ có lúc như hải cánh rất lớn của loài chim đang bay lượn, dù chưa chính thức đập tới nhưng những ám ảnh đã khiến người khó thở.

10. Chương 10: Chương Mười

“Long Nại, Long Nại, nhóc tỉnh lại nào!” Tôi khom người, nhẹ nhàng vỗ mặt nhóc.

Buổi chiều tôi cùng nhóc nằm chán ở nhà xem tivi, không biết có phải do hệ thống sưởi ấm mở vừa đủ hay không mà nhóc mới vừa rồi còn cầm nửa trái chuối rất thích thú xem, thế mà giờ chưa được bao lâu đã đến giường thiêm thiếp ngủ lịm nữa.

“Ừm...” Nửa mơ nửa tỉnh mở mắt, nhóc chậm rãi ngẩng đầu, đang tính mở miệng nói gì đó với tôi thì bất chợt co ro người lại.

“Tỉnh chưa nào? Tỉnh rồi thì khoan ngồi dậy. Tôi kêu bác sĩ đến khám bệnh cho nhóc, đừng sợ.” Tôi bước tới trước, cố tình ngăn giữa nhóc và Nam Lăng.

Nhóc đang sợ – là sợ hãi sinh ra cùng đủ loại cảm giác khác nhau. Tuy chỉ thoáng qua trong một phần ngàn giây, nhưng tôi vẫn nhìn thấy rất rõ.

Như thế này chẳng hề giống nhóc – tới bây giờ nhóc luôn là loại thích náo nhiệt, có người thì sẽ huyền thuyên hơn bình thường.

“Bác, bác sĩ?” Hầu kết nhóc lên xuống, mắt trộm đảo qua Nam Lăng rồi lập tức rũ xuống.

“Đúng vậy, bác sĩ... Để bác sĩ khám cho nhóc, vậy ngực nhóc sẽ không đau nữa.” Lặng lẽ tôi nắm lấy tay nhóc, muốn chia sẻ nỗi bất an của nhóc, nỗi bất an không biết từ đâu mà đến.

Nam Lăng cứ im lặng đứng trước sofa như thế, nhìn từ góc độ nào cũng thấy đáng vẻ em tao nhã và ung dung chẳng chê vào đâu được.

Tư thế hững hờ và tinh thần này khiến bất kỳ ai cũng cảm giác an tâm.

Cho nên tôi thật sự không hiểu, Long Nại sợ hãi như vật đến tột cùng là vì sao.

“Trác Việt, anh tránh ra trước đi, để em xem.” Nam Lăng gạt đầu với tôi, tôi đứng lên, có chút cố sức mà rút tay ra khỏi cái nắm chặt của Long Nại.

Nơi cổ tay là một hồng ấn rất sâu, không biết nhóc đã ghì chặt lấy từ lúc nào.

“Cậu không thoải mái thế nào?” Giọng điện quen thuộc, đã không còn cảm giác bị đè nén.

“Không, không có, tôi tốt lắm!”

Dường như phải chứng minh điều gì mà vụng về vặn vẹo cơ thể, nhóc giống đang bắt chước làm vài động tác thể thao, nhưng hình như ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào mắt Nam Lăng cũng không có.

“Vậy à?” Bàn tay trắng muốt sờ trán nhóc, “Nhưng cậu tựa hồ đang sốt.”

“Đó là do... do điều hòa quá nóng!” Ánh mắt nhanh như chớp đảo quanh, rồi nhóc lè lưỡi ra bắt đầu hỗn hển thở.

Cho xin đi, chỉ có Tiểu Bạch cái tên thuộc giống chó ấy mới dùng cách này giải nhiệt thôi biết không?

“Nơi này thì sao? Tôi nghe Trác Việt nói, nơi này rất đau?” Vị trí ngón tay dừng lại trước ngực Long Nại, Nam Lăng hơi nhoài người về phía trước, gương mặt bình tĩnh để sát trước mắt Long Nại, không để nhóc tránh né.

“Đó là chuyện mấy hôm trước, hiện tại đã không đau nữa!” Muốn tránh cũng không được, sau khi hừ ra mấy tiếng, nhóc dường như lia mắt về phía tôi xin giúp đỡ.

“Ừm... Vậy thả lỏng nào, để tôi kiểm tra.”

Thứ gì cùng loại với ống nghe bệnh được đặt rất cẩn thận trước ngực Long Nại, tôi biết đó hẳn là dụng cụ kiểm tra tình vi nhất.

Biểu tình Nam Lăng nghiêm túc mà chuyên chú, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của nhóc thôi.

Nhìn đáng vẻ kia của nhóc cứ như đang chịu cực hình. Nếu thật sự phải làm những gì như tu sửa, vậy chẳng phải muốn lấy mạng nhóc sao?

Chẳng qua thời gian kiểm tra của Nam Lăng cũng không quá dài.

Tôi ho khan một tiếng để nhắc nhở, chưa kịp mở miệng thì Nam Lăng đã nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc nhìn sâu vào mắt tôi, đứng lên.

Nhóc con trên ghế sofa cứ như thoát ra khỏi trạng thái cảnh giới cao, thở ra một hơi thật dài.

“Nam Lăng, nhóc ấy thế nào?” Lời vội vàng thốt ra, tôi mới phát hiện loại vấn đề này không nên thảo luận trước mặt Long Nại.

Nhóc con cầm điều khiển từ xa bắt đầu tìm tòi thứ gì mới, đáng vẻ chẳng liên quan gì đến mình.

“Đi phòng khách nói đi.” Em cười với tôi, đưa môi đến bên tai tôi phòng thủ nói, “Ngoại trừ việc này, chúng ta hẳn còn rất nhiều lời khác muốn nói, phải không?”

Bàn tay buông thõng của tôi bị em dùng mười ngón đan vào nhau, tư thế vô cùng thân thiết đã lâu chưa từng trải nghiệm.

Hành động như vậy chẳng hề giống Nam Lăng, huống chi đây còn là làm trò trước mặt Long Nại.

Những nhập nhằng thành linh xảy ra khiến trong nháy mắt tôi hốt hoảng, chỉ có thể máy móc để mặc em dắt tôi về phía trước.

Từng bước, lại từng bước.

Có sợi dây nào không nhìn thấy bị kéo căng ra, càng kéo càng giãn, càng kéo càng chặt.

Mà tôi bị sợi dây ấy quấn chặt đến gần như chẳng thở nổi, vậy mà vẫn không có dũng khí quay đầu.

Tay Nam Lăng sau khi đi vào phòng khách liền chậm rãi buông, tôi vẫn như trước chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại.

“Vì sao?” Sau một lúc lâu lúc, tôi ngẩng đầu nhìn em.

“Vì sao?” Về đầu đón xẹt qua mắt em, “Hóa ra, hiện tại chạm vào tay anh em cũng phải giải thích?”

“Đương nhiên không phải, Nam Lăng!” Hối hả ngắt lời em, tôi lại phát hiện ngoại trừ câu phủ định yếu ớt ấy, chẳng còn lời nào để nói tiếp.

Trong giằng co xấu hổ, trước một Nam Lăng và sự sắc bén của em, tôi cảm thấy bản thân mình hoàn toàn là một kẻ ngốc.

“Thôi bỏ đi...” Cuối cùng em vô lực thở dài, “Vừa rồi em không có ý gì khác, chỉ là làm thí nghiệm thử chứng minh suy đoán của mình mà thôi.”

“Thí nghiệm?”

“Ừm...”

“Về bệnh tình của Long Nại sao?”

“Phải!”

“Nhóc con bị làm sao? Có cần trị liệu phức tạp hay không?”

Không nhận được câu trả lời mong đợi, thay vào đó ánh mắt Nam Lăng phức tạp nhìn về phía tôi.

“Trác Việt... Anh đúng là còn quan tâm nó hơn nhiều so với em tưởng tượng.”

“A? Vậy à?” Vấn đề này tôi thật sự chưa bao giờ nghĩ tới. Cuộc sống với thời gian dài sớm chiều ở chung như vậy, tôi chỉ biết mình đã bị các loại biểu tình kỳ lạ và những lời diễn trò buồn nôn của nhóc quay mòng mòng đến chẳng thể phát câu, yêu thương cứng chiều nhóc như đã trở thành chuyện hết sức tất nhiên.

Bất giác mỉm cười, có trời mới biết tôi khi nào thì sa đọa tới tình trạng ấy.

“Như vậy Trác Việt, em nghĩ mình chỉ có thể nói thật có lỗi...”

“Sao chứ?”

“Kết quả kiểm tra vừa rồi, em nghĩ bộ phận trái tim của nó gặp phải vấn đề.”

“Trái tim?”

“Phải!”

“Vì sao? Em nói nhóc ấy sẽ không sinh bệnh!”

“Nó không bệnh, chỉ là trái tim nó không chịu nổi gánh nặng, sau đó khiến toàn bộ hệ thống sinh lý xuất hiện trục trặc.”

“Nam Lăng, anh không hiểu ý em.”

“Anh không hiểu sao? Vậy thế này anh hiểu không...?”

Quả cam còn tươi trong rổ bị Nam Lăng cầm lấy đặt trước mặt tôi.

“Đây là trái tim yếu ớt của nhân loại...”

Con dao Thụy Sĩ sắc bén dọc theo mặt ngoài mỏng manh từng chút từng chút tách vào tận bên trong.

“Đây là tất cả tình cảm mãnh liệt...”

Dáng vẻ không thể chống đỡ, để mặc cho thứ sắc nhọn tùy ý đâm thủng, tàn sát một cách bừa bãi, trước mắt dần lộ ra biểu tình bi thương.

“Khi hai thứ ấy va chạm đầy kịch liệt vào nhau, tất cả những đau thương của tình cảm sẽ chỉ có một loại phương thức cứu vớt. Phương thức ấy tên là khóc...”

Chất lỏng sền sệt từ lỗ hồng theo kẻ hở trào ra ngoài càng lúc càng nhanh, một giọt, lại một giọt nữa.

“Thật đáng tiếc, em không cho người nhân tạo này chức năng như thế...”

Chất lỏng chảy khô, chỉ còn lại thứ xác héo mòn, nhưng lưỡi dao sắc bén vẫn tiếp tục xoáy vào, không dừng lại.

“Thế là, dưới những kích thích lặp lại kịch liệt chẳng dừng và không có chỗ thoát ra...”

“Sau đó... sẽ như thế nào!” Tôi nghe được thanh âm run rẩy của bản thân mình.

“Tim của nó, hẳn sẽ giống thế này...”

Những múi thịt thật dài màu vỏ quýt bị phá vỡ, bị lôi ra khỏi khe hở, dính chặt vào nhau, thở dốc trong giây giũa cuối cùng.

“Những gì em muốn nói đều đã nói xong, Trác Việt, anh còn gì không rõ sao?”

“Khoan, khoan đã!” Đau đớn trong lòng bị ép đến dâng trào, tôi cơ hồ chỉ có thể dùng một loại âm thanh khàn khàn chưa bao giờ nghĩ bản thân mình có mà hô lên.

“Nhưng vẫn có thể khắc phục được phải không?”

“Khắc phục?” Hàng mi Nam Lăng chau lại, giống như nghe được thứ gì đó rất buồn cười.

“Em là chủ thiết kế ra nó, em biết cách như thế nào mới có thể chữa khỏi cho nó!”

“Có lẽ là vậy...”

Em tùy ý để mặc tôi lảo đảo đến bên cạnh em, để mặc tôi nắm chặt lấy tay em, và nhìn tôi đầy nặng nề. Trên gương mặt em biểu tình vẫn trước sau không sợ hãi.

“Chỉ là em nghĩ không có chuyện tất yếu này. Với thời gian và tiền vốn như thế, em có thể làm ra một người nhân tạo khác còn vĩ đại hơn so với nó...” Thanh âm bình thản dừng lại, sau đó toát ra sự phập phồng có chút không tầm thường, “Ít nhất để tình hình ổn định trong quá trình thí nghiệm, có kẻ dừng nên ngu xuẩn đến mức chẳng biết tự lượng sức mình mà sinh ra loại tình cảm con tim căn bản gánh không được!”

“Đủ rồi, Nam Lăng!” Những chữ ấy cứ như quả cân nặng nề mà nện xuống tôi, khiến tôi ngay cả đồng tử cũng đau đớn như bị kim châm, “Nhóc con ấy dù sao cũng có tư tưởng, cũng có thể cảm thụ tình cảm! Rõ ràng em thấy dáng vẻ nó hiện giờ rất khó chịu, sao còn có thể đối xử với nó như vậy? Khi nào thì em trở nên tàn nhẫn đến thế?”

“Tàn nhẫn? Hóa ra trong lòng Trác Việt anh đã bắt đầu dùng từ ngữ như vậy để hình dung em?” Biểu tình trên gương mặt Nam Lăng trở nên run rẩy, bàn tay bị tôi nắm lấy cũng chẳng nói chẳng rằng tránh ra.

“Anh không phải ý đó...”

“Có phải hay không cũng đã không còn quan trọng!” Em lui về phía sau từng bước, cắt ngang lời giải thích của tôi, nâng mắt. Trong mắt em là thứ tình cảm mà tôi chưa bao giờ quen thuộc, “Phải, đúng là em chế tạo ra nó, đúng là em để lại chỗ thiếu hụt trên người nó! Nhưng mà, ký ức mô phỏng cũng sẽ không khiến nó tổn thương vì tình cảm mãnh liệt như vậy. Thời gian hơn nửa năm sớm chiều ở chung chỉ có anh mà thôi, nên Trác Việt à, tới bây giờ anh còn muốn nói người tàn nhẫn là em sao?”

Tất cả phần nộ của tôi trong nháy mắt ấy hoàn toàn bị đánh tan.

Tới bây giờ anh còn muốn nói người tàn nhẫn là em sao...?

Chân tướng tôi không muốn đối mặt, vậy mà Nam Lăng lại vào lúc này nhắc nhở hết sức rõ ràng.

Người tàn nhẫn không phải là tôi — Long Nại như vậy, tôi sao có thể thương tổn nhóc?

Chỉ là vì sao tim nhóc lại vỡ ra nhiều đau đớn mà nhóc chẳng thể thừa nhận nỗi thế này?

Nhóc nói tôi thích anh Trác Việt; nhóc như con cún nhỏ mà hôn tôi; cuối cùng nhóc ngẩng đầu hy vọng tôi cũng có thể dịu dàng nói, tôi thích nhóc...

Vậy mà thời điểm ấy tôi đã làm gì?

Chông chênh khuấy đảo, tôi ôm đầu chậm rãi ngồi xuống.

“Trác Việt, đừng như vậy... Chúng ta hãy ngừng việc thương tổn lẫn nhau! Chúng ta hiện tại dường như đã thay đổi không còn là chính mình. Cần gì phải như vậy?” Tôi nghe thấy một tiếng nhẹ nhàng thở dài, sau đó có người lại gần dang tay ôm lấy tôi.

Cái ôm quen thuộc trong ký ức, hơi thở khê khàng, tinh khôi và nguyên vẹn.

Mà hiện tại, tôi cần sự an ủi ấy để xóa đi những suy nghĩ tôi sắp phải thét gào.

“Hãy quên đi tất cả những gì không thoải mái trong một năm này... Nó chẳng qua chỉ là một người nhân tạo mà thôi!”

Tấm lưng tôi lại được kiên nhẫn vuốt ve, lần nữa và lần nữa. Vậy mà những hỗn loạn ào ạt dâng trào như thế nào cũng chẳng thể xua đi.

Sau khi tôi rút cuộc nâng đầu đang lần nữa vùi trên vai em lên, xuyên thấu qua đồng tử đen huyền trong suốt của em, tôi nhìn thấy núp trong ấy một bóng người nho nhỏ.

Tư thế tựa vào cạnh cửa, cứ như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nam Lăng khe khẽ thở dài, bàn tay ôm tôi cùng một chỗ chậm rãi buông ra.

“Long Nại...” Tôi không rõ bản thân mình bước đến cạnh nhóc bằng cách nào, tôi chỉ biết mình gắng hết sức dùng âm thanh rất nhẹ gọi nhóc, tựa như nếu âm thanh kia lớn hơn chỉ một chút thôi sẽ khiến nhóc vỡ tan vào không khí.

Ánh mắt nhóc xẹt qua người tôi, lần đầu tiên không hề dừng lại.

Món đồ chơi con chó nhồi bông với bộ lông dày bị nhóm cầm trong tay, nhóc dùng sức rất lớn lôi nó nên cái đuôi đã có phần bám bụi.

Nhóc đặt tên cho nó là Tiểu Tiểu Bạch, là thứ mới gặp đã yêu khi thấy nơi quây hàng trên vỉa hè. Bởi chỉ có món đồ chơi này là có biểu tình ngơ ngẩn như Tiểu Bạch, điều duy nhất khiến nhóc không hài lòng chỉ là cái đuôi quá mức dài mà thôi.

“Lời anh vừa mới nói, có thể nhắc lại lần nữa không?” Đi đến bên cạnh Nam Lăng, Long Nại kinh ngạc nâng mắt — đây là lần đầu tiên trong hôm nay hai người họ nhìn thẳng vào nhau.

Khi trong tất cả tình cảm của một người chỉ còn lại tuyệt vọng, có phải hay không họ cũng sẽ chẳng còn gì để sợ hãi?

“Cậu muốn nghe câu nào? Là câu tôi muốn Trác Việt quên hết toàn bộ một năm này? Hay là câu cậu chẳng qua chỉ là một người nhân tạo?”

“Không! Nam Lăng em ngừng lại!!!” Tôi cơ hồ hoảng hốt, lo sợ mà rống lên.

Tôi từng nghĩ tới một ngàn lần biểu tình của Long Nại sau khi nhóc biết chân tướng, nhưng chẳng thể ngờ rằng hết thấy lại đến một cách đơn giản và trở tay không kịp đến thế.

“Người nhân tạo?” Nhóc cúi đầu lặp lại, món đồ chơi thú nhồi bông nhanh chóng bị siết lại trong tay.

Tôi cầu xin trong chương trình của nhóc hãy đừng có những thông tin liên quan đến từ ấy.

“Tôi không rõ...” Nhóc suy nghĩ thật lâu, rút cuộc ngẩng đầu lên, “Tôi không tin!”

“Cậu không ngốc nghếch đến mức đòi chứng cứ từ tôi đó chứ?” Tôi không biết Nam Lăng bắt đầu từ lúc nào đã học được cách nói bình tĩnh đến mức khiến lòng người kinh hãi.

“Anh nói gì đều không liên quan đến tôi!” Thuận tay vứt đi con thú nhỏ, nhóc rất kiên quyết đi đến bên cạnh giữ chặt tôi, “Tôi chỉ tin anh ấy!”

“Cũng tốt ~” Nam Lăng gạt đầu với tôi, “Trác Việt, vậy anh hãy nói cho nó biết đi!”

Đôi mắt tràn ngập tin tưởng vô cùng chăm chú nhìn về phía tôi, nghiêm túc chờ đợi.

“Không phải như thế, Long Nại, nhóc hãy nghe tôi nói...”

“Ừm... Tôi đang nghe đây!”

“Không phải như thế, không phải...”

Câu nói lặp lại, trống rỗng.

Tôi giống người bị chết đuối nắm được cọng rơm cứu mạng duy nhất, chỉ có thể thì thào phát ra thanh âm ngày càng vô lực.

Ấm áp, chờ mong trong mắt nhóc rốt cuộc dần tan biến, lạnh đi theo từng lời nói tôi.

“Hiện tại cậu còn muốn nghe thêm nhiều sự thật nữa? Trác Việt không nói, tôi nghĩ tôi có thể nói cho cậu biết.”

“Ừm...” Biểu tình gần như đã trở nên trống rỗng.

“Đơn giản mà nói, vì mục đích của một thí nghiệm nào đó, tôi chế tạo cậu. Còn Trác Việt sẽ phụ trách việc quan sát và ghi chép tất cả số liệu có liên quan đến cậu trong một năm này. Anh ấy là trợ lý tốt nhất của tôi, cũng là người bầu bạn thân mật nhất...”

“Một năm này? Không phải đâu... Tôi và anh ấy, tôi và anh ấy đã sống cùng nhau từ rất nhiều năm trước!”

“Đều là giả thôi. Những hồi ức đó chẳng qua chỉ là chương trình được đặt ra trước đó, cậu còn không chịu hiểu?”

“Làm sao có thể? Tôi nhớ rõ mà... Tôi nhớ rõ rất nhiều thứ mà! Quê nhà của tôi và Trác Việt, cây phong màu đỏ trên núi, những con diều trên bầu trời rực nắng...”

“Còn có nước hồ vào mùa hè sẽ đổi màu và cây ngô đồng bên đường phải không?” Trên mặt Nam Lăng rớt cuộc lộ ra vẻ thương xót, “Trừ những điều đó thì sao? Trừ những thứ đã được viết chương trình sẵn, cậu còn có thể nhớ lại những gì?”

Đôi môi mở ra giải thích lại cứng ngắc sững sờ nửa héc.

“Những thứ khác đều không có phải không? Trừ bỏ những thứ được lập trình sẵn, cậu không có trí nhớ chân chính thuộc về mình.”

“Tôi có! Tôi có mà...” Nhóc bất lực quét mắt khắp phòng, giống như đang liều mạng đào xới ra thứ gì đó.

“Tôi có Tiểu Bạch...” Rốt cuộc nhóc nhỏ giọng thốt ra câu ấy, ngồi xổm xuống một lần nữa ôm lấy con chó nhồi bông kia vào lòng.

Nam Lăng không nói gì thêm, chỉ nhẹ quay đầu sau hướng khác.

Bờ vai mỏng manh bắt đầu run rẩy, trong cổ họng Long Nại phát ra thanh âm đã dùng hết sức mà đè nén.

Tôi bước tới, ngồi xuống cạnh nhóc, duỗi tay ra muốn kéo nhóc vào lòng.

Nhóc sợ hãi, khẽ run, tránh đi vòng tay tôi. Cái cọ nhẹ lướt qua một cách nhanh chóng ấy thậm chí không để lại chút ấm áp nào.

Dù là lời nói gì vào lúc này, thì cũng trở nên cằn cỗi mà thôi.

Mà tôi — tựa hồ bắt đầu từ khi nãy cũng đã mất đi quyền lợi an ủi nhóc.

“Trác Việt...” Rốt cuộc nhóc đứng lên, gọi tên tôi.

“Tôi ở đây.”

“Tiểu Bạch... Những ngày tôi và Tiểu Bạch ở chung, có phải hay không cũng là giả? Kỳ thật phải chăng chúng tôi chưa bao giờ thật sự ở bên nhau?”

“Không phải!”

“Còn có anh nữa... Những lời anh đã nói với tôi, những nơi anh đã dẫn tôi đi, có phải cũng đều là lập trình cả hay không?”

“Không phải như thế, không phải...”

“Nhưng vừa rồi anh cũng nói thế, rốt cuộc tôi phải tin câu nào, câu nào mới là thật?”

Nhóc nhìn tôi vô cùng bất an, vô thức mà co người lại tạo khoảng cách giữa hai chúng tôi.

Tôi vươn tay ra muốn giữ chặt nhóc, nhóc lại nhanh chóng lùi về phía sau. Con thú nhồi bông với bộ lông mềm mượt trong tay rốt cuộc xuống đất, rơi trên tấm thảm thật dày, không một tiếng động.

Đôi bàn tay nhóc trống trơn, rốt cuộc trắng tay ngừng lại tại chỗ.

Tôi muốn nói, Long Nại à nhóc hãy tin anh, nhưng miệng há ra lại chẳng thể phát thành âm thanh nào.

“Trác Việt, anh vẽ tranh giúp tôi được không?” Nhóc nhìn tôi thật lâu, từ trong túi lấy ra nửa tờ giấy với nhiều nếp gấp, “Vẽ Tiểu Bạch của tôi...”

Tôi máy móc nhận lấy tờ giấy cùng mẫu bút chì cùn ngắn đến mức gần như chẳng cầm được.

“Anh hãy vẽ Tiểu Bạch của tôi, tôi sẽ tin anh.” Trong mắt nhóc đầy lên là hy vọng cuối cùng, giọng nói giờ phút này trở nên bức thiết.

“Nếu có một ngày, tôi không thể xác định một người có phải thật lòng đối tốt với tôi hay không, tôi sẽ giống Hoàng tử bé, sẽ kêu người đó vẽ tranh thay tôi, chỉ là tôi sẽ kêu người đó vẽ tranh về một con chó... Vẽ Tiểu Bạch của tôi.”

Nhóc đã từng nghiêm túc nói thế, sao lúc ấy tôi lại nghĩ nhóc đang nói giỡn cơ chứ?

Nhưng mà Tiểu Bạch... Tôi sao có thể nhớ rõ con chó chết tiệt kia để vẽ đây?

“Trác Việt, Trác Việt anh có thể vẽ hay không?” Nhóc vuốt phẳng tờ giấy, hồi hã giục, trong thanh âm đã mang theo sự nức nở.

Tay cầm bút cứ mãi run, vậy nhưng vẫn chẳng thể vẽ được nét nào.

“Anh vẽ đi Trác Việt, hãy vẽ Tiểu Bạch đi... Tôi biết thật ra anh rất thích nó!”

Nhóc bước tới cầm lấy tay tôi, hy vọng tôi có thể bắt đầu vẽ.

Những nét bút hỗn độn được vẽ lên, kéo dài từ phía trên bên trái đến phía dưới bên phải, xiên xiên vẹo vẹo tạo thành một thứ gì đó bé nhỏ, xấu xí vô cùng.

Chính bản thân tôi cũng không biết đó là gì.

Tôi bối rối muốn tẩy nó đi, tờ giấy lại bị Long Nại sớm hơn một bước giật lấy.

“Trác Việt...” Miệng nhóc trở nên xấu xí, thanh âm đã khản đặc đến mức tôi gần như chẳng nghe rõ.

“Anh biết rất rõ rằng Tiểu Bạch, Tiểu Bạch nó không có đuôi mà, sao anh lại vẽ như thế...”

Gương mặt nhăn lại, đôi bờ vai co ra, còn cả bộ dáng ngực nhóc kịch liệt phập phồng, có lẽ nhóc đang bắt đầu khóc.

Chỉ là không có nước mắt làm nền, thế là bi thương như thế lại hóa thành một việc rất buồn cười.

11. Chương 11: Chương Mười Một

Nam Lăng khi nào thì đi tôi đã chẳng còn nhớ rõ. Trước khi đi, em dường như nói với tôi rất nhiều lời, tôi chỉ mở mắt nhìn đôi môi mỏng của em khép mở, nhưng vẫn chẳng thể nào hiểu được rốt cuộc em muốn biểu đạt gì với tôi.

Tôi chỉ biết khoanh khắc cuối cùng trước khi ra khỏi cửa, em dùng giọng rất yếu ớt mà hỏi rằng, “Trác Việt, anh hận em phải không?”

Tôi lắc đầu, bảo không có, tôi chỉ hận bản thân mình mà thôi.

Đến lúc này, trong lòng mình tôi nào còn có sức lực dư thừa để hận thù chứ? Hận một người thường cần nhiều can đảm và tình cảm kịch liệt hơn so với việc yêu một người.

Long Nại tựa vào trên tay vịn sofa, có lẽ nhóc mệt mỏi, tiếng hít thở hỗn loạn, những gì thuộc về ghen ngào khi này đã bị bỏ qua.

Tôi nhìn nhóc ôm chặt lấy con thú nhồi bông vào lòng. Tư thế dùng sức như vậy, nếu đổi lại là Tiểu Bạch thì nó nhất định đã sớm nhe răng trợn mắt mà sửa ầm lên.

Chẳng bao lâu sau, nhóc cũng dùng sức như vậy ôm ghì lấy tôi, sau đó mảy giã ra, ở bên cạnh tôi an tâm ngủ. Thời điểm ấy, tôi chỉ cảm thấy chỗ bị nhóc siết lấy đau quá, mà không biết rằng, ôm như thế là thể hiện ra tin tưởng, thể hiện ra tình cảm xâm nhập vào xương tủy.

Tôi ngồi xổm xuống trước mặt nhóc, muốn khơi dậy việc trò chuyện cùng nhóc, tay duỗi ra nhưng chẳng biết phải dùng phương thức nào để chạm vào nhóc đây. Đánh mông nhóc, hoặc nhéo tai nhóc khiến nhóc khanh khách cười, hoặc dùng cằm cọ mũi nhóc làm nhóc lườm nhác mà lầm bầm ra tiếng... Những động tác ngày hôm qua còn có thể làm hết sức tự nhiên, thế mà giờ phút này nhớ lại thì đã xa xôi tưởng như xảy ra từ thế kỷ trước.

Rốt cuộc, tôi nắm lấy cái đuôi con thú nhồi bông trong lòng ngực nhóc mà nhẹ nhàng giật một cái, rất cẩn thận, nhóc lại bình tĩnh trước.

Miệng há ra, tựa như thói quen mà muốn gọi tên tôi, cuối cùng với thần trí dần khôi phục, nhóc nuốt lại âm thanh gần như đã muốn thốt thành lời.

“Long Nại...” Tôi gọi nhóc, nhóc chẳng đáp.

“Long Nại...” Tôi muốn cầm tay nhóc, lại khiến nhóc rất nhanh rút tay về.

“Long Nại, nhóc hận tôi phải không?” Chẳng biết vì điều gì, tôi hỏi cùng một câu Nam Lăng đã hỏi tôi, tựa như bên trong câu hỏi ấy bao hàm tất cả xin lỗi, áy náy, tiếc thương và cả những tình cảm mà ngay cả chính bản thân mình chẳng thể nói được.

Đầu nhóc cứ luôn lắc qua lắc lại rốt cuộc ngẩng lên, sự trống rỗng ấy còn đau đớn hơn so với thống khổ, so với tuyệt vọng còn tuyệt vọng hơn.

“Tôi hận anh? Sao tôi có thể hận anh?” Nhóc quỳ trên đất, đầu gối chạm rãi nhích đến, từng chút từng chút lại gần tôi, “Tôi thích anh mà Trác Việt, anh có biết...”

Khoảng cách quá gần gửi ngược lại sẽ khiến biểu tình rõ ràng trên mặt trở nên mơ hồ.

Vậy nên, lúc làn môi Long Nại cuối cùng chạm vào, tôi nghiêm túc nhắm hai mắt.

“Tôi thích anh, Trác Việt...” Thì thào nói xong, môi nhóc lần nữa phủ lên khuôn mặt tôi, độ ẩm như đoá hoa lửa nở rộ.

“Thích hơn cả thích Tiểu Bạch...” Nơi hàng mi bị nhóc làm ướt, mùi hương như đoá bạch lan.

“Thích còn nhiều hơn anh có thể tưởng tượng ra...” Nơi chóp mũi ngửa ngửa, nhóc thật cẩn thận chạm vào.

“Thật mà, tôi thích anh”

Những nụ hôn dừng dọc bên má, lướt qua bên môi, cuối cùng cũng chẳng có dừng khí hôn lên.

“Long Nại, đừng như vậy...” Những nụ hôn nhỏ vun chảy xuống hầu kết tôi, nóng bừng như lửa.

“Long Nại, dừng lại, dừng hôn nữa...”

Và rồi là xương quai xanh bị nhóc khê hôn khê cắn, giọng tôi đã run rẩy đến mức chẳng phải giọng mình.

“A...”

Sau đó là một tiếng hét trầm thấp đứt quãng phát ra, cơ thể nhóc bị tôi ghì chặt lấy vào lòng.

Lần này đổi thành tôi hôn nhóc.

Hôn đôi môi nhóc cau chặt, hôn hàng mi nhóc cong cong, hôn vành tai nhóc mượt mà, hôn đường eo nhóc nhỏ hẹp...

Tôi biết động tác tôi không đủ dịu dàng, bằng không nhóc sẽ không phát ra những tiếng nén lại đầy ý khốc từ nơi cổ họng.

Hết chiếc hôn này đến chiếc hôn khác hạ xuống đôi môi nhóc, tôi chẳng dừng lại mà đưa đầu lưỡi chen vào hàm răng nhóc đang cắn chặt. Bị đầy những răng nhóc đâm phải thật có hơi đau. Nhưng mà đau đến như thế lại khiến tôi an tâm chẳng cách nào hiểu nổi.

Đúng lúc này thì cơ thể Long Nại bất chợt run rẩy kịch liệt.

Trên môi tê rần, nhóc đã cắn mạnh một cái, giấy ra khỏi lòng ngực tôi.

“Vì sao?” Trong tiếng thở dốc còn chưa bình phục là giọng nói nhóc xốt xa, “Vì sao phải cố tình xuất hiện chương trình như thế?”

Chương trình?

“Biết rất rõ là giả, vậy nhưng vẫn rất muốn tin.”

“Không, Long Nại, đây không phải là giả!”

“Vậy... Vừa rồi là anh hôn tôi sao, Trác Việt?”

“Phải!”

“Chỉ giữa những người yêu nhau mới có thể hôn môi... Vậy Trác Việt, vừa rồi anh muốn nói thích tôi phải không?”

“...”

“Nhưng mà, những ngày chúng ta cùng bên nhau đối với anh mà nói đều không tồn tại, anh rốt cuộc là thích gì ở tôi?” Ngón tay nhóc đang kéo lấy góc áo vắn xoắn lại.

“Tôi...”

“Đừng nói nữa, Trác Việt, tôi biết rồi”

Cơ thể nhóc chậm rãi lui về phía cửa, bên khóe môi là nụ cười chua xót vô cùng – tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một nhóc con như nhóc sẽ cười với biểu cảm vừa bất đắc dĩ vừa đau thương đến thế.

“Đều là giả... Cũng chỉ là chương trình giả lập mà thôi...” Cuối cùng nhóc khê nói một tiếng, “Chẳng qua vì sao nơi con tìm lại vẫn đau thế này?”

Cửa bị đẩy mở, cơn gió lạnh lạnh thấu xương lùa vào. Ngay cả giày cũng không mang, nhóc cứ như vậy chân trần chạy ra ngoài.

Tôi đứng yên tại chỗ thật lâu mới phát hiện, mây đen kéo đầy trời đã ép không trung tối sầm.

Bầu trời chẳng biết từ lúc nào bắt đầu tí tách mưa, khê rơi khê rơi, cơn mưa không lớn nhưng không hề muốn ngừng lại.

Nhóc chân trần chạy trên đường như vậy có thể bị lạnh hay không?

Chết tiệt, sao đến bây giờ tôi mới nghĩ đến việc đưa ô cho nhóc?

Nhưng mà, tôi làm sao tìm được nhóc đây?

Trừ bỏ ngôi nhà này, trừ bỏ tôi trong trí nhớ sớm chiều ở chung, nhóc có năng lực đi đâu, có năng lực chân chính dựa vào ai?

Ô ôm trong tay, áo khoác nhóc khoác lên vai, tôi suy nghĩ, rồi mới cúi người lấy đôi giày phía trên có vẽ hình đầu chó Snoopy mà nhóc tùy ý vất trên đất.

Thắt lưng mới khom xuống, áo khoác đã trượt khỏi đầu vai. Duỗi tay ra, ô cũng chẳng may mắn thoát khỏi số phận.

Cứ rối loạn hết cả lên, tôi không rõ mình vì sao cứ làm ra vài việc hỗn loạn.

Cửa vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, trong lòng tôi nhảy dựng — Long Nại, Long Nại là nhóc trở về phải không?

Tôi cơ hồ bay tới mở cửa ra.

Gương mặt tái nhợt ướt đầm, đôi môi mỏng manh đã đông lạnh đến tái nhợt đi, cơ thể đơn bạc co ro trong mưa mà run rẩy nhưng vẫn quật cường không muốn gõ cửa. Nhìn thấy cửa bị mở ra, người đó tựa hồ do dự muốn xoay người.

Tôi hít vào một tiếng, giành trước một bước kéo lại tay em, “Nam Lăng, mưa lớn như thế, sao em không vào?”

Không biết em đã dầm mưa trong bao lâu, một chén trà nóng uống xong, những run rẩy trên người em vẫn chưa toàn bộ bình ổn.

“Sao lại đứng nơi cửa? Quên mang chìa khóa à?”

“Chìa khóa?” Em lắc đầu, “Trác Việt, em nghĩ rằng nơi đây đã không còn là nhà em...”

“Sao em lại nghĩ thế?”

“Nhưng nơi đây còn vị trí của em ư?”

Tôi há miệng thở dốc, theo ánh mắt em mà nhìn khắp xung quanh.

Trên vách tường màu lam nhạt vốn sạch trơn, giờ đây dán đầy những poster phim hoạt hình đủ màu sắc sỡ. Gu thẩm mỹ chất lượng cao của Nam Lăng đã bị vùi lấp dưới tay Long Nại, bị những bức tranh về Hanamichi[1] chôn vùi đến mức khó có thể tìm ra.

Trong khay là đủ loại đĩa phim và kẹo, trong tủ lạnh là sữa và chocolate. Tất cả đều là những thực phẩm rác rưởi mà Nam Lăng phỉ nhổ nhất.

(2) Nhân vật Hanamichi Sakuragi trong Slam Dunk

Còn có thứ trên ghế sa lon với bộ lông mềm mượt chẳng rõ là mèo hay chó gì đó...

“Những thứ ấy... rất dễ dàng dọn sạch mà!” Tôi có chút xấu hổ thu mắt lại.

“Vậy nơi này thì sao? Nơi này cũng có thể dễ dàng dọn sạch sao?” Tay em chậm chậm chỉ vào trước ngực tôi.

Thình thịch... Từng nhịp lại từng nhịp, âm thanh rất rõ ràng.

“Em biết anh hận em, Trác Việt, em biết anh hy vọng em căn bản chưa bao giờ từng xuất hiện... Em cũng không biết vì sao mình lại nói ra những lời ấy, em không biết tại sao thời điểm đó em lại hoàn toàn chẳng thể bình tĩnh...”

Thanh âm kích động đã có phần chẳng khống chế được – đáng vẻ này sao có thể là Nam Lăng?

“Sau đó em cuối cùng mới biết, loại cảm xúc này tên là đổ kỵ... Em thế mà lại đi đổ kỵ...”

Em đau thương như vậy nhìn tôi, trên mặt lộ ra biểu tình mà trước đây tôi chưa từng thấy.

Nam Lăng kiêu ngạo như con trời, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng hai chữ ‘Ghen tị’ sẽ không chút nào giấu giếm nói ra từ miệng em.

“Em...” Tôi khẽ lắc đầu, “Nam Lăng, em ghen tị cái gì? Em có cuộc đời chân thật, có sự nghiệp và bề ngoài không thể bắt bẻ, em chỉ có thể là đối tượng để người khác ghen tị mà thôi!”

“Nhưng mà anh nghĩ rằng em sẽ quan tâm đến những thứ ấy sao?” Tay em chợt che lấy môi tôi, ánh mắt bức thiết nhìn tôi, “Em chỉ để tâm em còn trong tim anh hay không... Hãy nói cho em biết, Trác Việt, anh còn yêu em chứ?”

Tôi nhìn gương mặt trông nghiêng gầy yếu mà tràn đầy chờ mong của em, suy nghĩ vì sao tất cả mọi người lại chọn lúc tôi ngốc nghếch nhất mà hỏi tôi vấn đề ấy.

Nam Lăng, chúng ta có được những quãng thời gian chân thật cùng nhau trải qua, cả một đường cùng bước đi tới trước chỉ có lẫn nhau mà thôi, em là người yêu đầu tiên anh hôn môi, anh nhận phần công việc chăm sóc người nhân tạo kia đều cũng hoàn toàn vì em.

Sau đó... trải qua thời gian hơn nửa năm, em nói đi, anh phải trả lời câu hỏi anh còn yêu em không thế nào đây?

“Anh...” Vừa mở miệng, Nam Lăng đã ôm chặt lấy tôi.

“Đừng nói nữa, Trác Việt... Em không thích nghe...”

Ngửa người tựa vào trên ghế sa lon, những chiếc hôn nhỏ vun hạ xuống, lần nữa và lần nữa.

Những nụ hôn lạnh như băng, những nụ hôn đầy lửa nóng, mang theo cả nhiệt tình khiến người khác khó lòng hít thở. Một khắc ấy, tôi đã chẳng thể nhận ra bản thân mình rốt cuộc sa vào trong lòng ngực ai.

“Trác Việt, tôi thích anh...” Trong mơ hồ, là âm thanh ấy cứ lặp đi lặp lại.

Hình ảnh quen thuộc trong nháy mắt hiện lên rõ ràng, trước mặt chính là gương mặt nhăn nhó cau lại.

“Tôi thích anh, Trác Việt...”

“Thích hơn cả thích Tiểu Bạch...”

“Thích còn nhiều hơn anh có thể tưởng tượng ra...”

“Thật mà, tôi thích anh...”

Một lần lại một lần, những đoạn ngắn đứt quãng không hề thay đổi, chỉ có một gương mặt nhỏ bé xấu xí.

“Tôi, tôi cũng thích nhóc...” Như nham thạch nóng áp lực ở nơi sâu nhất trong núi lửa rồi cuộc chảy xuôi mà ra, tôi run giọng nói ra một câu này.

Tất cả vệt nước chảy xuống nơi khóe mắt được rất cẩn thận mút vào, ôm cơ thể lạnh băng vào lồng ngực cảm giác mãnh liệt như lửa.

Chiếc lưỡi mềm mại bắt đầu đụng tâm hôn từ trán tôi, vẫn dịu dàng đó, vẫn tư thế chân thành đó.

“Trác Việt...” Âm thanh xa xăm rồi lại gần trong gang tấc.

“Đừng nói nữa... Đừng nói gì nữa!” Tứ chi đây đưa cùng một chỗ, tiếng vải bị xé rách.

“Đừng rời khỏi anh, anh thích nhóc, anh muốn chúng ta mãi luôn bên nhau...”

Tôi lặp lại một lần một lần nữa câu nói như lời thề, dùng động tác thô lỗ ép buộc người dưới thân làm ra lời đáp lại.

Có tiếng nức nở thấp giọng khóc, chỉ là lời như tôi mong muốn không phát ra.

Tứ chi ướt đầm nước mưa quần lấy cùng một chỗ, hơi thở lạnh lùng như băng này nhập vào cơ thể tôi.

Cuộn sóng màu trắng cứ nhấp nhô quay cuồng, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, tựa mãi chẳng dừng.

Thần nói, con à, hãy đưa tay cho ta, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng thành kính nhất trong sâu thẳm nội tâm con.

Chỉ là sau khi xoay người đi, những bộ phận còn lại cũng đều bị tước đoạt...

12. Chương 12: Chương Mười Hai

Mở to mắt, nhìn thấy đầu tiên là Nam Lăng lẳng lặng ngồi cạnh bên, vẻ mặt em mang theo quyền uyển và dịu dàng cười với tôi. “Chào...” Thấy tôi tỉnh lại, em khom người hạ xuống trán tôi nụ hôn mềm nhẹ như lông chim.

Tôi lúng túng chẳng rõ phải đáp lại thế nào.

Trong không khí, hương vị ái ân còn vương lại vẫn chưa hoàn toàn tan đi, trên vùng cổ trắng nõn của Nam Lăng, những ấn ký màu tím xanh càng nhìn càng ghê người.

“Chuyện gì vậy? Một mối quá à? Muốn ngủ tiếp không?” Em cẩn thận dịch chân bên cạnh tôi, sau đó khoác áo chậm rãi ngồi dậy, “Nếu không em đi làm bữa sáng trước...”

Lúc xuống giường cơ thể em run rẩy một cách rõ ràng, lúc bước đi tư thế có phần cứng ngắc.

Những đoạn ngắn về tiếng thở dốc và rên rỉ giao nhau từng chút một hiện lên trong đầu tôi, này gương mặt đau đớn mà tái nhợt, này thần sắc rã rời căng cứng môi, này nhiệt tình cực lực đáp lại.

Hóa ra tất cả thứ ấy chẳng phải là mộng; hóa ra đêm qua tôi vẫn tổn thương em.

“Nam, Nam Lăng...” Kêu tên em có phần khó khăn, “Em đừng vội. Anh, anh không đói bụng...”

“Sao lại không đói bụng, giã gạo suốt một đêm...” Nói tới đây, mặt em đỏ bừng, thanh âm chột thấp xuống, “Làm bữa sáng mà thôi, nào có mất công.”

Tại nhà bếp vang lên tiếng linh cà linh kính, khuấy động đến mức tim tôi cũng đập chẳng theo nhịp nào.

Đêm qua... Đêm qua...

Tôi nghĩ đến gương mặt ai, sau đó lại thế nào mà đi làm một việc chẳng thể tha thứ.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm quần ngủ và áo sơ mi trên cơ thể, tôi xóc chăn lên, trên ra giường trắng tinh điểm vài vết màu chói mắt mà nở rộ, hết một đóa hoa sớm lui tàn.

“Sao anh lại dậy rồi?” Chỉ mới vài phút mà thôi, vậy mà em đã mang bữa sáng vào, “Nếu dậy rồi thì ăn chút gì trước đi.”

Tôi máy móc nhận lấy khay thức ăn em đưa.

Nước chanh mới pha, vài miếng bánh mì toàn làm bằng lúa mạch, nửa phần chân giò hun khói công thêm sau salad. Đó là bữa sáng dinh dưỡng mà rất lâu trước kia tôi từng quen.

Thuận tay cầm lấy một miếng đặt trước miệng cắn, và nhai.

“À? Đây mà cũng là bữa sáng sao? Trác Việt anh thật nhỏ mọn! Chỉ ăn bấy nhiêu làm sao đủ sức! Tôi muốn ăn thịt kho tàu, sườn lợn và hamburger ”

Vào thời điểm nào đó, dường như có người từng nêu ra lời phản đối như vậy với tôi.

“Ăn chất diệp lục mà trưởng thành chỉ có thực vật thôi, anh phải học tập Tiểu Bạch nhà chúng ta nhiều hơn nha ~ như thế mới gọi là cơ thể khỏe mạnh.”

Dường như... Dường như vào lúc thấy tôi hết sức chuyên chú mà ăn salad, nhóc đã thẳng lưng mà nói thế.

“Tôi tuyên bố lần chót, anh mà còn làm cái loại rau nhợ chẳng hề có thịt này lần nữa, tôi sẽ cùng Tiểu Bạch bỏ trốn khỏi nhà, tìm nơi có thịt mà ăn cơm!”

Kiên trì về khái niệm ‘Ăn thực khỏe mạnh’ một hồi, nhóc có vẻ như vẫn còn tức giận.

Rời nhà trốn đi...

Rời nhà trốn đi???

Khay thức ăn trong tay ‘cạch’ một tiếng rơi xuống đất, tôi đứng phắt dậy, Nam Lăng nâng đôi mắt suy nghĩ lên, về mặt nghi hoặc nhìn tôi.

Ngay cả gõ cửa cũng không cần, tôi trực tiếp rất thô lỗ đẩy cánh cửa kia ra.

Chăn gối hỗn độn lung tung, không hề có bóng hình cuộn tròn núp bên trong, hết thấy đều giống như lúc nhóc rời đi.

Vẫn chưa trở về sao? Tay giữ chặt cánh cửa chậm rãi buông xuống, tôi không biết trong lòng là khổ sở hay may mắn nhiều hơn.

Từng bước một trở lại trước bàn ăn, nghĩ một hồi, tôi ngồi xồm xuống chậm rãi nhặt lên thức ăn rơi vãi trên mặt đất.

“Trác Việt.” Trên đỉnh đầu phát ra thanh âm, Nam Lăng đang gọi tôi, trong giọng nói là ghen ngào khó thể ức chế, tôi chẳng biết đó có phải là do mình lỗi giác hay không.

“Anh xin lỗi...” Câu nói thốt ra lại khiến cả hai đều ngẩn người, sau một lúc lâu, tôi miễn cưỡng bật cười, “Ý anh là, đã lãng phí bữa sáng của em.”

“Nó có trở về...” Trong giây lát tôi nghe được một câu chẳng hiểu tại sao, nhưng lại khiến tất cả động tác của tôi ngừng lại.

“Đêm qua, Long Nại có trở về...” Tôi nắm chặt lấy tay em, nghe Nam Lăng từng chữ từng chữ nói hết sức rõ ràng, “Sau khi mở cửa ra thì nó do dự rất lâu trong bóng đêm, và rồi em nghe được tiếng nó nói rất nhỏ, Trác Việt, tôi tin anh... Tiếp đó, nó bật đèn tường.”

“Sau đó thì sao...” Những gì bị bao trùm bởi bóng tối đã có thể thấy rõ ràng, vậy mà buồn cười là tôi còn có can đảm hỏi vấn đề như thế.

“Sau đó?” Cơ thể Nam Lăng nửa quỳ xuống, đến cạnh bên tôi, “Sau đó nó liền nhìn thấy chúng ta ôm nhau, làm việc chỉ có thể làm giữa những kẻ yêu nhau...”

“Vì sao... anh không biết?”

“Bởi vì anh cứ mãi nói ‘Anh yêu em’, anh ôm em kịch liệt như thế, thời điểm đó trong mắt anh còn có thể chứa thứ gì khác hay sao?”

“...”

Tôi vẫn dụng tâm mà nói tôi yêu nhóc, sau khi gặp nhóc rồi, trong mắt tôi thật sự chẳng còn thứ gì khác, tôi đã cho rằng khoảng cách giữa chúng ta gần lắm.

Chỉ là khoảng cách gần trong gang tấc, nhưng chúng ta chỉ có chối từ chứ không thật sự bên nhau. Một lần rồi lại một lần, nhóc dùng phương thức của bản thân mình để dựa vào tôi, còn tôi thì lúc nào cũng chỉ biết nói, đừng âm ỉ nữa, Long Nại...

Tôi sẽ nói với người đời rằng, nhóc cũng có máu có thịt, chẳng qua tôi sao có thể chân chính nhìn thẳng vào tình cảm chẳng muốn rời xa mà nhóc che dấu đằng sau những vui cười và tranh cãi âm ỉ? Có phải chẳng sâu trong nội tâm, tôi trốn tránh cũng bởi do nhóc là người nhân tạo mà thôi?

Vì sao tôi chưa bao giờ chịu đáp lại một câu ‘tôi cũng yêu nhóc’, vì sao tôi không dám bình tĩnh nhìn vào đôi mắt nhóc lúc nhóc nói thích tôi?

Có phải không trong vô số lần lướt qua nhóc, chúng ta đã bị đẩy đến một nơi ngày càng xa xôi?

“Nam Lăng, hãy nói cho anh biết... Nói cho anh biết Long Nại hiện đang ở đâu? Em biết, em nhất định biết phải không?”

“Trác Việt, anh không thương em ư?” Tay em xoa lấy má tôi, hệt như muốn in dấu mỗi một tấc da thịt vào lòng.

“Nam Lăng...”

“Anh yêu em mà, không phải sao? Anh lẽ ra phải chỉ yêu mỗi mình em...”

“Nam Lăng, anh van xin em đó!” Linh hồn bị cắt nát thành từng mảnh nhỏ, nên tôi chẳng thể lý giải hoặc an ủi những lời vô nghĩa đã gần như tuyệt vọng của Nam Lăng.

Thứ chất lỏng ấm áp chảy xuống gương mặt trắng muốt hao gầy của em, ‘tách’ một tiếng, cuối cùng rơi xuống đất.

“Nó quay về phòng thí nghiệm... Nó vẫn ngồi nơi góc tường nhìn chúng ta, mãi đến khi anh ngủ. Sau đó nó nói với em rằng, hãy cho nó biết nó nên trở về nơi nào.”

Thanh âm bình tĩnh đến lạnh lùng, tựa như truyền đến từ một nơi nào đó thật xa, nói đến một việc chẳng hề liên quan đến bản thân mình.

“Tim của nó đã hoàn toàn suy kiệt, tử vong là chuyện sớm hay muộn... Cho nên kế hoạch tiêu hủy tiến hành trước...”

“Tiêu hủy? Hiện tại?” Những từ ngữ đơn giản ấy lại cứ chẳng thể hình thành trong tâm trí tôi, mãi đến khi sợ hãi tràn ra từ đáy lòng khiến tôi cơ hồ không thể đứng thẳng.

“Phòng thí nghiệm số mấy? Hãy nói cho anh biết mật mã mở cửa, anh phải cứu Long Nại! Nam Lăng, anh phải cứu Long Nại!”

“Không còn kịp đâu.” Em đẩy bàn tay tôi đang đặt nơi vai em ra, “Chương trình tiêu hủy là tự động thi hành, hiện tại chỉ còn nửa giờ cuối cùng... Anh biết đó, vì tránh tia phóng xạ cực nóng, không gian tiêu hủy một khi đóng lại sẽ không thể mở ra, ai cũng bất lực. Anh, em, đều cứu không được nó...”

“Ngừng lại! Nam Lăng, em đừng nói những lời sau nữa, hãy cho anh biết phòng thí nghiệm số mấy, nói cho anh biết mật mã!”

Tôi đã lão đảo vọt tới cửa, chỉ còn chờ em nói cho tôi biết câu sau cùng.

“Phòng thí nghiệm số ba... Mật mã là, NANLING LOVES ZHUOYANG...”

Thanh âm biến mất trong ghen ngào, bước chân tôi cuối cùng hơi dừng lại.

Chỉ nhẹ dừng một chút mà thôi.

Trời thế mà lại đổ mưa, độ ẩm rất thấp. Mùa đông chưa chính thức đến, vậy mà ngập trong không khí nơi thành phố này đều là hơi lạnh.

Long Nại, hóa ra chân trần chạy trên đường đúng là một việc rất rét.

Phòng thí nghiệm trống rỗng, chỉ liếc mắt một cái là có thể trông thấy một chiếc lọ trong suốt thật lớn đặt giữa phòng.

Chương trình thực thi đã khởi động, trong phòng không có người ngoài.

Vậy nên sau khi mở cửa ra, chỉ có tôi và Long Nại hai người im lặng cùng một chỗ.

“Trác, Trác Việt?” Nhóc ôm gối ngồi dưới đất, như không có sức mà nhìn thẳng. Thấy tôi đến gần, mắt nhắm lại. Âm thanh khàn khàn truyền tới qua lọ thủy tinh, nghe sao mà ngốc nghếch.

“Tôi dường như lại nằm mơ đó! Bằng không sao anh lại xấu đến vậy?” Nhóc nặng nề cười, nụ cười như thì thào tự nói với bản thân mình lúc mộng du.

“Tôi đây bây giờ rất xấu sao?” Tôi ngồi xổm xuống, mắt đặt trên cùng một trục hoành của nhóc mà nhìn thẳng sâu vào nhóc.

Hình ảnh do thủy tinh phản xạ rất mơ hồ, tôi hiện tại có thể là quần ngủ bị kéo dài, áo sơ mi nhăn nhúm, chân trần cộng thêm đáng vẻ toàn thân ướt đẫm, đúng thật là chẳng hề anh tuấn tiêu sái.

“Giống Tiểu Bạch lúc mới tắm rửa xong!” Nhóc nghiêng đầu nửa ngày mới tìm ra được so sánh chuẩn xác, sau đó đầu gối nhích lại gần.

“Nhất là mớ tóc cứ vểnh lênh này...” Nhóc vất vả nâng tay lên tựa như muốn chạm vào tóc tôi, lại bị tầm thủy tinh ngăn lại mà vô lực buông tay xuống.

“Trác Việt... Tôi buồn ngủ quá, anh trò chuyện với tôi đi.” Mắt nhóc rũ xuống, sau đó cố gắng miễn cưỡng mở ra.

“Đừng ngủ, Long Nại!” Tôi hồi hã, sợ nhóc chỉ cần nhắm mắt thôi sẽ chẳng mở ra lần nữa.

“VẬy anh nói đi, kể chuyện cổ tích cũng được... Anh có thể kể ‘Hoàng tử bé’, tôi vẫn chưa nghe xong mà.”

Nhóc lấy tay vỗ mặt, như muốn tự thức tỉnh bản thân mình.

“Không, lần này không nói đến Hoàng tử bé nữa.”

“VẬy nói cái gì?”

“Nói tôi thích nhóc... Long Nại, tôi thích nhóc!”

“...”

“Là thật đó, Long Nại tôi thích nhóc, đây không phải lập trình đâu.”

Với những lời này nhóc phản ứng thật lâu, tôi lẳng lặng chờ, sau đó nhìn thấy hai tay nhóc nâng lên đặt vào nơi trái tim.

“Long Nại! Tim rất đau sao?” Tôi thẳng lưng, đồng tử tròng đến mức sắp vỡ.

Chẳng lẽ lại làm nhóc tổn thương?

“Không đau!” Nhóc không hiểu mà lắc đầu, “Chỉ là, chỉ là rất kỳ lạ...”

Nghĩ một hồi, nhóc cười đến lộ cả răng, “Loại cảm giác này, hết như ăn rất nhiều rất chiều chocolate ”

“VẬy... Ăn nhiều quá có thể ngán hay không?”

“Sẽ không như thế đâu, tôi thích lắm.”

“VẬy tôi sẽ nói tiếp, Long Nại tôi thích nhóc, tôi thích nhóc...”

Nhóc nhìn tôi, một lần rồi lại một lần nữa vô cùng nghiêm túc nghe. Tôi không biết những âm thanh đó xuyên qua lọ thủy tinh liệu có biến thành miếng băng băng lại nơi vết thương lấp lánh của nhóc.

Im lặng gió, im lặng mưa, im lặng mắt, im lặng tâm linh, toàn bộ thế giới đều im lặng mà nghe.

Màu hồng hồng điểm lên gương mặt nhóc vẫn trắng bệnh, nhóc con đang thẹn thùng sao?

“Trác Việt, bỗng nhiên... khó chịu quá!” Lấy tay kéo cổ áo, nhóc như sắp không thở được.

Tim ‘thịch’ một tiếng rơi xuống nơi thấp nhất.

Hủy diệt đi vật thí nghiệm khoa học là lợi dụng tia phóng xạ để tiến hành đun nóng không khí trong chiếc lọ bịt kín, sau đó trong nháy mắt sẽ nóng lên đến cực hạn, chỉ dùng một phần ngàn giây thời gian mà thôi, và rồi hết thảy sẽ hóa thành tro tàn, không để lại nửa phần dấu vết.

Không có đống đau giày giũa, một phương thức ‘Nhân đạo’ nhất.

Thời gian đun nóng cũng chỉ ngắn ngủi vài giây mà thôi, sau đó...

“Long Nại, Long Nại nhóc chờ một chút...”

Ghế, bàn, các loại vũ khí kim loại... Tất cả những gì gần bên có thể vơ lấy đều bị tôi ném đầy hung hăng vào trên lọ thủy tinh ngăn cách giữa chúng tôi, chỉ là hết thứ này đến thứ khác luôn bị bắn trở về.

Chiếc lọ nhìn qua yếu ớt vậy đó, thế mà tôi hoàn toàn chẳng thể đập bể nát.

“Long Nại... Nhóc cố chịu một lúc, tôi đi tìm thứ gì đó có thể mở nó ra!”

“Trác Việt!” Ngay tại khoảnh khắc tôi gần như xoay người, nhóc dồn dập thở gọi tôi lại.

“Nơi này rất nóng mà! Mắt tôi chảy mồ hôi...”

Tôi hoàn toàn không thể nhúc nhích, đứng đờ tại chỗ.

Thứ chất lỏng màu đỏ, sền sệt chậm rãi chảy xuống từ đôi mắt đen láy của nhóc, để lại vết hằn rõ ràng trên má nhóc.

“Nam Lăng...” Tôi kêu khẽ một tiếng, “Nam Lăng em xem đi, nhóc con chảy nước mắt rồi đó, sao em còn có thể nói nhóc là người nhân tạo chứ?”

“Trác Việt...” Hai tay nhóc sờ soạng, gọi tên tôi, “Mồ hôi chảy nhiều quá, không thấy rõ! Anh đừng đi được không, anh ở nơi nào?”

“Ở đây, tôi ở đây.” Tôi tì chặt vào kính, đập mạnh vào chiếc lọ trước mắt.

Vì sao lại chẳng thể đập vỡ được thể này?

Tâm hồn giam cầm còn có thể đánh vỡ, vì sao thứ này lại chẳng thể vỡ đi?

“Trác Việt, đừng đập nữa, tay sẽ đau...” Nhóc nghiêng tai phán đoán vị trí, bàn tay rất cẩn thận cũng tì lên.

“Tôi nắm được tay anh rồi, có phải không?” Khóe miệng cong lên rất tự tin.

“Phải...” Tôi cũng dán tay vào, lòng bàn tay đối lòng bàn tay, nếu mười ngón giao nhau, tôi nhất định có thể rất nhanh nắm lấy bàn tay nhóc.

“Trác Việt, kỳ thật tôi vẫn luôn tin!” Nhóc dán mắt lên thủy tinh, nhẹ nhàng cọ.

“Tin gì nào?” Tôi cũng nhào người tới, nhanh chóng dán cùng một chỗ với nhóc.

“Tin hết thấy giữa hai chúng ta, nhất định không phải chỉ là chương trình mà thôi...”

Cuối cùng nhóc xoay mặt lại, hé môi tì lên thủy tinh, vết máu chảy ra từ mắt cũng in lên kính, hồng hồng, rất đẹp.

“Chỉ giữa những người yêu nhau mới có thể hôn môi...”

Hai mắt khép lại, vẻ mặt chờ mong, thời gian nháy mắt đảo ngược về lại đêm nơi quán bar, về lại cảnh tượng lần đầu tiên nhóc nói rằng nhóc thích tôi.

Tôi kiên quyết mà hôn lên.

Quá trình đun nóng chấm dứt, sóng phóng xạ lên tiếng vận hành, những đốm lửa rực rỡ bắt đầu nhảy múa.

Toàn bộ thế giới đều như cực nóng mà chăm chú nhìn chúng tôi.

Một tia rồi lại một tia, này đỏ, này tím, này lam, này vàng, sương mù tràn ngập, chùm tia sáng ngày càng chói ngời khiến tôi chỉ có thể nhắm hai mắt lại.

Môi vẫn dán như trước, tay vẫn nắm như trước, tôi biết, phía bên kia chiếc lọ, nhóc cũng chưa từng buông.

Độ ẩm vẫn còn, độ ẩm quen thuộc của nhóc vẫn còn bên môi tôi.

Thế là, khi tôi mở mắt ra lần nữa, Long Nại, hãy hứa với tôi, hứa rằng nhóc sẽ vẫn đứng tại chỗ như trước, mãi không rời đi...

13. Chương 13: Tự

Bên trong mảnh hỗn độn mờ ảo, tôi lại thấy được đôi mắt đen quen thuộc kia.

Khoảng cách không quá xa nhau, nhưng trung gian luôn là một lớp sương mù mông mông lung lung cách trở, làm tôi chẳng thể thấy rõ ràng.

Có đôi khi nó sẽ nheo lại thành vầng trăng non cong cong, mơ hồ mang theo ý cười nghịch ngợm; có đôi khi nó sẽ nâng khóe mắt, đầy nỗi buồn sầu.

Thậm chí thi thoảng, tôi có thể nghe được thứ âm thanh khê khàng, nghe tựa tiếng khóc.

Vì thế tôi thử chạm vào, chẳng qua là khoảng cách cứ thế mà sinh ra, không thể tới gần.

“Hãy nói cho tôi biết, mày là ai?”

Thanh âm nghi hoặc trôi nổi trong không khí, sau khi sa vào tấm lưới lọc vô hình thì biến thành yếu ớt rỗng không.

Như trước vẫn chẳng có câu trả lời, chỉ có tiếng vọng méo mó hồi âm dần phai nhạt.

Nó luôn lảng lạng đăm đăm như thế nhìn tôi, sau đó trước khi cảnh quay hỗn độn ấy tan biến thì lên lút rồi đi, bỏ tôi lại tại chỗ.

Ánh mắt trời đổ xuống trong khoảnh khắc sẽ chỉ làm cảm giác tồn tại cô đơn của tôi có vẻ thêm trống vắng.

Đôi mắt kia, cảm giác như đã từng quen biết... Nhưng chúng nó rốt cuộc bắt đầu từ khi nào bắt đầu như bóng với hình theo sát cuộc đời tôi?

Mà tôi... tôi thì khi nào đã đánh mắt chúng?

Chương một. “Anh... cuối cùng tỉnh rồi sao?”

Lúc mở mắt ra, tôi vừa đứng lúc nhìn thấy biểu tình tràn đầy yêu thương của người trước mắt.

“Chào buổi sáng...” Mới vừa mở miệng, tôi mới phát hiện miệng mình thế mà rất không hình tượng đang ở trạng thái há to. Nhanh lấy tay lau, may quá, không chảy nước miếng.

“Buổi sáng?” Người trước mặt cúi người xuống, hơi thở nhẹ nhàng phả trên mặt tôi, đáng vẻ đổi thành càng thêm hứng thú, “Lúc này đã không còn là sáng sớm rồi.”

Đầu cũng chẳng kịp nâng, đồng hồ trên tường đã phối hợp mà gõ hai tiếng.

“Đã chiều rồi sao?” Nhớ lại ngày hôm qua lời ngon tiếng ngọt đồng ý hôm nay phải dậy sớm xem mặt trời mọc, tôi cực kỳ xấu hổ.

“Chứ không anh cho là sao?” Người trước mắt cười càng rõ ràng hơn, môi trộm đưa tới bên tai tôi, “Ai kêu anh cả đêm cũng chẳng biết không chế...”

Trên gương mặt dán nơi đầu vai tôi ửng hồng, tôi giật mình, thuận thế chặn thất lưng em lại.

“Vậy còn em? Không mệt à? Sao dậy sớm vậy?”

Cơ thể được ôm vào lòng có phần lúng túng mà tránh đi, nhưng không trả lời.

“Có phải đêm qua kịch liệt quá, khiến em bị thương?” Tôi sững sốt, tay trượt xuống dưới, “Để anh xem nào...”

“Ban ngày ban mặt, xem cái gì chứ!” Em có phần xấu hổ đẩy tôi ra, ngồi dậy, trên trán là lớp mồ hôi mỏng manh.

Tôi cười, cũng ngồi dậy theo, từ phía sau một lần nữa ôm em.

Tính cách trời sinh của em có phần ngượng ngùng và nghiêm túc, dù ban đêm bên nhau nhiệt tình đến mức nào, thì nếu ban ngày mà nói về những vấn đề đó cũng sẽ khiến em không được tự nhiên.

“Vậy... Đã bôi thuốc chưa?” Tôi ngậm tai em, nhẹ nhàng hôn lấy.

“Không cần, không phải bởi do chỗ đó...” Em dường như sợ nhột mà rụt cổ, sau đó một lần nữa bật cười, “Em là bị lời nói mớ khi nãy của anh, anh vừa nói vừa giật lấy gối em nên em mới thức giấc.”

“Sao? Nói mớ? Còn cướp gối đầu? Anh nói gì nào?” Nghe có hơi khó tin. Đêm qua vất vả trên người em lâu như thế, tôi còn có thời gian rồi mà nằm giấc mơ bạo lực?

“Anh nói...” Suy nghĩ một hồi, em chẳng nói tiếp, chỉ vỗ nhẹ lên gương mặt có phần sững sờ của tôi, rồi đứng dậy, “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Anh dậy mau đi, em hâm nóng hai ly sữa. Buổi tối trong căn cứ có một bữa tiệc rất quan trọng, chuẩn bị trước kéo trễ.”

“Tiệc rượu?” Tôi rên rỉ một tiếng, “Lại là cái loại nhảm chán gì đó ư, sao số lần mở tiệc trong căn cứ còn nhiều hơn cả làm thí nghiệm vậy?”

“Trên tiệc rượu có thể bàn bạc rất nhiều hợp đồng đầu tư và hạng mục mới mà cộng đồng có hứng thú, chẳng lẽ anh cho rằng những người đó sẽ chịu bàn luận về những chuyện ấy trong phòng thí nghiệm với một đồng dụng cụ lạnh như băng?”

“Phòng thí nghiệm thì có gì không tốt? Ít nhất có thể hiểu biết được những cơ sở nền tảng quan trọng trong phương diện nghiên cứu.” Chậm rãi cởi áo ngủ, bất chợt tôi nhớ ra vấn đề mấu chốt, “Vậy có phải hay không sau tiệc rượu lần này em sẽ bắt đầu bận rộn? Chỉ cần đề tài có liên quan đến công trình máy móc thông minh thì hẳn phải có em tham dự mới đúng chứ?”

“Theo lý thuyết là thế...” Em vốn cố tình nghiêm túc gật đầu với tôi, rồi thấy tôi như đang ngẩn ra, uể oải đáng thương như con cún lớn được cưng chiều, rốt cuộc em mới nói tiếp, “Chẳng qua em đã nói với căn cứ xin nghỉ phép một năm, chỉ ở bên cạnh anh, thế nào cũng không đi.”

Khi nói những lời này em nghiêm túc đến lạ, trong nháy mắt đó cổ họng tôi như bị nghẹn lại, thanh âm gì cũng chẳng thể phát ra.

“Anh sao vậy?” Thấy vẻ lúng túng của tôi, em giật mình.

“Anh, anh chỉ muốn nói cho em, rằng anh yêu em...” Thở hổn hển cả buổi, tôi mới bật ra được một câu như vậy.

“Ừm...” Em quay đầu nín cười, trên gương mặt ngập tràn vẻ thấu hiểu, tựa như đang nhìn một đứa bé không biết nói lời thật lòng rồi lại hết sức cố chấp, “Những lời này thật đúng là không giống những lời Trác Việt anh sẽ nói ra miệng mà.”

Tựa như tất cả nghiêm túc bị người lớn chẳng để tâm, tôi có chút ngượng ngùng không biết nên tiếp tục nói gì mới tốt.

“Anh nói thật đó!” Bị em cười đến mức lúng túng, nhưng tôi vẫn cứ cố chấp lặp lại lời giải thích với bóng lưng em, rồi mới nói ra toàn bộ câu đầy đủ như một lời thề.

“Anh yêu em, Nam Lăng!”

Gần như hành động chấp nhất của một kẻ ngốc, lặp lại sẽ chỉ khiến người cười chê, tôi cũng không muốn để em cảm thấy tôi chỉ là kẻ ngây thơ chỉ biết nói lời yêu bằng miệng, nhưng tôi thật sự không biết phải làm thế nào nào cho phải.

Có lẽ do chưa từng có kinh nghiệm yêu đương, thế nên tôi cứ mãi ngốc nghếch chẳng tìm được phương thức biểu đạt tình cảm mãnh liệt trong lòng mình, nhưng tôi nghĩ rằng, loại cảm giác đang bắt đầu khởi động trong linh hồn tôi này, đúng thật là yêu.

Từ nhỏ đến lớn chúng tôi vẫn luôn bên nhau, sự tồn tại của Nam Lăng là tồn tại quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, em cũng là người duy nhất tôi yêu.

Tôi chỉ muốn để người tôi yêu thấy rõ lòng mình.

Trầm mặc có phần ngoài ý muốn, tôi thấy bờ vai Nam Lăng run rẩy.

“Trác Việt, em cũng yêu anh.”

Lần này em rất nghiêm túc, em không cười nữa, nhưng cũng chẳng ngẩng đầu nhìn vào mắt tôi.

Di chứng mang đến do việc biểu lộ chân tình là Nam Lăng xem nhẹ tính toán chuẩn bị hâm sữa làm thức ăn, em bị tôi ôm vào ngực câu được câu không mà xả hết lời vô nghĩa, đợi đến khi năng lượng tình yêu bị nhu cầu sinh lý uy hiếp, bụng bắt đầu ục ục kêu, thời gian tiệc rượu cũng tới gần.

“Vậy để sau hẵng ăn.” Nam Lăng một bên thất cả vạt cho tôi, một bên nhún vai bất đắc dĩ. Tôi rên rỉ một tiếng, chỉ có cười khổ đi theo lên xe.

Cái loại tiệc rượu quỷ quái này là chẳng trông mong được việc có thể ních đầy bụng. Chỉ cần vừa vào trận, ai nấy cũng sẽ lịch sự mà tươi cười không ngừng, sau đó phong độ nhẹ nhàng mà bắt chước các danh môn

thực nữ chẳng biết làm sao. Một bàn tôm hùm được bày ra đó, nhưng liệu có ai có tâm tình cầm dao nĩa leng keng lên, dưới con mắt nhìn chăm chú của nhiều người mà tọng thêm thịt vào mồm đã đầy, bất chấp việc nước sốt bắn tung tóe?

Chán đến chết cầm ly rượu lên, mắt thấy Nam Lăng đang xã giao không ngừng giữa các nhân vật trong xã hội, tôi nhịn không được thở dài.

Thật đáng thương... Mới vừa vào cửa em đã bị bao vây, từ giới kinh doanh, giới chính trị đến giới nhân sĩ, người muốn lung lạc thiên tài về công trình nghiên cứu trí tuệ máy móc như em thật không ít, công thêm gương mặt tuấn tú của em nữa, thế là phải đối phó với mấy cô nàng lấy sắc làm lý do quấy rối, thật khó cho em mà.

Đơn giản chào hỏi với vài người xung quanh, tôi chậm rãi lui vô góc.

“A, Trác Việt, ít khi thấy anh cũng tới nha.” Bên tai một giọng ngọt ngào cấp mười hai vang lên, tôi sợ tới mức tay run rẩy, miếng cánh gà trong chén ban nãy khó khăn lắm mới tránh được ánh mắt chăm chú của mọi người lấy được, giờ đây bị bịch một tiếng không hình tượng rớt xuống.

“A... Belle, là em à? Hôm nay em thật đẹp.” Cho dù hận đến nghiến răng nghiến lợi tôi vẫn tròn mắt nói nói dối, thuận tiện trộm đá nửa chân gà về phía bên cạnh.

“Vậy ư? Trác Việt anh rất biết nói chuyện cho em vui~” Bộ ngực nửa lộ ra ngoài cố ý dán lại gần tôi, rất có ý diều võ dương oai.

Chỉ tiếc loại kích cỡ đối với đại đa số đàn ông mà nói là hoàn hảo thì giờ phút này trong mắt tôi hoàn toàn chẳng hấp dẫn bằng miếng chân gà kia. Sau khi vận động trên diện rộng vào tối hôm qua xong, tôi chính là suốt một ngày chưa ăn bất kỳ thứ gì.

Mắt thấy đôi môi đỏ mọng kia nhúc nhích động, còn có xu thế nói hoài không dứt, tôi đau đầu suy tính phải làm sao đuổi cô nàng đi.

“...Trác Việt, cả hai đi cùng sao?” Đang dốc lòng tự hỏi nên tôi không chú ý cô nàng rốt cuộc đang nói gì, chỉ nghe được nửa câu nghi vấn cuối cùng.

“Đúng vậy!” Tôi hừ hừ. Mắt thấy cô nàng dáng vẻ hơn hở, không phải là cũng bắt đầu chú ý tới Nam Lăng đó chứ.

“Dáng vẻ thật đáng yêu mà.” Về mặt hưng phấn.

“Vây... vây à?” Tôi cười gượng. Dùng tính từ ấy để hình dung Nam Lăng, có lẽ phải là trước khi em học đại học chứ.

“Tôi có thể sờ không?”

Cái gì? Mắt tôi muốn rớt ra. Yêu cầu này... sao mà trắng trợn thế.

Tôi chưa kịp trả lời, cô nàng đã phóng tới, xem ra đã coi như tôi ngầm đồng ý.

“Bé yêu à, nói cho chị biết bé tên gì nào, ngoan quá nha. Trác Việt, anh nuôi nó khi nào vậy? Sao trước kia không mang nó theo?”

Tôi vẻ mặt mồ hôi lạnh.

Hóa ra giờ phút này đối tượng cô nàng quấy rầy không phải Nam Lăng, mà là một con chó ở dưới chân tôi đang hướng về phía miếng chân gà kia mà gặm ngon lành.

Đồ chết tiệt, mày xuất hiện hồi nào mà im ru thế, hại ông hoảng sợ.

“Lông nó mềm quá à...” Quấy rầy của cô nàng tiếp tục tiến hành, con chó gặm chân gà rõ ràng đã chẳng còn kiên nhẫn, phát ra âm thanh grừ grừ.

“Belle, em cẩn thận...” Lời cảnh báo của tôi mới nói được một nửa, tiếng thét chói tai đã vang lên.

“Bị cắn rồi sao?” Tôi nhanh chóng nắm tay giúp cô nàng kiểm tra, may là không có dấu vết gì rõ ràng.

“Trác Việt...” Nó mà cẩn thật, để coi bây giờ cô có còn đỏ mặt nữa không.

“Em vẫn đi rửa trước đi, rồi nhìn kỹ lần nữa.” Tôi cũng phiền lắm rồi, nhanh chóng đuổi cô nàng đi, mắt thấy mỗi bước đi cẩn thận của cô nàng đều là lưu luyện bất đắc dĩ, nụ cười tôi cũng chỉ có thể cứng ngắc đeo trên mặt.

“Mày đã gây họa đó có biết hay không!” Một lúc lâu sau tôi mới có cơ hội một lần nữa ngồi xuống, chân gà chỉ còn lại toàn xương là xương, con chó kia vẫn gặm đến ngon lành.

“Đuổi người đi giúp mày rồi, mày cũng không cảm ơn tao sao?” Dù gì cũng không ai tán gẫu, nhất thời nổi hứng lên, tôi đứng dậy đá món thức ăn nhỏ nhỏ của nó sang một bên, sau đó đứng chắn trước mặt nó chơi trốn tìm.

Nó vòng tới vòng lui xong lại bắt đầu ngẩng đầu vô cùng phần nộ trừng mắt với tôi.

Hử? Giận rồi à? Được rồi được rồi, không giận với mày nữa, tao biết đói bụng thì rất khó chịu mà.

Trả lại miếng xương cho nó, rồi sẵn tiện tay cũng ném luôn nửa miếng chân giò hun khói xuống dưới, “Đều ày hết đây.”

Lần này cuối cùng nó coi như có lương tâm, ăn xong miếng chân giò hun khói thì chậm rãi đến bên chân tôi mà cọ cọ.

“Ha ha...” Tôi tâm tình rất tốt ngồi xổm xuống xoa bộ lông nó, chắc hẳn do ăn no, nó chỉ grừ grừ hai tiếng rồi mặc tôi giờ trò.

Nhu thuận lại phục tùng, loại cảm giác này cứ khiến lòng khó chịu.

Lạ kỳ quá... Sao rất đổi thân quen...

Có ấn tượng mơ hồ nào dâng lên trong đầu, khiến ngay cả động tác tôi vuốt ve nó cũng chậm rãi.

Nó vùi mặt vào trong lòng bàn tay tôi ngửi ngửi, đầu lưỡi hồng hồng liếm lên tay tôi.

Thứ ấm áp mà thô ráp này, tôi xác định mình đã từng cảm nhận qua. Chỉ là... đó rốt cuộc là gì chứ? Nam Lăng có tính khiết phích, chúng tôi hẳn là đầu nuôi chó...

“Mày tên gì nào?” Tôi thì thào tự nói, một cách bản năng nắm đuôi nó trong tay.

Nó rất bất mãn grừ grừ phản đối, tôi lại càng ngơ ngẩn hơn.

Bộ lông thuần trắng, biểu tình nhím tôi có vẻ dăm lệ, còn có bởi bị túm lấy mà chiếc đuôi vốn dài lộ ra chỉ còn một nửa...

Con chó như vậy... Con chó như vậy tôi đã ở nơi nào gặp qua?

“Nếu ngài Dịch thích, tôi sẵn lòng tặng Tiểu Bạch cho anh.” Một giọng nam rất trầm, không lớn, lại khiến tôi chấn động như điện giật.

Tiểu Bạch? Tên này, tôi đã từng nghe qua ở đâu?

Tuy rằng nhà Tiểu Tân có con chó cũng tên ấy với trí lực rõ ràng là phát dục không được đầy đủ, nhưng tôi chắc là cũng chẳng có liên quan gì đến con chó đó.

“Tiểu Bạch nó thật biết điều...”

“Tiểu Bạch mỗi ngày ăn cùng chúng ta, ngủ cùng chúng ta, tôi còn đánh răng cho nó nữa mà, đâu có không sạch chứ...”

“Trác Việt, anh đừng hung dữ với Tiểu Bạch như vậy... Tiểu Bạch lại đây, cắn anh ấy!”

Những câu đối thoại ấy, tôi đã ở nơi nào nghe qua?

Tay buông thông, con chó bị tôi nắm đuôi rất nhanh chạy mất.

Tôi chậm rãi quay đầu nhìn.

Gương mặt một người đàn ông với ngũ quan thâm thúy, lộ rõ vẻ anh tuấn lãnh đạm, sau khi nhìn vào mắt tôi thì giờ chiếc ly thủy tinh với đồ uống màu đỏ bên trong về phía tôi.

“Sao nào, ngài Dịch đây có rảnh chứ?”

Nói như vậy, nếu phụ nữ mà được loại đàn ông đẹp trai có cấp bậc này nhìn chăm chăm, hơn nữa lại nhận được lời mời tưởng như rất hững hờ nhưng lại độc đoán, nhẹ thì hai mắt ửng đào hoa, nghiêm trọng thì nói không chừng sẽ ngã ngay xuống đất; chỉ tiếc tôi đây lại trái ngược với cánh phụ nữ về nhận thức hình tượng đàn ông, thế nên loại khí thế như người trước mặt này sẽ khiến tôi cảm thấy rất chán ghét, cộng thêm một chút cảm giác áp bách chẳng hiểu tại sao – đương nhiên, chỉ một chút mà thôi.

“Ngài là...” Miệng làm ra vẻ phải xưng hô tôn kính, mắt đã chẳng chút khách sáo mà trừng lại.

“Úy Điển.” Môi hấn cong lên, là mỉm cười có hơi trào phúng.

Tôi không khỏi âm thầm hít vào một hơi lạnh.

Khó trách kiêu ngạo đến mức này, điều hành tập đoàn tài chính Úy thị đến mức ngay cả hất xì một cái cũng khiến cả thị trường cổ phiếu run rẩy, hẳn không chỉ chẳng có dấu hiệu truyền thống của những nhân sĩ thành công, như đầu hói đeo kính bụng bia, mà thay vào đó chiếm hết các từ cao nhất dùng để hình dung một người như tuổi trẻ, anh tuấn, nhiều tiền.

Thiên tài thì lĩnh vực nào cũng có, thượng đế quả nhiên quá đổi bất công. Tuy ngài nói ngài nhân từ yêu mỗi người như nhau, nhưng cực phẩm chẳng hạn như Nam Lăng và Úy Điển, nhất định đứng rất gần ngài.

“Ngài quen tôi?” Tuy rằng những lời này hỏi có phần không cam lòng, nhưng được nhân vật nổi tiếng số một này mời, kinh ngạc vẫn luôn phải có.

“Tất nhiên....” Hắn không nhanh không chậm mà nhấp rượu, “Tôi và ngài Dịch đây cũng coi như thân quen...”
Hả?

Tôi hoài nghi cần thận đánh giá hắn một phen.

Úy Điển tên này với tôi mà nói cũng chỉ là khái niệm trên tạp chí và báo đài mà thôi, chữ ‘thân quen’ đó từ đâu ra chứ?

Nhìn hắn nhìn đến hồi lâu cũng chẳng ra manh mối, hắn cũng chẳng nói gì, như cũng có điều suy nghĩ mà nhìn về phía tôi.

Tôi bỗng cảm thấy vô cùng không thoải mái, nếu muốn tìm một từ gần nhất để hình dung cảm giác này, thì phải là hệt như một con ếch bị con rắn nhìn chăm chú đến chẳng thể nhúc nhích.

Ánh mắt sắc như dao, có cả ý tứ hàm xúc gì đó chẳng thấy rõ, trong chốc lát ngũ tạng lục phủ tôi cứ như bị xé nát ra.

“Ngài Úy đây tìm tôi có chuyện gì hay không?” Ho khan một tiếng, miễn cưỡng vùng ra khỏi cảm giác đè nén, tôi muốn mau chấm dứt cảnh tượng chẳng vui sướng này đi.

Ánh mắt hắn nâng lên nhìn về phía tôi, tìm tôi ‘thành thịch’ một tiếng.

“Tôi đối với đề tài trí thông minh của máy móc rất có hứng thú, có nhiều chỗ muốn mời ngài Dịch đây hỗ trợ...”

“Đề tài trí thông minh của máy móc?” Tôi cười khan một tiếng. Người này có vấn đề phải không, nếu hứng thú với đề tài này, sao lại không biết người có uy tín trong phương diện này là Nam Lăng?

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ ngài Úy đây đã tìm nhầm người, tôi chỉ phụ trách phân tích số liệu hậu kỳ mà thôi, phần kiểm soát quan trọng nhất ngài nếu có hứng thú hẳn phải tìm Nam Lăng!” Suy nghĩ, tôi không thể không tiếp tục bổ sung một câu, “Chẳng qua thật đáng tiếc, tôi nghĩ trong một năm này, Nam Lăng sẽ không nhận hạng mục mới đâu!”

“Không...” Hắn đảo đảo chiếc ly trong tay chỉ còn lại nửa phần rượu, nheo mắt lại đầy nguy hiểm, “Người tôi muốn tìm là ngài Dịch đây!”

“Sao?”

“Tôi biết ngài Dịch có năng lực phân tích những số liệu quan trọng, những sản phẩm máy móc thông minh đều là dưới tay ngài mới có thể được xem như là thành quả kiểm nghiệm trọn vẹn nhất.”

“Ngài quá khen!” Lời hân khen tặng tôi cũng không dư hơi mà hưởng thụ, hướng chỉ loại lời nói bị hân dùng giọng điệu này nói ra, phần lớn luôn khiến người khác cảm thấy hoài nghi.

“Cho nên, tôi chỉ là muốn mời ngài Dịch đây hỗ trợ...”

“Rất xin lỗi, tôi nghĩ trong vòng một năm tới tôi cũng sẽ nghỉ, chỉ sợ sẽ không rảnh để giúp ngài.”

Gật đầu với hân, tôi không muốn tiếp tục tiếp tục ở lại nơi có thứ không khí kỳ lạ vây quanh. Mất thấy Nam Lăng cũng sắp thoát thân khỏi nơi đáng ghét ồn ào kia, tôi quyết định rất không lịch lãm mà cáo biệt.

“Nhưng mà...” Đôi chân dài của hân đang nhàn nhã đứng bất chợt bước về trước một bước, đứng phía sau tôi, khiến trong nháy mắt đó tôi như bị thứ bóng mờ đột nhiên ập tới bao phủ, làm tôi gần như chẳng thể nào thở nổi.

“Nếu thành phẩm tôi muốn ngài Dịch đây hỗ trợ kiểm tra đo lường là một... người nhân tạo thì sao?”

Câu hỏi kề sát bên tai, bởi vì trầm thấp mà độ âm xung quanh tụt xuống thấp nhất, từng chữ từng chữ đều hết sức rõ ràng.

Linh hồn tôi run rẩy.

Hân vừa nói gì? Người nhân tạo?

Vì sao khi nghe tới ba chữ này, tôi lại có cảm giác mê muội đến thế?

Con người này cũng không tránh khỏi quá mức kỳ lạ.

“Ngài Ủy...” Tôi thở hắt ra, trấn định xuống sự khác thường chẳng hiểu tại sao, “Nếu nơi của ngài thật sự có thành phẩm như thế, tôi nghĩ tôi sẽ cân nhắc. Chẳng qua theo tôi được biết, cho dù là trong căn cứ thí nghiệm của chúng tôi, hạng mục như vậy cũng chỉ ở trên giai đoạn thí nghiệm mà thôi!”

Ý trong đó chính là đừng có mà mơ tưởng, muốn nổi điên cũng phải thấy rõ đối tượng hăng nói.

Hân khề khàng cười nhạo một tiếng, trong lỗ mũi để lộ ra hơi lạnh làm da đầu tôi run lên.

“Tôi biết ngài Dịch đây sẽ có hứng thú, chỉ là...” Hân ngẩng đầu nhìn đầy ý vị, tôi có ảo giác như hân đang nhìn chằm chằm bóng dáng Nam Lăng, “Lần hợp tác này, tôi hy vọng ngài Dịch có thể thay tôi giữ bí mật... Cho dù là với cả ngài Diệp.”

Tôi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, quay đầu bước đi.

Cho hân ba phần nhan sắc, hân còn muốn mở phòng nhuộm? Xem cái dạng này, chứng suy luận chủ quan thật đúng là không nhẹ.

Nam Lăng cuối cùng cũng thoát ra được một đám lớn với động cơ bất lương vây quanh em.

“Về nhà được không, anh rất đói bụng...” Lấy tay trộm vòng qua thắt lưng em, tôi nhìn những đường cong duyên dáng trên cổ em tắm mồ hôi cực kỳ mê người, khát khao một bụng nhất thời không rõ chỉ về nơi đâu.

“Vừa rồi chưa ăn chút nào sao?” Em đáp lại bằng cách cầm tay tôi, bước về phía cửa chuẩn bị chuồn mất.

“Làm gì có thời gian? Gặp gỡ tên khó chơi kia...”

“Chà.” Tiếng cười em như có như không, “Có cô gái có thể giữ anh lâu như vậy?”

“Đương nhiên không phải!” Tôi thở dài một tiếng, “Là gia chủ của tập đoàn tài chính Ủy thị...”

Câu này khiến Nam Lăng không hề báo trước hơi lão đảo.

“Người đó... người đó tới làm gì?” Bàn tay nắm lấy tay tôi chợt siết lại đến mức đau đớn, tôi chưa bao giờ biết Nam Lăng ấy vậy mà có sức lực lớn đến thế.

“Nam Lăng em sao vậy?” Tôi có chút buồn cười nhìn phản ứng quá mức kích động của em – gã đàn ông kia tuy không làm người thích, cũng đâu đến mức nghe tên hắn liền giống như nghe thấy Godzilla trong truyền thuyết chứ.

“Không có... em chỉ là ngỗ, người đó sao lại có hứng thú với loại tiệc rượu này.”

“Thì kẻ có tiền đều rảnh rang quá mức.”

“Vậy người đó có nói gì với anh không?”

“Hử?” Tôi có chút khoa trương phát ra một nghi vấn từ – lấy cá tính của Nam Lăng mà nói, em chú ý hắn ta cũng có hơi quá đó.

Tôi sẽ ghen!

“Em chỉ hỏi vậy thôi.” Dưới cái nhìn chăm chú của tôi em rũ mi mắt xuống, cười đến rất miễn cưỡng.

Mẹ nó, ngay cả Nam Lăng thế mà cũng để ý hắn ta như vậy, gã đàn ông kia quả nhiên thật đáng ghét!

Ôm sát lấy cơ thể trong lòng ngực, tôi có phần cảm giận mà xoay nghiêng đầu.

Quả nhiên, đôi mắt kia chẳng kiêng nể gì mà nhìn chăm chú về phía này, thấy tôi quay đầu lại bèn mỉm cười, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Nam Lăng.

Cừu đen là vật phẩm cúng bái đã được ma vương chỉ định, dù ở nơi nào cũng đều có thể dễ dàng bị ánh mắt đen sẫm tìm được, cũng bị đóng dấu lên đó.

Mắt Nam Lăng vẫn cụp xuống, bị tôi ôm vào lòng nhưng tấm lưng em lại chẳng thể khống chế được mà run lên.

Em nói em có chút lạnh, tôi lại biết đồ ấm nơi máy điều hòa trong tiệc rượu cũng không thấp.

14. Chương 14

Ba ngày sau tiệc rượu, kiện hàng của Ủy Điển ký gửi tới nhà, tôi tiện tay lấy ra, rất nhẹ.

Càng ra ngoài dự đoán của tôi đó là, hắn thế mà thật sự có tư liệu đưa tôi.

Đây là cái hắn gọi là của người nhân tạo sao? Thật đúng là vô cùng đáng cười.

Nếu Nam Lăng có mặt tại đây, mấy thứ đáng khinh này hắn sẽ được xem xét một cách chuyên nghiệp hơn, chỉ tiếc trước khi em nghỉ còn cả đồng việc phải lo, không thể trở về đây mấy ngày để ứng phó với việc vật phiền phức này.

Tôi tìm kéo xé mở mối dính ra, tôi muốn thử nhìn xem, rốt cuộc sự tự tin tràn đầy của Ủy Điển có thể đưa ra được thứ gì.

Hử? Trong bao có thứ gì đó khiến tôi có phần kinh ngạc.

Không phải là giấy tờ tài liệu hoặc đĩa cứng gì như trong dự kiến, hơn nữa còn hoàn toàn chẳng liên quan gì đến ba chữ công nghệ cao.

Trong túi nhựa kia bị vò lại là... vải dệt? Đường như là ra trải giường.

Còn có một chiếc áo T-shirt đặt ở phía dưới cùng... Nhìn màu thì có hơi cũ, hơn nữa rõ ràng chẳng phải loại cao cấp.

Phải phân tích mấy thứ này thì nên đưa đến xưởng dệt chứ... Ủy Điển rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?

Tôi cau mày tiện tay lấy mấy thứ ấy.

Một tiếng soạt rất nhẹ, có thứ gì đó rơi ra.

Cảm giác như đã lâu lắm chưa giặt, có mùi đã cũ, hình vẽ con Totoro cười đến góc ghech lặc đi lặc lại nhiều lần.

Thứ vải sợi tinh khiết, cầm trong tay mềm mại quá.

Bỗng nhiên cảm thấy việc hít thở có phần khó khăn, lòng bàn tay bỗng đầy mồ hôi.

Kỳ lạ... Về ngày thơ như thế, tôi tựa như đã thấy qua ở nơi nào?

Đầu khó chịu, thuận tay cầm lấy chiếc áo T-shirt kia.

Cho dù bởi vì thời gian mà có những vết bẩn, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi ngọt thoang thoang của sữa. Logo nơi ngực áo là một con thỏ lưu manh béo tròn đang vênh mông, trên những phiến lá cây là một đầu chó xù xì lông.

Phần mũi là một chấm đen, nếu nhìn kỹ, chấm đen đó sẽ tựa như lớn lên, sau đó chậm rãi lay động, biến thành đôi mắt đen mà tôi thường thấy trong giấc mộng.

“Trác Việt, tôi thích nhất cái này... Là Tiểu Bạch giúp tôi chọn đó!”

“Trác Việt tôi muốn tắm ra trải giường kia! Tôi muốn ngủ chung với Totoro!”

Chợt như có thứ gì xé mở đường hầm màu đen trong tâm trí, có hình bóng mơ hồ không rõ nào đó đang thét gào.

Đầu đau quá... Cứ như muốn vỡ tung...

Cây phong lá đỏ, cánh đồng ngô, bờ hồ, những chú diều...

Hoa chân múa tay vui sướng đùa dai, đôi mắt chẳng chảy được lệ...

Những đoạn ngắn từng đoạn rồi lại từng đoạn liều mạng mà tấn công tôi... Tựa hai đường thẳng song song không thể giao cùng một chỗ, rồi lại giống như vào thời khắc nào đó hoàn toàn nối liền thành một vòng tròn.

Tôi một tay để nơi thái dương, một tay hươ hươ trong không khí, như muốn cầm lấy thứ gì đó một cách phí công.

Ra trải giường và chiếc áo T-shirt rơi xuống, thế là tay tôi trống rỗng, cái gì đều không có.

Tôi mở hai tay ra kinh ngạc đứng tại chỗ, cố gắng bình phục những suy nghĩ trong đợt thủy triều dâng.

Dưới tấm ra trải giường chất đống trên mặt đất, dưới những nếp nhăn chất chồng là cuộn sóng không thể lưu động, tựa một vũng nước tù đọng, thế mà vẫn chồng chất lên thứ gì đó tôi đã đánh rơi.

Thứ gì đó tôi đã đánh mất...

Có thanh âm hỗn loạn từ nơi rất xa nào đó chậm rãi dừng lại, bao phủ lấy tôi.

Tôi xác định mà, xác định tôi đã đánh mất thứ gì rất quan trọng.

Tư thế cứng ngắc tại chỗ không biết cứ thế tiếp diễn trong bao lâu, mãi đến khi tiếng chuông cửa vang lên, tôi mới giật mình hồi phục tinh thần lại.

Tất cả hỗn loạn vẫn chẳng rõ ràng như trước, tôi cắn chặt răng bước qua đồng vải dệt mềm mại kia, ra mở cửa.

“Trác Việt, thời hạn nghỉ phép của em chính thức được phê rồi, bắt đầu từ tuần sau. Sau đó, em mua vé máy bay đi châu Âu, chúng ta hãy đi nơi đó nghỉ phép...” Nam Lăng ngoài cửa vẻ mặt rạng ngời, trong nháy mắt khi tôi mở cửa, em đưa hai tờ vé máy bay ra trước mặt tôi.

Dường như tôi chưa bao giờ thấy em cười như vậy – trong độ cong hoàn toàn giãn ra ấy là một loại thoải mái được rời đi.

“Sao bỗng nhiên lại muốn đi châu Âu?” Tin tức tới quá nhanh khiến tôi cảm thấy có gì đó không thật, hơn nữa với quyết định lần này, Nam Lăng trước đó không hề thương lượng với tôi.

“Không phải anh vẫn rất muốn đi Hy Lạp xem thành Athens sao? Đền thờ của Athena Polias, mặt trời lặn ở Aegean, tấm khiên vàng của Athena...” Nói một hơi tới đây, thấy không nhận được câu trả lời từ tôi, giọng

em bỗng có chút bất an, “Trác Việt, có phải quyết định này khiến anh mất hứng? Nếu anh muốn đi địa phương khác, vé máy bay cũng có thể mua lại...”

“Đương nhiên không phải!” Tôi vừa hôn lên má em, vừa cầm lấy vé máy bay vào tay còn lại, “Chỉ cần là đi cùng em, đi đâu vẫn đều được. Chỉ là... anh vốn tưởng em sẽ nhân kỳ nghỉ này về thăm quê. Dù sao tính từ khi chúng ta rời đi thì cũng đã lâu chưa trở lại. Tính ra thì cây phong ở đó chắc cũng hoàn toàn trưởng thành rồi, anh luôn rất nhớ những cây phong ấy vào cuối mùa thu toàn một màu đỏ...”

Tươi cười của Nam Lăng trong nửa khắc trở nên cứng ngắt.

“Chúng ta đi ăn cơm trước đi...” Em đi lướt qua tôi bước về phía bàn ăn, rõ là chẳng muốn tiếp tục đề tài này.

Tôi không biết mình rốt cuộc nói sai chỗ nào, nhưng có thứ gì đó trôi nổi trong không khí. Không hẹn mà cùng trầm mặc, ngoại trừ tiếng chén đĩa chạm nhau, ngay cả tiếng hít thở cũng thật cẩn thận.

Tôi rầu rĩ uống ngay mấy muỗng canh, vẫn quyết định đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Căn cứ lần này sao lại chịu thả em? Một năm em đi này, phần lớn hạng mục phỏng chừng sẽ đứng lại tại chỗ nhì.” Tuy là lời nói thật, nhưng tôi vẫn vì trong giọng điệu mình có một phần nhỏ cố ý nịnh nọt mà phải nhỏ bản thân một phen.

“Ừm...” Em dừng đĩa, trên gương mặt là vẻ sầu lo, “Tuy rằng phần lớn công việc nếu dựa vào tư liệu và bản kế hoạch của em để lại thì sẽ không đến mức có biến cố quá lớn, nhưng có vài thí nghiệm vừa mới ở bước bắt đầu mà thôi, ngay cả bản thân em cũng không hoàn toàn nắm chắc... Xem ra thật đúng là chỉ có thể ở lại nơi này.”

“Vậy thí nghiệm đó là thí nghiệm về... người nhân tạo?”

Câu hỏi bật thốt ra, hàm ý dò hỏi trong đó gần như khiến ngay cả bản thân tôi cũng phải lắp bắp kinh hãi.

Gì chứ, sao lại để ý vấn đề này như vậy? Đối với công việc của Nam Lăng, tôi từ trước đến nay sẽ không hỏi nhiều lắm.

Đơn giản là những lời nói chẳng đâu vào đâu của người ngoài, cùng một đồng ra giường và áo T-shirt không rõ lai lịch, thế mà tôi cũng không bình thường theo sao?

Tự giễu cười, mắt thấy Nam Lăng có hơi nhếch môi, chuẩn bị bỏ qua vấn đề này.

“Hành trình của chúng ta trình kỳ thật có thể bắt đầu từ Italia trước...” Đẩy chén canh trước mắt ra, tôi nghĩ sẽ vẽ lên bản lộ trình của chuyến đi, nhưng giây tiếp theo, cổ tay lại bị Nam Lăng nắm chặt.

“Úy Điển... Rốt cuộc Úy Điển đã nói những gì với anh!”

Sức quá lớn nên khiến chiếc muỗng bằng gốm sứ bên cạnh bàn lạng lẽ dịch ra ngoài, lúc rơi xuống đất phát ra một tiếng ‘Xoảng’ thật lớn.

Tim tôi đập dồn, đưa tay qua mà nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay em lạnh lẽo, “Nam Lăng?”

Em thở vội, gương mặt tái nhợt đến lạ, đôi chân mảy mui chặt như đang tự hỏi chuyện gì rất khó chịu.

“Anh xin lỗi, anh không phải có ý tra hỏi đâu.” Vòng qua đến bên cạnh em, tôi ôm bờ vai em, muốn trấn an sự bất an của em hiện tại, miệng nói chuyện nhưng trong lòng không khỏi cũng có vài phần tự trách.

Những hạng mục thí nghiệm trong căn cứ vốn là chuyện khá bí mật, tôi tuy rằng thường cùng Nam Lăng hợp tác, tiến hành một ít phân tích hậu kỳ và kiểm tra đo lường của vài hạng mục, nhưng cũng không phải vì vậy mà có quyền hỏi đến. Chính là dưới quan hệ vô cùng thân thiết, em cũng không cố ý giấu tôi điều gì, mà lấy cá tính của tôi, đề tài phức tạp như thế tôi cũng chẳng hứng thú, việc xấu hổ như thế này thật sự là chưa bao giờ từng phát sinh kể từ khi chúng tôi làm cộng sự.

Cho nên Nam Lăng phản ứng như thế, đúng là khiến tôi lắp bắp kinh hãi.

Trong ấn tượng của tôi, em chưa bao giờ là một người kích động.

Càng làm tôi nghi hoặc chính là, câu lơ lửng vừa rồi của Nam Lăng... tựa như đề tài thì nghiệm về người nhân tạo có quan hệ với Ủy Điển?

“Trác Việt, anh đừng giấu em!” Em nhắm mắt lại, như để trấn định cảm xúc khỏi cơn xúc động, “Em biết Ủy Điển nhất định theo anh nói điều gì, bằng không anh sẽ chẳng quan tâm đến đề tài này như vậy.”

Chỉ hỏi một câu thôi mà, tôi có vẻ quan tâm sao?

Không biết đề tài này ẩn giấu bí mật gì, lại khiến Nam Lăng mãi cảm đến nước này.

“Ủy Điển hẩn...” Không muốn vì loại chuyện này mà có thứ gì không thoải mái giữa em, tôi liền nhún vai chuẩn bị nói thẳng ra, mới nói được vài chữ, lại chợt nhớ tới lời dặn đầy sâu xa nơi tiệc rượu, “Lần hợp tác này, tôi hy vọng ngài Dịch có thể thay tôi giữ bí mật... Cho dù là với cả ngài Diệp..”

Chỉ đồ thừa tôi lúc ấy động kinh, hoàn toàn không để lời ấy của hẩn trong lòng, lúc này lại chẳng biết tại sao mà nhớ tới.

Do dự một chút, tôi suy nghĩ phương pháp trung hòa, rồi lấy tay chỉ đồng vải dệt chất chồng bên kia, “Ủy Điển dường như cảm thấy hứng thú đối với đề tài trí thông minh của máy móc, đây là thứ hôm nay hẩn ta gửi cho anh, anh cũng không biết hẩn muốn làm gì.”

Chưa nói tới mục đích muốn tôi tham dự kiểm tra đo lường cho người nhân tạo, hiện tại câu này tôi cũng không nói dối, tôi đúng thật là chẳng hiểu đồ vật này để làm gì, có thể có tác dụng gì đối với việc nghiên cứu trí tuệ máy móc, ngoại trừ việc chúng khiến tôi đau đầu đến lợi hại.

Nam Lăng theo hướng chỉ của tôi đi đến bên đồng vải, biểu tình từ nghi hoặc dần biến thành khiếp sợ.

“Sao, sao lại thế này?” Trong thì thảo tự hỏi là sự sợ hãi, em như thấy được việc chẳng thể nào có thể tin.

“Nam Lăng?”

“Trác Việt, những thứ chẳng biết là gì này... ném được không? Toàn bộ hãy ném đi!”

“Ừ.”

Hống hoảng thành linh ập tới của Nam Lăng khiến tôi cũng chẳng hiểu gì lắm. Tôi ngồi xổm xuống, muốn dọn dẹp đồng vải kia.

“Không, Trác Việt anh đừng đụng vào! Hãy để em làm! Để em ném bỏ...”

Như bất chợt nghĩ đến điều gì, em giành lấy bước tới trước, nhanh chóng ôm tất cả vải vào lòng.

Tôi quả thực trợn mắt há hốc mồm mà nhìn em.

Rốt cuộc là... ở đâu có vấn đề mới được?

Vô số nỗi băn khoăn tra tấn tôi cả đêm, nhiều lần nói đến bên miệng, cuối cùng vẫn nhin xuống không hỏi ra.

Cá tính Nam Lăng tôi rất rõ ràng, trừ khi em tự nguyện, bằng không một chữ cũng chẳng thể bức em nói ra.

Chính là tôi chưa bao giờ nghĩ tới tình cảnh như vậy có một ngày rơi xuống tôi, tôi vẫn luôn tự tin giữa chúng tôi chẳng tồn tại bí mật nào.

Trộm nhìn gương mặt nhìn nghiêng em gầy yếu, đáng vẻ tái nhợt là do sự mỗi mết trong nội tâm.

Thứ gì đã buộc em đến nông nổi như vậy?

“Nam Lăng, đi ngủ sớm một chút được không? Dù sao ngày nghỉ của em tuần sau mới chính thức bắt đầu, ngày mai còn phải dậy sớm.” Không thể vào thế giới của em, không thể dang tay an ủi, tôi chỉ đành khuyên em đi nghỉ ngơi sớm mà thôi.

“Ừm...” Em bị tôi kéo lên giường, đẩy tâm sự mà khép mắt lại.

“Hãy mơ giấc mơ đẹp.” Hôn lên môi em, tôi tắt đèn.

“Trác Việt...”

Ừ?

“Trác Việt...”

Là ai gọi tôi?

Trong thế giới trống không mờ mịt, những âm thanh lại cứ như thủy triều vọng tới từ bốn phương tám hướng, mãi không ngừng.

“Là mày gọi tao?”

Lại là đôi mắt màu đen kia, nhìn tôi rất lâu, ở khoảng cách lần này, chúng tôi rất gần nhau. Gần đến mức thậm chí trong ánh sáng của đôi đồng tử sáng ngời, tôi có thể nhìn thấy thân ảnh mình phản chiếu trong ấy.

“Mày rút cuộc bằng lòng nói chuyện với tao rồi sao?” Tôi nhìn đắm đắm nó, không muốn buông tha cho những thay đổi có thể xảy ra dù chỉ một chút.

Đồng tử hơi co lại.

Khẩn trương, nên sỏi chân tôi bước tới phải hết sức cẩn thận.

Lúc này đây... Lúc này đây tao nhất định phải thấy rõ mày!

Tôi nhìn nó mức chăm chú để nó không chú ý tới hành động của tôi, chỉ là sự dụ dằng trong ánh nhìn ấy ngày càng nhiều.

Sắp được rồi!

Hai tay tôi nặng nề đưa ra.

Một tiếng ‘soạt’, có thứ gì bị xé rách trong tay tôi, đôi mắt đen biến mất ngay tức khắc.

Tôi cầm thứ gì đó đưa ra trước mặt – là một góc chiếc áo T-shirt cũ bị Nam Lăng ném đi, đầu con cho ngựa ngốc nhìn về phía tôi cười.

“A...” Đưa tay chỉ nắm được không khí, lúc bấy giờ tôi mới chợt theo trong mộng tỉnh lại.

Tinh thần hoảng hốt cộng thêm miệng khô lưỡi khô – xem ra lời gào thét trong giấc mơ cũng chẳng phải không hét thành tiếng.

Cũng không biết có phải lại gây phiền đến Nam Lăng hay không.

Lấy tay dò xét bên cạnh, thế mà sờ chỉ được khoảng trống.

Hửm? Chẳng lẽ bị lời nói mở ồn ào của tôi nên em phải đi sang phòng khác ngủ?

Cúi đầu nghĩ, khoác áo đứng lên — dù như thế nào, tôi hiện tại cần một ly nước mát, ột cơ thể đầy mồ hôi, hoặc cho thần kinh chưa bình phục.

Ngay bên trái phòng khách nơi để tủ lạnh là ban công, nhờ ánh sáng mờ mờ ảo ảo của ánh trăng, tôi cũng lười bật đèn, để chân trần mà đi.

Uống hơi nước đá đông lạnh vào bụng, cảm giác sáng khoái chạy từ chân lên đầu.

Tốt lắm, vậy là có thể an an ổn ổn ngủ hết nửa đêm còn lại.

Cảm thấy mỹ mãn đóng cửa tủ lạnh, tôi thuận tiện nhẹ bước ra ngoài ban công ngắm cảnh ban đêm.

Sau đó tôi nghe được tiếng giọng nam đang nói chuyện, giọng đề thấp nhưng càng ngày càng kích động.

Chuẩn xác mà nói — là thanh âm Nam Lăng vừa từ người trên ban công vừa nói chuyện điện thoại.

“Vì sao... Vì sao lại như vậy?” Lời chất vấn liên tục run rẩy, “Những thứ kia của nó, rõ ràng đã bảo xử lý hết rồi, vì sao còn gửi lại đây, để chúng xuất hiện ở nơi này?”

Những thứ kia... Tôi có thể hiểu được Nam Lăng đang nói đến cái gì, nhưng ‘nó’ trong lời em là ai?

Không biết người bên đầu điện thoại kia nói gì, đến một lúc lâu Nam Lăng không đáp lời.

“Đồ, đồ đê tiện!” Thở dốc một hồi, em mới cắn răng nói ra câu này.

Tiếng cười mãnh liệt không kiêng nể gì truyền tới từ đầu dây bên kia, ngay cả tôi cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nam Lăng nâng điện thoại trong tay, cơ thể cuộn tròn ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt mệt mỏi đến vô cùng, và cả bất lực nữa.

Sự tình nào đã làm khó em, khiến em phải lấy phương thức như thế để giải quyết?

Hoặc là, tôi nên nói chuyện với em. Cho dù giúp không được gì, tôi cũng có thể cho em biết tôi vẫn sẽ luôn cạnh bên em.

Hít sâu một hơi, tôi chuẩn bị bước tới.

“Úy Điển... Úy Điển tôi xin anh mà, coi như tôi van xin anh được không? Hãy buông tha anh ấy. Xin anh hãy buông tha anh ấy...” Rốt cuộc chỉ một câu, không thể kiên cường được nữa, một chuỗi nước mắt theo hốc mắt Nam Lăng chảy ra.

Ở chung hơn mười năm, tôi chưa từng thấy qua em khóc.

Trong lòng tôi, Diệp Nam Lăng được thần linh chiếu cố như vậy sao lại khóc thế này?

Nhưng giờ phút này càng làm tôi khiếp sợ hơn là câu nói từ miệng em.

Úy Điển? Úy Điển?

Họ thế mà quen biết nhau? Hơn nữa hiểu biết nhiều đến mức đủ để có một bí mật nào đó?

“Tôi đã hủy đi người quan trọng nhất của anh ấy, giữa tôi và anh ấy đã chẳng còn gì, Úy Điển... Tôi chỉ xin anh để Trác Việt lại cho tôi! Những gì anh muốn tôi làm, tôi, tôi toàn bộ sẽ nghe anh... Vậy nên tôi xin anh, Úy Điển tôi xin anh mà.”

Dưới ánh trăng, Nam Lăng tựa đầu vùi mặt vào hai gối, liều mạng mà đè nén lại tiếng khóc để không phát ra âm thanh.

Dưới bóng đêm mờ ảo nhìn cảnh tượng này thật là một việc quá mức tàn nhẫn.

Tôi rất kinh ngạc bản thân mình thế nhưng cũng chỉ đứng tại nơi đây mà tục nhìn.

“Tôi đã hủy đi người quan trọng nhất của anh ấy...”

“Giữa tôi và anh ấy đã chẳng còn gì...”

Nam Lăng, em có biết mình đang nói gì không?

Mở bàn tay ra, ánh trăng ướm sừng tới mức, chỉ cần bóng trăng là có thể hợp lại thành một hình dạng vẹn tròn.

Tốt rồi, tựa như trong giấc mộng kia, như một lần nữa lại nắm trong tay miếng vải bị xé toạc.

Tôi nghĩ, chắc hẳn đã đến lúc tôi đi gặp Úy Điển một lần.

15. Chương 15

Thang máy nhanh chóng lên tầng cao của khu nhà cao nhất nơi thành phố, việc không trọng lượng khiến tôi từng đợt mê muội.

Cách một tấm thủy tinh trong suốt nhìn xuống từ độ cao trăm mét, toàn bộ thành phố tựa như đang phủ phục dưới chân.

Những vật liệu trang trí, những đám mây liên tục vụt qua khiến nơi này biến thành một tòa cung điện như đang bay giữa trời và đất, chủ nhân của chúng cũng có thể cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

“Cảm giác nơi này thế nào?” Đứng yên bên cửa sổ thật lâu, Ủy Điển mới nhẹ nhàng kéo tấm kính lên. Tươi cười bị gió tạt qua biến thành ẩn giấu vẻ kiêu ngạo, nửa nhắm mắt nhìn về phía tôi, dáng vẻ rất thích ý.

Như việc tôi đến tìm hắn là việc chẳng có chút gì đáng kinh ngạc, tựa như hết thảy đều đã được hắn sớm dự liệu trước.

“Ngài Dịch đây không nói lời nào, xem ra là không thích nơi này.” Trong lúc tôi trầm mặc, hắn đi tới bày bar bên trái rót một ly rượu, tươi cười vẫn không thay đổi đưa rượu tới tay tôi, “Còn những thứ tôi đưa cho ngài Dịch thì sao? Nói vậy chắc là ngài thích.”

Lời bí mật như muốn thoát ra, giấu ngay tại giọng điệu của hắn.

Tôi nâng cốc tiếp nhận, một hơi uống toàn bộ rượu vào.

“Ngài vì sao lại tới tìm tôi?” Chỉ là độ ấm từ một ly rượu mà thôi, tất cả do dự trôi qua hết, chưa bao giờ tôi suy nghĩ rõ như lúc này.

“Bởi vì ở phương diện trí thông minh của sinh vật máy móc, ngài Dịch đây có năng lực kiểm tra đo lường rất quan trọng.”

“Tôi nghĩ ngài không cần nói với tôi mấy loại lý do này nữa.” Tôi cắt ngang hắn, mắt nhìn xung quanh, “Hơn nữa, trong này chỉ có hai người chúng ta mà thôi.”

Hắn bắt đầu nâng cằm nhìn tôi, tựa như đang nghiên cứu.

“Tôi biết, ngài quen Nam Lăng.” Không muốn tiếp tục giằng co, tôi muốn biết sự thật, nên bổ sung câu nói cho đầy đủ hơn, “Thậm chí có thể nói là quen thân?”

“Thì sao nào?” Nét cười trên mặt hắn càng lúc càng rõ.

“Giữa hai người có bí mật gì đó, ngài luôn uy hiếp Nam Lăng...” Tôi từng bước tiến lên, nhìn vào mắt hắn để không bỏ sót bất cứ biến hóa nào trong đó, “Mà việc ngài lấy ra uy hiếp, có liên quan đến tôi!”

Các loại biểu tình tranh nhau lộ ra trên mặt Ủy Điển, cuối cùng dừng lại ở vẻ vững vàng nhất.

“Anh... Thật là có chút ra ngoài dự liệu của tôi, cũng khó trách Diệp Nam Lăng vẫn che chở anh như vậy.”

Hắn như có điều suy nghĩ mà trầm mặc một lát, rồi một lần nữa ngẩng đầu lên, “Xem ra nói chuyện cùng người thông minh quả nhiên giảm được rất nhiều phiền phức.”

Tôi cũng không lên tiếng, chỉ còn chờ lời tiếp theo của hắn.

“Đi theo tôi.” Hắn đúng là ra ngoài tiên đoán của tôi mà rất lịch thiệp làm động tác mời, “Tôi có thứ này để ngài Diệp anh đây đi thăm một lát, tin rằng có thể thỏa mãn mọi quan tâm của anh.”

Dưới nụ cười lịch sự đến hoàn mỹ kia, là vẻ tàn nhẫn và sự hưng phấn chẳng cách nào che giấu.

Chỉ lướt qua trong đôi mắt màu đồng, lại khiến tôi kinh hãi chẳng hiểu tại sao.

Những sải chân ‘đi thăm’ cũng không như tôi nghĩ rời đi khỏi phòng làm việc của hắn, mà sau khi giá sách cao lớn dựa tường dịch ra, phía sau rõ ràng là một cánh cửa.

“Mời vào.” Vừa nói, hắn vừa tiện tay ấn một cái, căn phòng kim loại bịt kín bắt đầu bay lên – nhìn kỹ thì thấy đúng là một thang máy riêng.

Trong căn phòng làm việc xa hoa ấm áp thế mà lại trang bị một sản phẩm khoa học kỹ thuật như vậy. Sự phối hợp khác thường khiến bước chân tôi ngập ngừng – xem ra sự tình phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều lắm.

Thang máy này, đến tột cùng sẽ đưa tôi đến đâu?

“Ngài Dịch, thang máy này hiện đang đi về phía thiên đường.” Như nhìn thấu nghi ngờ của tôi, gương mặt Ủy Điển ra vẻ thần bí, “Tới trước mặt thượng đế rồi, anh sẽ thấy rõ hơn bản thân mình...”

Tôi hừ một tiếng.

Có phải đi gặp thượng đế hay không tôi chẳng biết, chẳng qua kẻ ở dưới sẽ có hứng thú với nơi cao trên này.

Nói những lời ấy là muốn uy hiếp tôi sao?

Nhắm mắt lại không thèm để ý đến hắn, tôi âm thầm quên đi thời gian và tốc độ thang máy bay lên.

Ước chừng có lẽ cũng đã lên tới nơi cao nhất của toàn bộ kiến trúc. Thử hắn cho tôi xem, giấu đến bí ẩn như thế.

Rung khẽ một tiếng, thang máy dừng lại.

“Đã tới cửa vào thiên đường.”

Khoảnh khắc ra khỏi thang máy, tôi nghe được Ủy Điển ở phía sau mình phát ra thanh âm lạnh lùng.

Một gian phòng vô cùng lớn, lại bị ánh sáng của kim loại phản chiếu nên có phần chói mắt.

Trong hoàn cảnh như thế đương nhiên sẽ không để người khác trông chờ vào việc có lông chim bay đầy trời và những cô nàng với mái tóc vàng, đôi cánh ngắn sau lưng bay tới bay lui.

Chẳng qua cho dù nơi đây thật là thiên đường, vậy thì cũng sẽ chẳng gây cho tôi rung động lớn đến thế.

Phóng mắt nhìn lại, những dụng cụ phức tạp và quen thuộc này, cho dù là trong căn cứ của phòng thí nghiệm nghiên cứu về trí thông minh máy móc cũng chưa từng có được những thứ tinh vi như thế.

“Thế nào, ngài Dịch? Cảm giác nhìn thấy thượng đế có phải quen thuộc lắm không?” Thanh âm hắn qua lại va chạm nơi nhiều kim loại như thế, thành có vẻ gì đó không thật.

“Anh muốn cho tôi xem những thứ này?”

“Suyt... Không nên gấp gáp...” Hắn thần bí lắc đầu, lấy một chiếc đĩa nhỏ bỏ vào máy tính, “Những thứ gì ngài Dịch đây muốn biết, tất cả đều ở trong này.”

Toàn bộ đèn trong phòng đều tối lại, chỉ có hình chiếu càng ngày càng rõ ràng nơi vách tường phía trước.

Thời gian: Tháng X năm 20XX

Thời gian màu đỏ hiện ra nơi góc phải bên dưới màn ảnh, thời gian ước chừng một năm rưỡi trước.

Đầu tiên là một đoạn tiếng vang ồn ào cùng hình ảnh hỗn loạn, cuối cùng hình ảnh dừng lại trên gương mặt một người.

Thân hình mảnh khảnh, nhìn không thấy gương mặt chính diện, trong đoạn thu hình dáng vẻ người đó như đang hết sức chăm chú tiến hành công việc.

Môi trường làm việc đúng là phòng thí nghiệm trước mắt này đây, còn người thiếu niên kia...

Chỉ liếc mắt một cái mà thôi, tôi đã có thể nhận ra — đó là Nam Lăng.

“Sao nào Nam Lăng, còn cần bao nhiêu thời gian? Tôi đã không thể nhẫn nại mà chờ đợi thêm nữa...” Giọng nam trầm thấp, nghe có chút quen thuộc, tôi ngẫm nghĩ, kinh ngạc quay đầu.

Ủy Điển mỉm cười, ý bảo tôi hãy tiếp tục xem.

“Những bộ phận sinh học chắc đã không còn vấn đề gì, hiện tại chỉ còn biên soạn ra chương trình trí nhớ hợp lý là có thể khởi động...” Thanh âm Nam Lăng nghe qua từ máy có chút khác biệt, không có âm điệu phập phồng, hoàn toàn chẳng có vẻ dịu dàng đôi lúc lộ ra như ngày thường.

“Biên soạn chương trình trí nhớ phải mất bao lâu?”

“Tôi sẽ mau chóng hoàn thành nội trong ba tháng.”

“Ba tháng? Nam Lăng cậu là đang nói giỡn với tôi?”

Một tiếng hừ lạnh bật ra từ mũi, thân ảnh Ủy Điển rốt cuộc xuất hiện trong đoạn phim, chậm rãi tới bên chiếc bàn dài hết bàn mổ vẫn luôn bị cơ thể Nam Lăng nửa chặn lại.

Tôi vẫn như trước không hiểu rõ lắm họ đang nói gì, chỉ là tim bỗng bắt đầu đập nhanh hơn.

“Xem ra tôi là chiều chuộng cậu quá rồi, mới để cậu bắt đầu học được cùng tôi cò kè mặc cả.” Lời uy hiếp một cách hững hờ, Ủy Điển thấp đầu tựa hồ đang nghiên cứu vật thể nằm trên chiếc bàn dài kia, nhưng tôi vẫn có thể tưởng tượng ra biểu tình trên mặt hắn khi nói những lời này.

Đôi môi không chút huyết sắc của Nam Lăng run lên, nhưng chẳng hề phát ra thanh âm nào.

“Không phải cậu đã có một bộ chương trình trí nhớ đã biên soạn xong sao? Trực tiếp dùng cho nó là được, việc gì phải phiền phức biên soạn lại lần nữa?” Như nhớ ra điều gì, Ủy Điển một lần nữa nâng gương mặt lên, ngón tay hữu lực nắm chặt cằm Nam Lăng, sau vờ lòng nhìn trên da thịt trắng nõn của em trong nháy mắt nhuộm lên một vệt đỏ.

“Không, không được, chương trình đó đã dùng rồi, trí nhớ người nhân tạo không thể phục chế giống nhau, bằng không sẽ gây ra hỗn loạn rất lớn.” Dưới sự kềm chế của đôi bàn tay kia, cho dù đau đớn em cũng gắng sức nói ra câu ấy.

Tôi chột kinh giác.

Người nhân tạo?

Khó trách Ủy Điển tới tìm tôi một cách nắm chắc như vậy, hóa ra... Trong phòng thí nghiệm bí mật này đúng là đã từng có thành phẩm.

Vậy Nam Lăng... Em sao vẫn cứ dối gạt anh?

“Hỗn loạn?” Một tiếng khịt mũi khinh thường, mắt Ủy Điển nheo lại đầy nguy hiểm, “Thời gian cùng lắm chỉ một năm, chỉ với người nhân tạo không bằng cả sinh vật này, cậu còn sợ chúng làm phản?”

Theo ánh mắt hắn rũ xuống, màn hình chiếu lại gần hơn, cơ thể vẫn nằm trên giường rốt hiện dần hiện ra.

Trong nháy mắt đó, con tim tôi như bị điện giật.

Khuôn mặt này... Khuôn mặt này... Tròn tròn, bướng bỉnh lại bình thường... Tôi nhất định đã gặp ở nơi nào đó!

“Đó...” Khó khăn nuốt nước miếng một cái, mở miệng tôi mới phát hiện ra thanh âm nhanh chẳng giống chính mình, “Người này...”

“Một người nhân tạo mà thôi...” Mắt Ủy Điển lướt qua tôi, một lần nữa nhìn màn hình, “Chẳng qua tôi nghĩ ngài Dịch đây hẳn phải quen.”

Tôi quen sao?

Dường như là...

Trong trí nhớ có những đoạn ngắn mơ mơ hồ hồ, nhưng mà cách xa quá. Muốn buông tay, rồi những quen thuộc và thân thiết lại chẳng vấy ra được. Vì sao lại có lại cảm giác gần trong gang tấc mà xa nhau cách biệt cách trời.

“Ủy Điển... Cho tôi thời gian một tuần được không? Để tôi sửa chữa một chút chương trình này. Bằng không hai người nhân tạo với trí nhớ hoàn toàn giống nhau đối với anh cũng chẳng hề có ý nghĩa phải không? Nếu kiểm tra đo lường ở khâu hậu kỳ là bộ phận quan trọng nhất, anh cũng hy vọng tất cả có thể tận thiện tận mỹ đúng không?”

Hợp với vài câu hỏi ‘đúng không’ yếu đuối, Nam Lăng vẫn cầu xin như trước, đôi mắt tôi rốt cuộc cũng không thể dời đến nơi khuôn mặt nhỏ bé tròn tròn.

Nhìn một cái nữa thôi, chỉ nhìn một cái nữa thôi, tôi chắc hẳn là có thể nhớ được.

Một mảnh bông tuyết mơ hồ, hình ảnh trước mắt tựa như cắt đứt.

“Khoan, khoan đã...” Tôi đứng phắt dậy, thậm muốn giữ hình ảnh kia lại.

Ủy Điển nhìn tôi tỏ vẻ hãy chờ đợi, đừng sốt ruột.

Sau một lát, hình ảnh lại sáng lên, chỉ là đổi qua một nơi khác.

Bức rèm cửa với sọc caro màu lam, vách tường màu xám nhạt, đèn treo hình bầu dục... Căn phòng nhìn qua rất quen, sau đó chuyển qua người đang chán ngán canh giữ trước giường.

Là tôi?

Máy quay chậm rãi tới gần — trên giường là gương mặt tròn tròn kia.

Lông mi run lên run rẩy, rồi run rẩy lần nữa, mắt như sắp phải mở ra.

Tôi nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt.

Là đôi đồng tử màu đen dừng lại trong giấc mơ tôi, tôi nhớ rõ nó, luôn nhớ rõ nó.

“Ừm...” Nhóc con lằm bằm, trợn tròn mắt nhìn về phía tôi.

Tựa như ánh mặt trời trong suốt chạm tới đáy cốc đóng băng hàng vạn năm, như dòng nước tìm được đường thoát, rồi cuộc từng chút từng chút rỉ ra ngoài.

“Long Nại...” Dưới đáy lòng tôi lặp lại lần nữa, xác định đây là cảm giác khiến mình an tâm.

“Long Nại...” Cơ thể tôi nhích sát vào màn hình, lặp lại.

Tốt quá, lúc gọi tên này khóe miệng luôn có thể theo âm phát ra cong lên thành nụ cười.

Long Nại, tôi đã bỏ nhóc lại lâu lắm, nhóc rất khó tha thứ cho tôi phải không?

Mãi đến khoảnh khắc này tôi mới biết, hóa ra người tôi cứ mãi lặp lại việc kiếm tìm trong mộng là nhóc đây.

Những hình ảnh kế tiếp xuất hiện, đó là mùa hè đẹp nhất mà tôi có thể nghĩ đến.

Mùa hè có nhóc làm bạn bên tôi.

Tôi từng nghĩ rằng, hạnh phúc của đời người chẳng qua là được biên tập cắt nối nên mà thôi, trí nhớ dù có đặc sắc đến đâu thì nếu hoàn toàn phơi bày ra, cũng chỉ là một ngày nối tiếp một ngày trong những ngày dài dòng chán nản. Nhưng hiện tại tôi cuối cùng đã biết rồi, biết rằng những ngày cùng bên nhóc, cho dù là mỗi một phút mỗi một giây, thì đó đều là những thời khắc chẳng thể nào vứt bỏ.

Tôi thấy nhóc dụi dụi mắt thức tỉnh khỏi giấc mộng, sau đó âm ừ gọi tên tôi, mùa hè tôi từ thời điểm ấy bắt đầu ngời sáng, đóa hoa hạnh phúc nở ra từ miệng nhóc con.

Nhóc sẽ buồn ngủ mà nằm dưới chân tôi, nhìn tôi ngồi nơi máy tính vật lộn với các loại chương trình, sau đó gãi đầu liều mạng nói những lời ngốc nghếch để tôi giải buồn; nhóc sẽ ngáp dài rất chú tâm gặm táo, cuối cùng tạo ra một hình dáng không thể tưởng tượng được đầy chờ mong đưa táo đến trước mặt tôi.

Nhóc sẽ vào lúc pha cà phê bởi do luống cuống tay chân, thế là nhằm muối thành đường, bỏ vào cà phê tới hơn phân nửa, sau đó lúc tôi về mặt hắc tuyến thì nhóc lè lưỡi cầm lấy đồ đi; nhóc cũng sẽ tràn đầy tự tin mà đẩy tôi tới phòng bếp, loảng xà loảng xoảng tạo thành thứ hợp âm, cuối cùng là về mặt cầu xin bưng tới một mâm hoàn toàn là màu đen không nhận ra vốn trước đây là hình dạng gì...

Nhóc nhớ rõ từng câu tôi thuận miệng nói đùa, sau đó vào lúc tôi không thấy thì âm thầm suy nghĩ đến nửa ngày; nhóc không hề thấy phiền mà ở bên tôi lải nhải, gần như thành kính mà quan sát phản ứng của tôi. Những hành động ngốc nghếch lúng túng của nhóc chẳng qua chỉ là muốn tôi vui thôi mà.

Nhưng vào thời điểm ấy, tôi chỉ cảm thấy nhức đầu, lúc nào cũng thời thời khắc khắc đều phải lo lắng đề phòng nhóc khi nào thì bày ra trò mới khiến tôi trở tay không kịp, tôi ngu ngốc đến mức đối với sự nghiêm túc nhóc giấu trong vui cười làm như không thấy... Cuối cùng tôi chỉ vỗ vỗ đầu nhóc nói rằng Long Nại nhóc phiền quá mà, ngoan ngoan ngồi đó đừng quậy rầy tôi được không?

Khóe miệng nhóc cười đến cong cong nói xin lỗi, sau đó rất quy cũ ngồi trước mặt tôi tỏ vẻ giải thích. Về thất vọng và bị thương nơi đáy mắt luôn nhanh chóng bị nhóc che giấu vào lúc đối mặt với tôi.

Tôi sao lại có thể nói ra những lời như thế với nhóc?

Tôi sao lại không biết rằng có một người lúc nào cũng luôn cạnh bên là một việc ầm ập đến nhường nào?
Hóa ra tôi cũng từng là một kẻ máu lạnh đến mức ấy.

Sau đó nhóc ôm trở về một con chó, có chớp mũi lạnh lạnh và đôi mắt sững nước, chiếc đuôi gần như mất hết cùng một thân vết thương chứng kiến toàn bộ quá trình bị bắt nạt và vứt bỏ.

Long Nại ôm ghì lấy con chó ấy trước ngực, rất nhỏ giọng nhưng kiên định lặp đi lặp lại lời trấn an, “Tiểu Bạch, đừng sợ, mày sẽ không một mình đâu, tao sẽ ở chung với mày.”

Thời khắc sưởi ấm giữa những người chung hoàn cảnh với nhau, những kẻ sợ hãi cô đơn và đơn độc chỉ có thể lấy độ ấm khi cơ thể dán lại gần làm nguồn an ủi.

Đó là sự dịu dàng của bản năng, dịu dàng lắm.

Chỉ là những việc ấy, vào thời điểm kia tôi không hiểu. Nên tôi rất quyết liệt mà đuổi con chó ấy ra ngoài.

“Tiểu Bạch, Trác Việt chỉ dọa mày thôi, anh ấy sẽ không thật sự không ày vào cửa đâu.... Chúng ta hãy đếm đến mười, tao cam đoan đến mười rồi, anh ấy sẽ xuất hiện...”

Luống cuống đứng nơi góc nhà, lòng tràn đầy do dự, vậy mà nhóc còn phải an ủi con chó trong lòng ngực run rẩy dữ dội hơn.

Tôi hận chính mình vào thời điểm ấy vì sao còn có thể nhân hạ thoải mái mà vững vàng ngồi trong nhà bưng thức ăn nấu cá, để giọng đếm đến mười vô cùng chậm của nhóc cuối cùng vẫn vô cùng thất vọng vì bị phụ lòng.

“Ừm... Vừa rồi không tính, chúng ta đếm lại lần nữa, lần này đếm đến hai mươi, Trác Việt nhất định sẽ đi ra bảo chúng ta trở về...”

Nhóc ngồi trên bậc thang, nhìn về phía cửa, hàng mi rung theo nhịp đếm.

Long Nại... Long Nại à...

Nhóc chưa bao giờ thôi tin tôi phải không?

Đáng tiếc là đợt đếm thứ hai này là do động tác mang giấy khoác áo của tôi quá chậm mà lại trôi qua.

“Ừm... Tiểu Bạch, chúng ta đếm thêm một lần cuối cùng...”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, lo lắng đã quá nhiều.

Tiểu Bạch rất hoài nghi hừ một tiếng, sau đó quay người xem thường.

May quá, may rằng tôi cuối cùng cũng không chịu thua kém mà xuất hiện trước mặt nhóc.

Khi đó tôi chỉ thấy nhóc chẳng hề để ý nhưn mày với tôi, thấy nhóc đương nhiên ôm Tiểu Bạch đi về phía nhà, thấy nhóc cợt nhả nói Trác Việt đồ ăn anh làm thật đúng là ngon quá.

Tôi của hiện tại lại có thể thấy nhóc rút cuộc thở ra một hơi thật dài, thấy nụ cười từ tận đáy lòng của nhóc, thấy nhóc cúi đầu dán vào tại Tiểu Bạch mà nói, “Tiểu Bạch, thấy không tao đâu có lừa mày, Trác Việt anh ấy đối xử với người khác tốt lắm...”

Tốt lắm...

Chỉ hai chữ đơn giản, ngốc nghếch và trẻ con thế thôi, lại nói ra toàn bộ lòng tin và tình cảm của của nhóc.

Nhóc chính là nhóc con dễ dàng thỏa mãn như vậy đó, chỉ vì vài nguyên nhân cho nhóc dịu dàng, cũng đã đổi được cảm kích của nhóc.

Mà phương thức cảm kích của nhóc chính là đem mọi nhiệt tình và dịu dàng từ ngoài vào trong, trả lại trọn vẹn cho người nhóc muốn.

Nhưng vào thời điểm ấy, cho dù tôi có thể mơ hồ chạm đến sự ỷ lại bản năng của nhóc, tôi lại hoàn toàn đoán không được kết cục sau này.

Nhóc nói tôi yêu anh Trác Việt. Sau khi bị đả kích hết lần này đến lần khác, nhóc lựa chọn ở trước mặt tôi nói lời thật lòng. Thứ bảo vật trong sáng ấy, tôi lại không có dũng khí hôn đáp lời.

Nhóc chính là một người nhân tạo, thời gian chỉ có một năm mà thôi... Còn tôi nên yêu, phải là đồng loại của mình.

Tiểu Bạch đã chết đi, mà tôi lại vẫn bỏ nhóc, để nhóc hoàn toàn tay trắng hai bàn tay.

Con tim đang lơ lửng treo nơi bầu trời, rốt cuộc khi tay chúng tôi vội vàng lùi về sau, bỗng nhiên rơi xuống đất.

Mùa hè của tôi có lẽ bắt đầu từ sau đó chậm rãi tan đi.

Sau đó nữa...

Chân tướng bị vạch trần, kiên trì bị đảo điên, hành động chạy trốn của tôi đem tin tưởng cuối cùng của nhóc hoàn toàn dập nát.

Ổng kính biến hóa đủ mọi góc độ trước chiếc lo thủy tinh thật to nơi căn cứ phòng thí nghiệm, không hề quên ghi chép lại hồi kết cuối cùng trong đoạn trí nhớ kia của tôi.

Nụ hôn dài lâu mà thân thiết, như muốn phô diễn trước cả trời và đất.

Tôi đứng dậy, đưa ngón tay tới từng chút từng chút một. Gương mặt mềm mại của nhóc dù cách cả một bức màn nhưng vẫn ấm áp.

Thời điểm ấy, nụ hôn cuối cùng nhắm lại hai mắt, trí nhớ theo đôi đồng tử khép lại cũng nặng nề ngủ đi.

Mà hiện giờ, tôi có thể đứng ở chỗ này, tiếp tục xem hết những gì vốn dĩ đã xảy ra.

Thời gian đốt cháy của những tia lửa rực rỡ hoa mỹ cứ kéo dài rồi lại kéo dài, cuối cùng cơ hồ không thể nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Toàn bộ thế giới đều im lặng.

Trong chiếc lọ thủy tinh lọ trống trơn, chỉ còn lại người ngoài lọ ngây ngốc kẻ sát vào chiếc lọ đã lạnh đi như cũ.

Kỳ thật, liệu có gì khác nhau?

Long Nại tuy đã biến thành bụi, nhưng nhóc đã ở nơi nhóc hy vọng – ở đó cả một đời.

Nơi con tim tôi đó.

16. Chương 16

“Thứ anh muốn cho tôi xem... Đã hết rồi?” Màn hình tối đi rất lâu, tôi mới nhớ tới bên cạnh còn một người khác.

Úy Điển chẳng nói gì mà nhìn tôi.

“Nếu anh không phiền, đoạn phim này có thể cho tôi không?”

Hắn vẫn như trước không nói lời nào, chỉ nhẹ gật đầu với tôi.

Tôi thật cẩn thận lấy đĩa phim từ trong máy tính, đặt vào lòng bàn tay. Do mới vừa coi qua, trên đĩa phim mang theo hơi nóng, đó là tất cả ghi chép giữa tôi và Long Nại, cầm lấy chiếc đĩa này, cứ như nắm lấy đôi bàn tay nho nhỏ trong tay.

“Nếu ngài Úy đây không có chuyện gì khác, tôi cáo từ trước...”

Giọng tôi rất bình tĩnh, tôi nghĩ sau này có thể cũng sẽ mãi bình tĩnh như vậy.

Có lẽ còn vài nghi hoặc chưa được vạch trần, nhưng tôi nghĩ chẳng còn chuyện gì đáng để tôi chú ý.

“Ngài Dịch, xin chờ một chút... Thêm một lúc nữa thôi...”

Bước chân tôi dừng lại.

Tôi thật sự không thể suy nghĩ ra đến bây giờ hẳn còn có lý do gì để giữ tôi lại.

“Chỉ một lúc nữa thôi, còn một thứ cuối cùng, tôi nghĩ ngài Dịch đây sẽ có hứng thú...”

Hắn lấy một chiếc đĩa khác từ trong túi ra, cười với tôi, đút vào máy tính.

Ánh đèn lại tối sầm, màn hình lay động vài cái, hình ảnh một lần nữa rõ ràng trong bóng tối.

Cảnh tượng giống như trong đĩa phim trước, cũng là phòng thí nghiệm này. Góc dưới bên phải là con số tháng X năm 20XX – cách khoảng nửa năm so với đoạn thời gian trước.

Bóng người chiếm toàn bộ màn ảnh vẫn là Nam Lăng.

Góc quay rất cao, chỉ có thể ngờ ngợ nhìn thấy Nam Lăng đứng trước bàn điều khiển mà vội vàng làm việc, vật thể trên chiếc bàn dài bên cạnh chẳng cách nào thấy rõ. Không mặc áo khoác trắng thường hay mặc khi làm việc, sợi tóc hỗn loạn trên trán và đôi mắt sưng đỏ khiến Nam Lăng nhìn qua hết sức mệt mỏi.

Nam Lăng luôn bình tĩnh cẩn thận như vậy, nhưng bàn tay trong màn hình lại đang run rẩy vô cùng.

Dưới tốc độ đánh chữ rất nhanh, chương trình rất dài rốt cuộc lóe sáng chỉ thị ‘Successful’, ngay sau đó, một chiếc hộp hình bán cầu nào đó chậm rãi từ trên chiếc bàn dài rút xuống.

Nam Lăng mỗi một giây kéo hai chân chậm rãi đi tới.

“Em xin lỗi...” Nam Lăng như thì thào tự nói, lại giống như đang nói cho người kia nghe.

“Em đã chẳng còn gì, nên không thể không có anh... Hãy tha thứ vì em đã không để anh rời đi cùng người đó...”

Quả cầu kim loại rơi tới độ cao thích hợp, Nam Lăng điều chỉnh vị trí của nó.

“Nhưng anh hãy yên tâm, em sẽ không để anh đau khổ. Em đã viết lại một chương trình trí nhớ khác, em sẽ để anh quên đi toàn bộ quá khứ với người kia.”

Hơi có chút do dự trong nửa giây, ngón tay Nam Lăng ấn lên công tắc.

Thanh âm dòng điện chạy, xèo xèo vang vang, trong nháy mắt đó, tựa như có gì bị hủy diệt, sau đó có thứ gì được sinh ra.

“Em sẽ yêu anh như người đó, không đúng, là sẽ yêu anh hơn cả thế nữa.”

Ánh mắt si ngốc này của Nam Lăng là ánh mắt tôi quen thuộc.

“Em sẽ mua món sữa mà anh thích uống, làm món đồ ngọt mà anh thích ăn... Em sẽ luôn cạnh bên anh, không hề rời bỏ anh. Em sẽ theo ước nguyện trái tim anh, làm những gì anh muốn... Em sẽ sửa cá tính chất phác của anh, để anh sống thoải mái vui vẻ... Quan trọng nhất, em sẽ không nhìn anh bằng con mắt dành cho người nhân tạo, em sẽ dùng tình cảm dành cho con người mà thật lòng yêu anh...”

Cơ thể Nam Lăng khom xuống, hạ chiếc hôn bao hàm biết bao lời.

Theo sự chuyển động của cơ thể Nam Lăng, góc máy quay di chuyển tới, gương mặt của người vẫn nằm trên bàn nhận việc xóa đi ký ức rốt cuộc hoàn chỉnh lộ ra.

Manh mối của tất cả vào giờ khắc này trở nên trọn vẹn, nối thành một đường tròn hoàn chỉnh.

Tốt lắm! Tôi mỉm cười.

Tôi rốt cuộc hiểu được Ủy Điển đã cho tôi thứ gì.

Thời tiết sáng trong, bầu trời màu lam nhuộm không trung thành cả mặt biển nhấp nhô sóng, hương vị đủ đầy ngập tràn trong không khí, tựa như mùa hè đã qua kia một lần nữa trở lại.

Từ phòng thí nghiệm của Ủy Điển đi về, tôi vẫn không ngừng mỉm cười.

Thật tốt, hết thấy đều như tôi mong muốn.

Nắm chặt đĩa phim kia lần nữa, tôi im lặng đi tới giữa rộn ràng đám đông.

Có đôi vợ chồng già mười ngón tay đan vào nhau, có đôi tình nhân yêu cuồng liệt ôm hôn không ngừng. Những bé con bầu bĩnh trong vòng ôm ấp của cha mẹ phát ra những âm thanh vui mừng mà chỉ chúng mới hiểu.

Mỗi người đều ở trong thế giới của đồng loại, an toàn dựa sát vào nhau.

Nơi này là nhân gian. Mà tôi, tôi nào phải một con người.

Nghĩ đến đây, nụ cười tôi càng lớn hơn. Bàn tay gấp lại nắm chặt thêm nữa – nhóc sẽ bên tôi, tôi biết...

Độ ẩm nơi chiếc đĩa vẫn còn, chưa tan.

“Trác Việt, anh đi đâu vậy? Em ở nhà đợi anh suốt một ngày.” Động tác dứt chìa khóa ở trước cửa phòng có hơi lâu, Nam Lăng nghe tiếng, mở cửa bước ra trước.

“Không có...” Tôi lắc đầu, đáp chẳng ăn nhập với câu hỏi, lướt qua cạnh bên.

“Em an bài tất cả công tác hết rồi, bắt đầu chính thức nghỉ vào ngày mai... Vừa rồi em cũng đã chuẩn bị một phần hành lý đi châu Âu, em nghĩ cũng không cần mang nhiều đồ gì đâu. Trạm thứ nhất chúng ta đi Hy Lạp, khách sạn chọn là khách sạn dưới chân núi Olympus, mỗi ngày mở mắt sẽ được nhìn thấy mặt trời của những thần tiên dâng lên... Trác Việt, anh có nghe em nói không?”

“Có mà...” Ngẫm nghĩ, tôi cười với em, “Nam Lăng, ra trải giường cùng mấy chiếc áo T-shirt lần trước gửi tới còn không?”

“Ném hết rồi.” Thanh âm em thấp xuống, trong mắt nhiễm vẻ hoài nghi, “Trác Việt anh sao vậy? Không thoải mái à?”

Bàn tay em đặt lên trán tôi dò xét, lạnh lạnh.

“Ném hết rồi? Thôi bỏ đi, kỳ thật cũng không sao...” Tôi ngồi xuống trên ghế sofa, ngẫm lại còn quên thứ gì không.

“Trác... Trác Việt... Anh đang suy nghĩ gì thế? Ủy Điển lại tới tìm anh?”

“Không có.” Cẩn thận nghĩ hết một lần, hẳn là sẽ không quên gì nữa. Rốt cuộc tôi rất nghiêm túc mà ngẩng mặt lên, nhìn gương mặt vừa quen vừa lạ này, “Là anh đi tìm Ủy Điển.”

Không khí tĩnh mịch.

Chúng tôi đều đều đợi đối phương gỡ ra con bài chưa lật.

“Nam Lăng, hãy nói cho anh biết được không?”

“Cái gì?”

“Chỗ thiếu hụt của anh — chỗ thiếu hụt trên người anh...”

“Trác Việt, em không hiểu anh đang nói gì.”

“Long Nại chính là không có tuyến lệ, còn anh thì sao? Ngày chế tạo anh trước Long Nại, em để lại trên người anh chứng cứ gì thuộc về người nhân tạo?”

“...”

“Máu của anh là lạnh, không nóng như máu con người đúng không?”

“Trác Việt!”

“Quả nhiên là vậy...” Tôi thần nhiên hít vào.

Long Nại, kỳ thật tôi phải nên sớm đoán được mới phải, có con người chân chính nào dưới dưới nhiều nhiệt tình của một người mà lại ngốc nghếch lâu như vậy, có con người nào lại yêu thương một người mà thời gian dài như vậy vẫn không nhận ra?

Ngoại trừ một kẻ máu lạnh ngu ngốc tôi đây.

“Nam Lăng, trả lại cho anh đi...” Nhìn gương mặt gầy yếu chỉ bằng vài lời nói của tôi chuyển thành không còn giọt máu, tôi bỗng nhiên không đành lòng tiếp tục không khí cứng ngắt này.

Người này — con người trước mắt này, dù cho như thế nào cũng là người tôi đã từng yêu, hơn nữa còn yêu tôi một cách đau khổ như vậy.

“Trả lại cho anh? Trả lại cái gì?” Em thì thào hỏi, muốn nắm lấy hy vọng lừa mình dối người cuối cùng.

Tôi nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài.

“Nam Lăng, là trí nhớ của anh. Hãy lấy phần trí nhớ anh và Long Nại cùng một chỗ trả lại đầy đủ cho anh, được không?”

Đồng tử chưa rõ ràng sau khi nghe đến hai ‘trí nhớ’ thì hơi nhảy lên, em rút cuộc ý thức được tất cả đều đã không thể vãn hồi.

Hai tấm vé máy bay đi châu Âu trừ trong tay em bay xuống đất.

Cảnh sắc thánh điện của chư thần vào lúc mặt trời lặn nhất định là tuyệt mỹ, đáng tiếc đó dù sao cũng chẳng là phong cảnh thuộc về nhân gian.

Cho nên chúng tôi chung quy không thể tới gần.

“Trác Việt” Đôi môi khô khốc của em gọi tên tôi lần cuối, “Trác Việt hãy tin em, em yêu anh...”

Lời nói thành khẩn thẳng thắn như vậy, nếu nghe được vào lúc chưa biết gì, tôi sẽ vui vẻ biết bao.

“Anh biết.” Tôi đi đến trước mặt em, nâng gương mặt em lên, “Cho nên Nam Lăng, anh không trách em.”

Em chịu không nổi sức nặng mà gục đầu vào ngực tôi, ôm ghì lấy tôi.

“Em đã sớm biết, con người được sinh ra là do đặc quyền của Thượng đế. Như vậy hành vi chống lại thần này một ngày nào đó sẽ phải trả một cái giá rất đáng sợ. Em đã nghĩ qua đủ loại phương thức chuộc tội, nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ thật lòng yêu anh...”

Em cúi đầu, giọng tự trách và mỗi một, tâm hồn bị dày vò lâu như thế đã là khiển trách tàn khốc nhất rồi.

“Em vẫn luôn nói với mình, sau khi Long Nại rời đi, em sẽ yêu anh còn hơn cả nó, em hy vọng xa vời mình có thể thay thế nó, em đã từng cho rằng mình có thể thay thế nó cho anh tiếp tục hạnh phúc...”

Tiếng khóc than tuyệt vọng đến vô cùng.

Nam Lăng, Thượng đế đã cùng em mở ra một trò đùa lớn, anh thật sự không trách em.

Bước tới bên em, tôi nhìn sâu vào đôi mắt ấy.

“Nam Lăng, cảm ơn em... Dù như thế nào, cảm ơn em đã đối với anh rất tốt, quan trọng hơn chính là, cảm ơn em đã cho anh một cơ hội, cơ hội được cùng Long Nại gặp nhau.”

Trong từng tiếng trần thuật của tôi, nước mắt em chậm rãi chảy xuống.

Vẫn là Nam Lăng hiền lành mà am hiểu ý người khác, em vẫn chẳng khác biệt so với người tôi đã biết, nước mắt của em đã có thể toàn bộ rửa đi tội lỗi và trừng phạt của mình.

“Anh hy vọng sẽ có một người vẫn luôn yêu em, hạnh phúc cùng em...”

“Còn anh? Vậy còn anh? Trác Việt anh muốn làm gì?” Em hoảng sợ mà tăng thêm lực vào tay còn lại quấn vòng quanh tôi, đến mức cơ thể tôi gần như tách ra.

“Sao em còn không hiểu? Nam Lăng... Người nhân tạo không có linh hồn, nên sau khi mất đi sinh mệnh thì không có chỗ để đi, Long Nại... Nhóc con ấy một người cô đơn lâu như vậy, đã đến lúc anh đi cùng nhóc ấy...”

Nhẹ nhàng hôn lần cuối lên môi em, tôi buông em ra.

Long Nại à, lúc này chẳng còn lực lượng nào có thể chia cắt chúng ta nữa.

Thời gian bước vào căn cứ có hơi muộn hơn so với tôi dự đoán.

Không có cách nào, rất nhiều chuyện vừa hồi tưởng vừa thao tác kỳ thật rất tốn thời gian.

Trí nhớ dù sao đã bị tẩy trừ, nhiều việc đã qua chẳng thể trả lại đầy đủ, thật sự là một việc rất tiếc nuối.

Chính là tiếc nuối mà thôi.

Dù sao từ nay về sau sẽ có quãng thời gian dài như thế cùng nhóc, tính cách thích nói thích phá phách của nhóc tự nhiên sẽ kể cho lại cho tôi nghe về thời gian trước, thời gian chúng tôi đã từng sẽ chia biết bao vui sướng mừng vui, kể không sót phần nào.

Ngọn đèn trong căn cứ vẫn sáng suốt đêm trước sau như một, hai bên hành lang là vách tường và cánh cửa cân đối nhau, kéo dài từng cái từng cái một. Nếu nhắm mắt lại, sẽ mơ hồ cảm thấy rằng màu xám ấy kéo dài kéo mãi, nặng nề đến làm người khó thở.

Trong không gian bịt kín này, ngay cả thay đổi của ngày và đêm cũng chẳng cảm nhận được, tựa như mất liên hệ với nhân gian.

Thi thoảng sẽ có cảnh tượng vài người vội vàng đi ra từ phía sau cửa, những chiếc cửa giống hệt nhau, họ ngoại trừ phục sức có tính chuẩn mực ra, trong tay mãi vẫn luôn là tài liệu thật dày và trên gương mặt vẫn luôn là biểu tình trầm ngâm tự hỏi.

Dù mở hay đóng cửa, dù ho khan hoặc hít thở vào, tất cả đều là âm thanh không thể đánh vỡ sự trầm mặc.

Cho nên dáng vẻ hiện tại như tôi đây, lại càng khiến người khác chú ý.

“Trác Việt... Trễ thế này rồi còn lại đây, tăng ca sao?”

“Đúng vậy.”

Tôi lên tiếng, không chút nào keo kiệt mà cười.

Cuộc sống nghiên cứu khoa học buồn tẻ kỳ thật đã khiến mọi người rụt rè đến cực hạn, chỉ một chút ngoại lệ nhỏ thôi cũng đủ đánh vỡ tất cả những cẩn thận, trang nghiêm yếu ớt – huống chi tôi hiện tại ôm hơn mười hộp kem trong lòng, mỗi bước đi đều là nguy cơ kem sẽ đổ ra, bộ dáng thật sự buồn cười.

Trầm lặng là phương thức bắt buộc dĩ, hướng tới sự đổi thay mới là bản tính của loài người.

Nhóc từng đứng nơi khu chợ mua bán thú kiểng nhìn chằm chằm những con cá bơi qua bơi lại bên trong qua tấm thủy tinh, rất nghiêm túc nói với tôi, “Cho dù biết vào nước không thể thở được, nhưng nhìn đến một thế giới khác, vẫn nhìn không được mà muốn tìm hiểu.”

Long Nại, nhóc nói thật sự đúng mà.

“Mấy thứ này là để làm... tài liệu thí nghiệm?”

“Không phải...” Tôi suy nghĩ, thật cẩn thận lấy một tay ra khỏi đồng hồ đang ôm, sau đó đưa tới, “Đây là kem mới nhất của hãng Haagen-Dazs năm nay, tôi đặc biệt mua đó, cô muốn ăn không. Tôi ột hộp? Tôi còn rất nhiều.”

Khóe miệng nữ đồng sự trước mặt tôi, người nghe nói có ba danh hiệu tiến sĩ, đến nay vẫn chưa kết hôn, cho đến bây giờ chỉ quen cùng người khác thảo luận vấn đề học thuật, dần tạo thành hình chữ ‘O’.

Kỳ thật cô ấy chỉ mới ba mươi hai mà thôi, dáng vẻ giật mình hầy còn rất xinh đẹp.

“Ném thử đi... Nếu thích, lễ tình nhân năm nay có thể đi ăn cùng người mình thích.”

Nói tới đây cổ họng bỗng nhiên có hơi chua xót, tôi tránh đi ánh mắt lộ vẻ xúc động của nữ tiến sĩ mà nhanh chóng đưa kem qua.

Thời điểm thật lòng thích một người, dù giá cả thế nào, chỉ biết xúc động muốn đưa người đó món ăn và thú nhồi bông.

Long Nại, hóa ra đạo lý này nhóc đã sớm hiểu rồi phải không.

Thang máy cuối hành lang chờ đang trống, tôi lập tức bước vào, ấn nút đi xuống phòng thí nghiệm.

Tốc độ đi xuống cũng không mau, có thể dư ra rất nhiều thời gian ngẫm nghĩ nhiều việc.

Tôi nghĩ, bắt đầu vào lúc đi vào phòng thí nghiệm nơi tầng cao của Ủy Điển kia, lúc đứng lặng nơi mây cao, tôi ở nơi nào đó thấy được toàn bộ quá trình bản thân mình được sinh ra.

Phải là nghi thức vô cùng thần thánh, đáng tiếc ở nơi ấy lại chẳng có Thượng đế.

“Leng keng” một tiếng, thang máy ngừng lại, trước mắt là cửa lớn cản mặt mã của phòng thí nghiệm.

NANLING LOVES ZHUOYANG

Từng chữ từng chữ được tôi chậm rãi đánh vào, sau đó nghe cách một tiếng, âm thanh cửa dần mở ra.

Góc tâm linh toàn bộ được chiếu sáng, vị trí chiếc lọ thủy tinh vẫn như cũ không hề đổi thay.

Kỳ thật nào có xa như vậy?

Thượng đế vẫn luôn cạnh bên, mà hoa viên sau thiên đường vẫn ngay tại trong lòng mà thôi.

Rất cẩn thận đặt từng hộp từng hộp kem vẫn đang ôm lấy một cách không hình tượng vào trong lọ thủy tinh, tôi một lần nữa xoay người, dùng sức đóng cửa phòng thí nghiệm lại, sau đó phá hư khóa mặt mã.

NANLING LOVES ZHUOYANG từ nay về sau chỉ là một thứ đã qua, sẽ không trở thành giấy thông hành nữa.

Chẳng còn người nào có thể bước vào — kỳ thật nơi này vốn là nơi chỉ thuộc về tôi và Long Nại.

Một việc cuối cùng, lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

“Alo.”

“Ủy Điển...” Tôi dừng một chút, cho hẳn thời gian phản ứng, “Hết thấy như anh muốn.”

Tiếng hít thở của hắn rõ ràng trở nên nặng nề hơn.

“Đang ở đâu?” Lời vừa ra khỏi miệng đã hỏi ngay trọng điểm, hẳn quả nhiên là kẻ hiểu biết tôi.

“Việc này cần gì phải hỏi lại?” Tôi khe khẽ thở dài, ấn điện thoại vào càng gần hơn, “Sau này... hãy đối xử tốt với Nam Lăng.”

Một cái tên mẫn cảm nào đó sẽ lay động một sợi dây đàn nào đó cũng không thể tự nhận ra, thanh âm bên đầu kia điện thoại rõ ràng trở nên nôn nóng.

“Hãy khoan đã!”

Còn phải đợi gì nữa?

“Tôi... có lẽ có thể cho cậu một cơ hội, cơ hội giữa cậu và Nam Lăng...” Do dự không biết tìm từ diễn đạt, muốn cố gắng tạo ra vẻ nhượng bộ và đáng thương.

Tôi gần như cúp điện thoại đi.

Ủy Điển, hóa ra anh cũng không hiểu, tôi không cần bất luận kẻ nào cho tôi cơ hội.

Đều không phải là anh ép buộc tôi điều gì, cũng chẳng phải bởi do tôi sợ hãi, tôi đưa ra quyết định này cũng chỉ bởi tôi biết rõ cuộc bản thân mình muốn gì mà thôi.

Hạnh phúc hay bất hạnh, kỳ thật có ai khác rõ ràng hơn chính bản thân mình?

So với việc quên đi chính hồi ức của mình, nhớ lại những gì đã quên còn đáng sợ hơn.

Cho dù tôi phải đi qua một đoạn đường rất dài, nhưng hiện giờ, tôi đã có thể chạy tới trước cửa hạnh phúc.

Nhưng còn anh thì sao?

Di động bắt đầu lặp lại tiếng vang có cuộc gọi tới, một cuộc rồi lại một cuộc, như đang so tính nhẩn nại cùng tôi.

Ồn ào quá!

Tôi đơn giản tháo pin ra.

Cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành việc khởi động chương trình tiêu hủy, sau đó tôi bước vào lọ thủy tinh lọ lẳng lặng chờ đợi.

‘Cạch’ một tiếng, toàn bộ chiếc lọ nhanh chóng bị khóa lại hoàn toàn.

Quá trình hâm nóng bắt đầu, bốn phía từ lạnh như băng dần nóng lên.

Tôi ngồi xổm xuống mở những nắp hộp kem ra, vị trái cây, vị chanh, vị bơ, vị chocolate... Tất cả hương vị ngọt ngào bao quanh tôi.

Thật thơm quá! Rất thích mà hít hít mũi – tưởng tượng bộ dáng nhóc con kia tại đây bị vây trong một đồng lớn đồ ăn vui mừng đến nhảy cẫng lên.

Đúng rồi, còn một việc nữa, tôi thiếu chút đã quên.

Moi moi trong túi lấy ra một tờ giấy trắng đã gấp lại thật cẩn thận.

Long Nại, tôi sẽ bức tranh Tiểu Bạch mới cho nhóc — lâu như vậy không gặp nhau, nếu nhóc vờ không biết tôi, tôi cuối cùng đã có thứ đưa ra để nhóc vui vẻ.

Nét thứ nhất vẽ đầu một con chó, nó cứ lắc lư với nhóc này.

Nét thứ hai vẽ đôi mắt tròn tròn, nó sẽ cao hứng mà cười với nhóc.

Nét tiếp theo vẽ cái miệng ngoác ra đến mang tai, nó sửa một tiếng gọi nhóc nhóc có vui hay không?

Nét kế tiếp vẽ cơ thể mềm mềm nho nhỏ, sẽ được nhóc ôm, vẫn luôn bên nhóc...

Hừ, không đúng! Tiểu Bạch sao có thể tranh giành cùng tôi, phải là tôi vẫn luôn bên nhóc mới đúng!

Nắm thành quả trong tay vô cùng nghiêm túc mà quan sát, cuối cùng tôi vẫn không thể không thở dài một tiếng.

Long Nại, xin lỗi nhóc, hình trong tác phẩm này chỉ có thể miễn cưỡng phân loại là dã thú, hy vọng nhóc đừng trách tôi đã làm méo mó hình tượng của Tiểu Bạch.

Tốt rồi, mọi việc nên làm hiện tại đều đã làm xong, chỉ còn chờ toàn bộ thế giới đốt pháo hoa cho chúng tôi.

Soạt một tiếng rất êm tai, tia sáng màu tím trong cả chùm tia sáng rớt cuộc chiếu ra.

Đẹp quá.

Tôi xê dịch cơ thể, đưa mặt lại gần trên tấm thủy tinh.

Sung sướng quá, tôi còn có thể nhớ rõ vị trí mà vào thời điểm kia môi nhóc ịn lên.

Mặc dù hôn nhóc như vậy có hơi chậm, tôi nghĩ nhóc hẳn là vẫn cảm giác được.

Đã chẳng còn sức để di chuyển lần nữa, dưới sự nóng lên cực độ này ý thức tôi mơ hồ, thứ duy nhất có thể cảm nhận là hương mát lạnh của phiến thủy tinh nơi môi kề lên.

Tờ giấy vẽ Tiểu Bạch có phải đã tan chảy hay không?

Tốt quá mà.

Long Nại, chúng ta thế là đã gặp nhau...

17. Chương 17:

(Nam Lăng thiên)

Ngủ say trong thế giới bướm bay

Em rút cuộc hai bàn tay trắng.

Không nhớ rõ mình ngồi nơi sàn nhà bao lâu, nhiều hồi ức dài dòng hỗn loạn quấn chặt lấy, một người tiếp một người, giống bị cơn ác mộng mãi không chấm dứt nuốt chửng. Lúc em cho rằng mình sẽ vĩnh viễn sa vào nơi ấy không thể tỉnh lại, căn cứ gọi điện thoại cho em.

Trong ngày thường em chán ghét nhất là vào lúc riêng tư bị quấy nhiễu, mà nay cũng không ai có thể tưởng tượng ra đáng về em lao đảo bay tới cầm lấy ống nghe.

Những dây dưa nhớ lại cùng đảo điên thật đáng sợ, nhất là tại thời khắc trống trải và im lặng như thế. Tiếng vang dồn dập kia khiến em tỉnh lại, ít nhất chứng minh em vẫn tồn tại như trước... Bằng không, em sẽ cho rằng mình thật sự đã chết trong đầm lầy hồi ức.

Nội dung điện thoại đơn giản nói tóm tắt, trình bày đầy đủ chuyện này không quá ba phút đồng hồ, đây luôn là phong cách của căn cứ. Lúc báo cáo chấm dứt, đối với việc quấy rầy giai đoạn nghỉ ngơi của em, căn cứ tỏ vẻ có lỗi một cách lịch sự.

Kỳ thật việc gì phải thấy có lỗi chứ, những ngày nghỉ này đối với em mà nói, đã chẳng còn bất cứ ý nghĩa gì.

Chính là em vẫn như trước cự tuyệt yêu cầu của căn cứ, không trở về xử lý cái gọi là ‘việc khẩn cấp’ kia.

Hệ thống mật mã phòng thí nghiệm số ba bị phá hư, vật thí nghiệm khởi động hệ thống hủy diệt, không rõ vật gì bị tiêu hủy, bụi chôn vùi chỉ trong nháy mắt...

Trác Việt, hết thấy đều như anh mong muốn.

Cho dù hóa làm bụi, cuối cùng giữa anh và Long Nại có em, giữa em có anh, mãi không chia lìa?

Em cho anh cơ thể của một ‘con người’, có suy nghĩ, có ký ức... còn có cả tình yêu ngoài kế hoạch.

Còn anh chẳng để lại cho em bất cứ gì, lấy hết mọi thứ mà đi.

Nhưng em rất rõ, rõ ràng rằng em vẫn như trước không có lập trường mà trách anh...

Căn cứ là không thể đi. Trác Việt, nơi cuối cùng anh ở, em có thể rất miễn cảm ngửi được mùi quen thuộc.

Về phần phòng này

Nhìn chung quanh khắp nơi một vòng, trong lòng là sợ hãi càng ngày càng đậm.

Một người... Nơi lớn như thế vì sao chỉ có một mình em.

Nhanh chóng chộp lấy áo vào tay còn lại, em cũng như trốn mà vội chạy ra

Nơi chốn ấy... Con người ấy...

Thống hận nữa cũng tốt, sợ hãi nữa cũng được, gút mắt nhiều hơn cũng chẳng sao...

Em không chỗ có thể đi, em chỉ còn lại mỗi một người.

Úy Điển, em chỉ còn người đó thôi.

Phòng thí nghiệm của tầng cao nhất nơi tòa nhà cao chọc trời, nơi bóc trần toàn bộ tội ác của em.

Cô thứ ký thấy em chỉ nói với em một câu, “Ngài Úy đang trong phòng làm việc chờ anh.”

Lúc nói những lời này, trong đáy mắt cô là miệt thị chợt lóe qua, trong kinh nghiệm của cô ấy, sau hôm em ở trong văn phòng Úy Điển cả đêm, rồi quần áo không nghiêm chỉnh xuất hiện, tình hình này đã không phải lần một lần hai.

Em căn bản chẳng còn sức đâu mà giải thích điều gì.

Huống chi, những việc ấy không phải đều là sự thật sao?

Cửa phòng bị mở ra một cách run rẩy, sau đó nhanh chóng khép lại, em tựa vào vách tường thấp giọng thở hổn hển.

Nếu phải khoác lên vầng sáng thuần khiết nguy trang một cách trường kỳ, ngược lại khi ở nơi chế tạo ra tội ác, loài người sẽ có an tâm được giải thoát.

Đừng trừng phạt em nữa, em tình nguyện đối diện với tất cả hành vi phạm tội của mình.

Toàn bộ bức rèm nơi phòng thí nghiệm đều nghiêm trang kéo xuống, tối tăm như địa ngục không tên. Nguồn sáng duy nhất đến từ màn hình máy tính. Nghe thấy thanh âm mở cửa, người ngồi trước màn hình biểu hiện đang thưởng thức gì đó cũng không quay lại, vẫn là tư thế chuyên tâm và trầm tư như trước.

Em liền như vậy xa xa mà đứng, trong nháy mắt đứng là mất đi dững khi tiến lên.

Trong mỗi đêm trần trọc khó ngủ, em đều tưởng tượng qua đến một nghìn lần thời điểm nhìn thấy người ấy, chỉ là thật sự gặp rồi, em cũng không biết phải phản ứng thế nào mới đúng.

Nên bước tới hung dữ đánh cho người đó một bạt tai, túm lấy áo người đó mà cắn hận chất vấn, hay nên bỏ nhào vào lồng ngực người đó mà trầm tĩnh lại, thất thanh khóc rống?

Dường như cũng không đúng... Trước mặt người đó, em hẳn đã sớm mất đi quyền lợi như vậy mất rồi.

“Tôi đúng là muộn quá...”

Cuối cùng như cũng phát hiện ra sự tồn tại của em, người đó miễn cưỡng đứng dậy, bước một bước về phía em.

Hình thể to lớn, dáng vẻ cơ thể sung mãn, trên gương mặt đủ cả kiêu ngạo và khí khái anh hùng. Ủy Điển như bây giờ và vào thời đại học làm sao có nửa điểm khác nhau?

“Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ tới đây thưởng thức quá trình tự hủy của người nhân tạo thuần khiết thiện lương cơ đấy...”

Người đó dừng lại trước mặt em, bàn tay hữu lực dùng sức nâng cằm em lên.

“Chẳng qua hiện tại cũng không muộn, tôi có thể cùng cậu xem lại một lần... Góc quay rất đẹp, chỉ một chút mà thôi, hẳn liền biến mất sạch sẽ.”

Câm miệng! Em không thích nghe!!!

Đôi môi khô khốc mấp máy, nhưng chẳng phát ra âm thanh nào.

Chiếc điều khiển từ xa mini trong tay Ủy Điển lay động, màn hình phía trước phòng thí nghiệm trong nháy mắt liền sáng lên.

Trác Việt ngồi trong lọ thủy tinh lẳng lặng chờ bị tiêu hủy.

Ở cùng một chỗ với anh ấy lâu như vậy, em lại không biết anh ấy sẽ cười như thế. Là súng sướng phát ra từ nội tâm, em cuối cùng vẫn mãi chẳng thể cho anh.

“Phấn khích không? Người nhân tạo này của cậu thật sự tốt với cậu mà.”

Vành tai bỗng nhiên tê rần, rằng Ủy Điển đã nặng nề cắn lên.

“Biết hẳn cuối cùng gọi điện thoại cho tôi nói gì không? Hẳn bảo tôi hãy đối xử tốt với cậu... Haha... Đối xử tốt với cậu...”

Giống như nhớ tới chuyện gì quá đổi buồn cười, tiếng cười chột vang lên.

“Đây là yêu cầu cuối cùng của hẳn, tôi sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt? Nam Lăng, tính cẩn thận lại, thật đúng là rất lâu rồi tôi không đối xử tốt với cậu...”

Nơi ngực bỗng lạnh lẽo khi bị phơi bày khiến thần kinh em giật mạnh, rốt cuộc em ý thức được người đó muốn làm gì.

“Không! Ủy Điển hãy dừng tay! Anh muốn làm gì?” Đồng tử trong nháy mắt co lại, em dùng hết sức toàn thân mà giãy giụa.

“Làm gì? Là đối xử tốt với cậu...” Ngoại trừ sự lạnh như băng và vẻ khát máu như cũ, trong giọng người đó còn pha lẫn thứ gì đó em quen thuộc, nhưng em hoàn toàn không có thời gian nhận thấy.

Không thể... Không thể ở trong này!

Trong màn hình Trác Việt vẫn còn cười nụ cười rạng rỡ, em sao có thể trước mặt anh ấy làm như vậy?

“Ủy Điển, xin anh mà... Xin anh, đừng như vậy. Đừng ở nơi này.” Âm thanh gần như mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin, nhưng vẫn ngăn không được quần áo trên người bị cởi ra từng lớp từng lớp một. Mạnh mẽ như người đó, em làm có thời khắc nào vì phạm ý của người đó chứ?

Những vuốt ve an ủi mang theo e lệ rụt rè thậm chí khiến em ngoan ngoãn phục tùng... tất cả đều là việc đã rất lâu trước kia, em sao khờ dại đến mức tin rằng mình sẽ có được những điều ấy cả đời?

Em từng có lỗi giác đáng sợ đến thế ư? Từng nghĩ rằng sự mạnh mẽ vẫn dán nơi lưng em đó, từng nghĩ rằng người đó sẽ ấm áp như vậy mãi chẳng rời xa em?

“Đừng lấy loại vẻ mặt này nói chuyện với tôi, có biết cái dạng này sẽ khiến tôi thêm chán ghét không!” Chắc hẳn lúc em điên cuồng vùng vẫy móng tay đã cào phải người đó, đôi mắt người đó nheo lại, tát cho em một bạt tai thật mạnh.

Sức lớn như vậy, không có nửa phần nương tay, mông tai em ong ong vang lên cả buổi.

Còn chờ đợi những gì? Chúng ta trong lúc đó đã sớm không thể quay trở lại, chẳng phải thế sao?

Hít hít mũi và cười, em không hề từ chối.

Quần bị tuột xuống đầu gối, hai chân bị bẻ lên, tư thế vặn vẹo khuất nhục không thể tưởng. Áo người đó không hề cởi mà cứ để thế nặng nề đè xuống.

Không có nửa phần chăm sóc của tiền diễn, giữa hai chân đau đến mức như muốn vỡ ra.

Trác Việt... Trác Việt chưa bao giờ đối với em như vậy...

Toàn bộ quá trình là im lặng một cách lạ lùng, em một tiếng không phát, chết lặng cảm thụ một lần rồi lại một lần nữa những ma sát lặp lại ra vào giữa hai chân, càng lúc càng kịch liệt. Em chỉ quay đầu lại nhìn khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Trác Việt trên hình chiếu.

“Chú tâm cho tôi...” Cầm tê rần, Ủy Điển đã kéo em lại, bắt em nhìn vào mắt.

Thanh âm mang theo khàn khàn, trầm hơn giọng khi nãy rất nhiều, ngoài dục vọng và khiển trách ra, thấm sâu trong đôi mắt ấy có thứ tình cảm gì tựa như đã từng quen thuộc đang chảy.

Chỉ là em mỗi một đến mức không thể thấy rõ.

Hai mảnh mềm mại chậm rãi hạ xuống, ngậm vào môi em.

Không... Không!!!!!!

Thân thể vốn bị tra tấn đến uể oải không chịu nổi, hiện lại như kinh hải mà phản kháng kịch liệt.

Ủy Điển... Anh nhục nhã em cũng được, thống hận em cũng tốt, tại nơi này làm nhục cơ thể em cũng không sao... Chỉ là đừng hôn em, xin anh đừng hôn em.

Chỉ giữa những người yêu nhau mới có thể hôn môi, đây là lời anh dạy em.

Đã đến thế này rồi, anh còn muốn cho em ảo tưởng gì nữa?

Em bỏ cuộc... Em trải qua không được nữa đâu.

Không ngờ rằng em sẽ có phản ứng dữ dội như thế, lưỡi người đó để ở môi em đang tiến vào có hơi dừng lại, sau đó lại cố chấp tách răng em ra đi vào.

Em giống như phát điên mà liều mạng cắn. Trong mùi máu tươi càng ngày càng đậm, người đó rút cuộc kêu lên một tiếng đau đớn, lui ra ngoài.

Không nói được một lời nhìn lẫn nhau, em theo con người của người đó thấy được bản thân mình máu chảy đầm đìa.

Buồn cười quá mà, em như thế này, Trác Việt liệu còn có thể sẽ trẻ con mà lặp lại rằng “Nam Lăng giống thiên sứ?”

Ý cười bên môi càng lúc càng rõ, em bắt đầu khanh khách cười ra tiếng.

“Cười cái gì?” Người đó đứng lên khỏi người em, cau mày nhìn em.

“Không, không có gì...” Em cũng lảo đảo chống vách tường mà đứng, máu cứ chảy giữa hai chân, tư thế vừa rồi khiến cơ thể rất méo mó, thắt lưng như sắp gãy rời.

Chính là thật sự là không thể kiềm lại việc muốn cười.

“Cần cứ cho kỳ nghỉ một tháng phải không? Trong thời gian một tháng này, chế tạo lại một người nhân tạo cho tôi. Nhớ kỹ, lần này đừng cho nó có những thứ ngoài kế hoạch, bằng không hai đứa trước chính là bài học kinh nghiệm!”

“Hoàn mỹ? Nhưng mà người nhân tạo hoàn mỹ đến đâu cũng không có biện pháp trở thành Ủy Ương thứ hai mà...”

Em vẫn còn khanh khách cười.

Ủy Ương... Cái tên cấm kỵ đã bị niêm phong từ lâu, hiện tại nhắc lại, Ủy Điển còn có thể phản ứng dữ dội như cũ không?

“Bớt nói nhảm đi, đó là chuyện của tôi...” Ra ngoài dự định, người đó lại không giáng cho em một bạt tai.

“Hãy đi tắm rửa trước, việc đó nói sau.” Trong tay có thứ gì chen vào, người đó đứng là nhét một chai thuốc mỡ cho em.

Em rất dịu ngoan gật đầu.

Độ ấm của nước tốt lắm, trong phòng tắm một lúc sau đã đầy hơi nước.

Em thật cẩn thận ngồi vào bồn tắm lớn, vài tơ máu nhanh chóng tan ra trong nước.

Ấm áp quá. Đã lâu lắm không dễ chịu như vậy, thoải mái đến mức có thể nhớ tới rất nhiều việc liên quan đến hơi ấm kia.

Tắm gương phía trước bồn tắm bị hơi nước hóa thành mờ hồ, nheo lại mắt là có thể nhìn thấy ngày hôm qua

“Xin chào, tôi là Ủy Điển, đây là em trai tôi Ủy Ương, sau này xin hãy giúp đỡ nhiều hơn.”

“Xin chào, tôi là Diệp Nam Lăng, chuyên ngành về trí thông minh nhân tạo máy móc... Vừa rồi có thấy hai người chơi bóng rổ, biểu hiện của Ủy Điển đây tốt lắm mà.”

Đó là tháng chín lúc mới quen thời đại học, chỉ liếc mắt một cái thôi, hạt giống dịu dàng đã được gieo trồng.

“Ủy Điển, chất lỏng hôm qua anh kêu Ủy Ương đưa cho em khiến em phải tốn cả cuộn giấy để lau là gì vậy?”

“Hả? Anh... Anh đi cửa hàng kem Haagen-Dazs mua kem chocolate, không phải là tan chảy đó chứ? Ủy Ương thật là cái thằng chết tiệt...”

Ủy Điển vẽ mặt đỏ bừng, vừa xấu hổ lại vừa ảo não, vóc dáng cao à biểu tình như trẻ nhỏ thật khiến người khác muốn cười. Đó là ngày hai bốn tháng mười hai đầu tiên trong cuộc sống đại học, ngày có cây kem chocolate tan chảy mà em suốt đời khó quên.

“Mỗi ngày đều làm thí nghiệm trễ đến vậy sao? Nam Lăng vất vả quá mà...”

“Cũng không đâu, dù sao đề tài thí nghiệm rất thú vị... Nhưng mà Úy Điển sao lại chờ ở đây?”

Biết rõ mà còn cố tình hỏi, đổi lấy chính là đôi bàn tay to, thô ráp và ầm ập kia cẩn thận kéo em vào lòng.

“Sắp tốt nghiệp rồi, về sau sẽ không thể mỗi ngày đều gặp Úy Điển nữa...”

“Vậy nên... Nam Lăng...”

“Ừm?”

Trong phòng thí nghiệm ngập ánh mặt trời, ngay tại nháy mắt lúc quay đầu đặt câu hỏi, một chiếc hôn nhanh cứ như vậy mà rơi.

Tốt quá, mỗi chi tiết đều không quên. Em vừa lòng đời cơ thể, để dòng nước ấm mở ra càng nhiều điều hơn

“Nam Lăng... Nam Lăng em nhất định phải giúp anh, anh biết em có thể mà, anh chỉ có mỗi Úy Ương là em trai, anh không thể để nó biến thành người sống đời sống thực vật, cả đời cứ mãi như vậy...”

Úy Điển cho tới bây giờ vẫn luôn kiên cường đầy tin tưởng đối với bất cứ chuyện gì, vào lúc em trai bị tai nạn giao thông lại khóc hết dứa nhỏ.

“Em, em không biết... Úy Điển đừng ép em, em thật không nắm chắc...”

Em chỉ là làm đề tài về trí thông minh của máy móc mà thôi, em không phải Thượng đế, không có quyền không chế sinh tử của người khác.

“Em có thể mà... Nam Lăng, em cho tới bây giờ vẫn luôn giỏi như vậy, Úy Ương thích em như thế, em sao có thể để Úy Ương suốt đời mãi là người thực vật?”

Hành vi nghịch thiên khinh thần, vụ mùa thất trận dẫm màu tro tàn, ngay vào lúc vừa mới tốt nghiệp đại học, một thiếu niên chỉ biết lý luận, hoàn toàn không có kinh nghiệm thực tế, nơm nớp lo sợ mà thực thi.

Dùng bộ phận của người nhân tạo mà thay thế thành phẩm của Thượng đế, em thể mà muốn tranh sinh mệnh cùng thần linh.

“Nam Lăng, thế nào? Úy Ương thế nào?”

“Úy Điển, em xin lỗi...”

“Xin lỗi? Em... ý em là em trai anh vẫn mãi ngủ say? Hay không có cách nào thoát khỏi trạng thái người thực vật?”

“Úy Ương... đã không được rồi...”

“Anh không hiểu!”

“Úy Ương đã chết... Thao tác của em sai lầm... Tất cả đều đã không thể挽 hồi.”

“Thao tác sai lầm?? Không!!!”

Tiếng gào của dã thú bị thương. Người em trai yêu thương nhất bị đẩy đến trước mặt tử thần, dù là ai cũng khó lòng chấp nhận.

Đó là lần cuối cùng em thấy Úy Điển rơi lệ, từ đó về sau chính là những tháng năm tra tấn lẫn nhau.

“Khoa học gia vĩ đại nhất của ngành trí tuệ nhân tạo? Nam Lăng cậu thật giỏi mà? Hiện tại sẽ không thao tác sai lầm nữa sao?”

“Đừng ở trước mặt tôi mà giả dạng bộ dáng vô tội thuần khiết như vậy, tốt nhất hãy luôn tự nhắc nhở mình, cậu là người đã giết Úy Ương!”

“Không phải cậu đã có thể làm được người nhân tạo sao? Tôi muốn một người nhân tạo hoàn mỹ nhất... Chúng là phiên bản thí nghiệm cuối cùng của cậu, bởi tôi không muốn nghe thêm một lần nữa về thao tác sai lầm...”

Tiếng đập cửa không kiên nhẫn truyền đến, suy nghĩ bị cắt ngang.

Đã nghĩ nhiều quá, lần tắm này tựa hồ cũng quá lâu...

Lấy suy nghĩ về lại, em nhìn khắp xung quanh.

Ừm... Tốt rồi, thứ em muốn tìm ở ngay trước mắt.

Một tiếng rầm thật lớn, Ủy Điển đúng là xông vào.

Vẻ thoáng hiện lên trong mắt người đó, em có lẽ sẽ ảo tưởng là người đó lo lắng cho em.

“Chuẩn bị chết đuối bên trong sao?” Nhìn em vẫn như trước lộ ý cười, gương mặt người đó rất nhanh liền lạnh lùng trở lại.

“Ha ha...” Em nhìn người đó, “Ủy Điển, tôi luôn suy nghĩ về một việc mà...”

“Việc gì?” Người đó nhíu mày nhìn em, tựa như kiên nhẫn sắp tiêu hao hết.

“Tôi suy nghĩ, không chừng kỳ thật tôi cũng là một người nhân tạo phải không?” Nói đến ba chữ ‘người nhân tạo’, chẳng rõ nguyên do mà vui vẻ, em rụt lui cơ thể sâu hơn vào bồn.

Người đó không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn em.

“Trí nhớ của tôi – những gì quen biết với anh vào thời đại học – là hoàn toàn giống Trác Việt và Long Nại mà. Những thứ chúng tôi nghĩ rằng rất đáng quý trọng thế mà lại hoàn toàn chẳng khác biệt. Anh nói xem, những đoạn hồi ức ấy phải chẳng nhân lúc tôi không chú ý anh đã gài vào cho tôi?”

Em càng nói càng cao hứng, thanh âm cũng hưng phấn lên.

“Làm sao vậy?” Rốt cuộc người đó buông ra vòng tay đang khoanh lại trước ngực, bước tới.

“Còn nước mắt nữa... Long Nại không có tuyến lệ, còn tôi, tôi dường như cũng không thể khóc mà.” Vừa nói em vừa cau mày, cố gắng làm ra biểu tình đang khóc.

“Anh xem, không có nước mắt... Rất kỳ lạ phải không?”

“Nam Lăng, đứng lên trước đi, nước lạnh rồi!”

Người đó đi đến trước bồn tắm, muốn túm em dậy.

“Còn nữa còn nữa...” Em liều mạng ngăn lại, thậm chí muốn nói cho hết lời, “Còn máu của người nhân tạo là không có độ ẩm đúng không? Anh xem đi này, máu tôi cũng rất lạnh mà.”

Khoe ra cổ tay giấu sau lưng, rất vui mừng nhìn máu vẫn chảy.

Lưỡi dao lam của Ủy Điển thật sắc bén, chỉ cần một chút thôi, động mạch đã bị cắt ra.

Cảm giác man mát của kim loại hiện vẫn còn cảm nhận được.

“Tiểu Lăng...”

Máu chảy nhiều quá, em nghe lầm sao? Thế mà có thể nghe được người đó gọi em như vậy?

Tiểu Lăng? Xung hô vô cùng thân thiết này chẳng phải rất lâu đã không còn xứng với em?

“Tiểu Lăng, Tiểu Lăng, đừng lộn xộn, để anh băng bó cho em.” Trong thoáng chốc bị người đó bê lên, ôm vào rất chặt, rồi chạy ra ngoài.

Độ ẩm đã lâu không có, thật thoải mái quá.

Là thật cũng tốt, là ảo giác cũng được, hãy để em xa xỉ một hồi đi.

Em vùi đầu vào ngực người đó, thiếp đi càng nhanh.

“Tiểu Lăng mở mắt ra... Tiểu Lăng...”

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Người đó đang gọi em phải không? Hơi ấm nơi cổ tay, là nụ hôn của người đó.

“Là anh không tốt, anh sẽ không ép em nữa... Tiểu Lăng, việc của Ủy Ương, kỳ thật đã lâu rồi anh không còn trách em. Đó vốn là lỗi của anh, anh biết... Anh chỉ là ghen tị, ghen tị em và kẻ nhân tạo kia cùng bên nhau, anh chỉ là ghen tị mà thôi...”

Tí tách một tiếng, nơi trán bỗng lạnh lạnh.

Vị ẩm thấp này... Ủy Điển à, anh khóc sao?

Cơ thể bị người đó ôm vào lòng càng chặt hơn.

Em cố sức lấy tay xoa mặt người đó.

Này hàng mi cứng cỏi, này khóe miệng kiêu ngạo, này những đường cong góc cạnh rõ ràng, cả dịu dàng thấm sâu trong đáy mắt.

Ủy Điển thời đại học đã trở lại rồi.

Em vừa lòng mà nếm lấy nước mắt chảy xuống khóe môi, tuy đã chẳng phân rõ đó là nước mắt em hay nước mắt người ấy.

Mệt mỏi quá, em muốn ngủ. Có thể nằm co lại trong lòng người đó thế này, đây là việc mà có nằm mơ em cũng chẳng dám nghĩ tới.

Một con bướm vỗ cánh nơi lưu vực Amazon sẽ tạo nên một hồi gió lốc nơi dòng sông Mississippi.

Vốn chính là gút mắt giữa hai người, lại bởi do dự vọng cá nhân mà liên lụy đến nhiều người hoặc vật như vậy. Bắt đầu từ trước đến giờ, đủ loại rối ren hết như cánh bướm rất huyền ảo mà khuếch tán khắp xung quanh – những gì thuộc về em, thuộc về Ủy Điển, của Trác Việt, của Long Nại...

Mà hiện tại, vòng tình cảm tuần hoàn dường như từng đoạn từng đoạn gãy đi, từng đoạn từng đoạn vỡ tan, từng đoạn từng đoạn tiêu tán... Cuối cùng hết thấy đều về khởi điểm ban đầu.

Nếu còn có gì đáng giá cầu nguyện, em chỉ hy vọng tất cả bộ phận đều có thể tìm được vị trí chính xác của mình.

Tất cả về với vị trí vốn có, tìm kiếm niềm an ủi trong thế giới không có đồng loại là việc khó khăn vất vả đến mức nào.

Trác Việt và Long Nại hiện tại nhất định rất tốt nơi thiên đường.

Còn em...

Em chỉ hy vọng khi tỉnh lại, người đó sẽ vẫn ôm em như thế, sau đó có thể nghe được rõ ràng thanh âm người đó dịu dàng gọi em ‘Tiểu Lăng’.

Rất hạnh phúc khẽ cười, em rốt cuộc ngủ thật say trong thế giới bướm bay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hieu-ung-buom-buom>